

R COLECTIA
ROMANTIC

Mary James

845

SENTIMENTE ȘI AMBIȚII

ALCRIS

Mary James

Sentimente si ambitii

Titlu original (eng.): Sweet To Remember

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale JAMES, MARY
Sentimente și ambiții / Mary James Traducător:
Sânziana Mihalache București: Alcris, 2011.
ISBN 978-973-580-630-9

I.

II. Aurelian Micu (Editor)

III. Alexandra Piripitsis (Redactor)

IV. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecția „ROMANTIC “

MARY JAMES

Sentimente si ambiții

Traducerea și adaptarea în limba română de: SÂNZIANA
MIHALACHE

Capitolul 1

- N-o să meargă, zise Sara. Trebuie să găsești pe altcineva.

- Pe cine? Întrebă sora ei. Pe Ann sau pe Frances? Sunt dactilografe bune, dar nu îndeajuns de bune pentru tipul ăsta. Vrea o colaborare cu cea mai bună secretară pentru cartea lui.

- Dar tu?

- Știu, știu. Crede că m-a angajat pe mine, dar știi bine de ce nu pot să mă duc. Trebuie să mergi tu.

- Scumpa mea, dacă tu crezi că ideea mea de paradis e să mă duc tocmai până în Ținutul Lacurilor, la conacul din vârf de munte al acestui domn și să stau cu ochii în niște dosare vechi de când lumea timp de trei săptămâni, în timp ce tu de lăfăi pe plajele din Cornwall cu Gerry Hutton, te înșeli amarnic.

- N-o să mă "lăfăi", cum spui tu. O să lucrez, sări Helen, exasperată. Te rog, draga mea, nu ne permitem să dăm cu piciorul unor asemenea șanse. Cu asta ne ocupăm. Gerry e exigent, dar mă pot descurca.

Sara se mai îmbună. Helen avea dreptate, ca întotdeauna. Doar că nu voia să cedeze chiar așa ușor.

- Bine, fie, oftă în cele din urmă. Măcar să-mi scrii să-mi spui cum merge. Dar cum de nu s-a îndrăgostit încă de

tine? E orb cumva?

- E prea absorbit de munca lui ca să vadă în mine mai mult de o simplă colaboratoare, râse Helen. Dar lucrez la asta.

Sara trecu le fereastră. Se uită jos, în strada aglomerată de mașini și pietoni care fugeau prin ploaie, grăbiți să-și rezolve treburile. Niciunul nu se uita în sus pentru că nu știau că sunt urmăriți de la etajul al treilea al unei clădiri dărăpănate de deasupra magazinului. Literele cândva aurite de pe geam trebuia înlocuite. Sara le trasă conturul cu degetele.

"Excelsior Staff Agency" scria. Suna pompos și cum activitatea lor se desfășura mai mult prin telefon sau corespondență, majoritatea clienților nu știau că personalul de care beneficiau venea tocmai prin intermediul unui asemenea birou prăpădit. Anteturile scrisorilor de recomandare erau de asemenea de luat în seamă. Helen făcea economii la orice, dar știa că o scrisoare frumoasă echivala cu jumătate din muncă. Sara se întoarse spre Helen. Fără ea, mica lor afacere n-ar fi supraviețuit șase luni, darămite trei ani.

- Când trebuie să plec?

- Sâmbătă dimineață. A dat toate detaliile legate de orarul trenurilor și a spus că o să te întâmpine cineva. Ți-a trimis și biletul. Poftim.

Întinse un plic luat dintr-un teanc de hârtii aflat pe biroul ei.

- Dacă e vreun pensionar, s-ar putea să nu fie chiar atât de rău. Ce să-i spun când întreabă de ce ți-ai trimis sora în

locul tău?

- Ce vrei, dădu Helen din umeri. Adevărul. Că a trebuit să fug în insula St. Ives să colaborez pentru o piesă cu un dramaturg excelent care e teribil de capricios și care refuză să vină la Londra. Oricum, cred că tipul a auzit de noi indirect, prin Gerry. Începu să deschidă sertarele în căutare de ceva. Zicea că un domn Hutton i-a dat nepotului său adresa noastră. A, gata, am găsit! anunță și începu să citească la repezeală o scrisoarea: "... și nepotul meu Hal, care lucra..." se opri, mirată. Cred că mașina lui de scris are un defect tehnic. Ideea e că nepotul lui care lucra în St. Ives anul trecut i-a trimis adresa noastră, și domnul Hutton ne-a recomandat. Nu știu dacă e chiar pensionar, cum spui. Faptul că are un nepot care deja lucrează nu...

- E bătrân. Toate contractele mele sunt pentru pensionari.

- Nu mă mir, zâmbi Helen. La cât de bine arăți, niciun bărbat sub cincizeci de ani nu s-ar mulțumi doar cu ce se prevede în contract.

- Nu primești nimic că mă flatezi, redeveni Sara serioasă. Mai bine mă duc acasă să-mi fac bagajul. Cu Frances cum rămâne? I-ai dat toate informațiile?

- Totul e aranjat. Oricum, eu plec abia marți. Gerry organizează o mică petrecere la sfârșit de săptămână și spune că o să țină vreo trei zile. Eu o să ajung exact la timp ca să spăl vasele, zice el.

- Și ajungi?

- N-am de gând să mă duc să curăț după prietenii lui. O să-și dea curând seama.

- Stați la motelul obișnuit?

- Da; sună-mă când poți.

Conversația reveni în mintea Sarei în timp ce se afla în trenul care gonia spre nord, vineri dimineața. În față, pe o masă, zăceau mai multe reviste și ziare, dar nu avea dispoziția necesară să citească.

Un timp, se delecta cu peisajul văzut pe fereastră: peisaj autumnal, cu copaci desfrunziți, golași; în depărtare se vedeau câmpii întinse, case și ferme izolate. Oare cât de izolat era conacul Raynor? Se instala mai confortabil în scaun și se cufundă în amintiri, întotdeauna făcea astfel când călătorea cu trenul. Țăcănitul ritmic al roților pe șine, pufăiturile locomotivei, legănarea ușoară a vagonului produceau un efect liniștitor...

Deschise ochii. Aproape ațipise, și în acea stare de veghe îl văzuse destul de clar pe tatăl ei, așa cum îl știa în urmă cu ani de zile. Inima-i bătea mai repede, ca de fiecare dată când și-l amintea și când retrăia viața alături de el – concediile luxoase în Europa, hotelurile frumoase, căci nu făceau rabat de la nimic... Până în ziua când totul se prăbușise. Cu nouă sau chiar zece ani în urmă, nu-și mai amintea cu exactitate, dar știa cu siguranță că ea avea paisprezece ani împliniți. Helen era cu trei ani mai mare și mult mai responsabilă decât Sara. Tot sora ei se îngrijise de ea după moartea mamei, când Sara avea opt ani. Tatăl lor, inițial cu o situație financiară satisfăcătoare, pierduse toată averea, ba mai mult, din cauza unor neclarități în acte, fusese implicat într-un proces luni de zile. Helen și Sara fuseseră retrase de la școala privată și trimise la

mătușa lor, într-un sătuc de lângă Stanfford. Tot ea insistase ca fetele să-și schimbe numele de familie, din Enderby în Good, după numele ei, pentru că numele de Marcus Enderby nu mai era unul respectabil.

Doi ani mai târziu, tatăl lor murise, în sărăcie.

Sara își duse o mână spre lanțul cu pandantiv de la gât, pentru a se asigura că-l mai are. Atinse ușor rotundul de argint de care nu se despărțea niciodată, încercând să suplinească mental ceea ce nu putea vedea dinaintea ochilor. Era un cadou de la tatăl ei cu ocazia împlinirii vârstei de treisprezece ani, ultimul cadou de la el, cu atât mai prețios. Reprezenta chipul unei femei gravat într-o plăcuță de argint, agățată de un lanț de o grosime considerabilă, fiindcă piesa era grea. Îl purta întotdeauna pentru că se potrivea cu majoritatea ținutelor sale. Știa că pandantivul avea peste o sută de ani, dar nimic altceva.

Zgomotul locomotivei se amplifică dintr-odată și trenul se avântă într-un tunel. Sara rămase cu ochii pe întunericul de afară, pe reflecția ei în geam. Avea dinainte reproducerea fidelă a trăsăturilor ei delicate încadrate de şuvițe roșcate, care-i dădeau un aer delicat și fragil. Se uită la medalion. Ii reveni în minte comentariul pertinent făcut de Helen: "După cât de bine arăți, niciun bărbat sub cincizeci de ani n-are să se mulțumească doar cu munca făcută..." Oftă. Încă din anii adolescenței, viața ei fusese o continuă luptă cu sexul tare, mai ales cu exemplarele nedorite din categoria respectivă. Problema era că bărbații care într-adevăr meritau să fie admirați se țineau departe de ea, le era teamă să înceapă o conversație pentru că se

temeau de ea. Ce bine era să fii un om normal, își zise. Odată, unul din prietenii lui Helen remarcase: "Sora ta pare atât de rece și de imposibil de abordat; de parcă ar fi o prințesă." Trenul ieși din nou la lumina și Sara clipi des. Așa se întâmpla de fiecare dată, gândi tristă. "Dacă toate fetele care-mi aruncă săgeți înveninate la petrecerile la care merg ar ști cât le invidiez pentru faptul că sunt obișnuite, s-ar mira." închise ochii. Oare cum era domnul Raynor? în vârstă, cu o căsnicie frumoasă, cel puțin așa spera.

Se uită apoi la ceas. într-o oră, avea să afle mai multe. începu să citească dintr-o revistă ca să-și alunge emoțiile. Desigur, realizase că bărbatul din fața ei nu-și desprindea privirea de ea de când porniseră din Londra. Dar se obișnuise cu asemenea reacții.

Urmări trenul pierzându-se după cotitură și se îndreptă spre casa de bilete. Nimeni nu mai rămăsese pe peronul îngust. Numai ea coborâse în gară și preț de câteva clipe o cuprinsese panica. Dacă nu coborâse unde trebuia? Nu vedea pe nimeni să aștepte și începea să se întunece.

- Sunteți amabilă, zise un domn de la ghișeu, îl așteptați cumva pe domnul Raynor?

- Da, răspunse ea ușurată. Chiar mă întrebam...

- Tocmai a telefonat. Mașina ajunge în zece minute. Vreți să luați loc în sala de așteptare? Vă aduc un ceai?

- Mulțumesc, nu e nevoie să vă deranjați...

- Nu e niciun deranj. Chiar aveam ceainicul pe foc. Imediat.

Bărbatul dispăru după gemuleț iar Sara, ceva mai

liniștită, se

duse spre încăperea micuță pe a cărei ușă scria mare: "Sala de așteptare".

Intendentul, un bărbat micuț, rotofei, apăru nu după mult timp cu o tavă și o cană de ceai.

- Poftiți. Din partea Companiei Căilor Ferate Britanice, pentru că ați fost singurul pasager care a coborât aici. Și pentru că trebuie să așteptați. Se așează pe bancă, alături. Era odată un autobuz care mergea de aici până la Hunter's Fell, dar acum e nevoie de mașină sau să mergeți pe jos câteva mile. La Kendal ați prins bine legătura, nu?

- Am stat vreo cinci minute.

- Veniți de la Londra? De departe.

- Așa e. Să știți că mi-ar plăcea să merg puțin pe jos, chiar și câteva mile! Pentru mișcare.

- După zece minute, o să regretați. Conacul Raynor e în mijlocul pustiului, de cealaltă parte a colinei, vă spun să nu vă grăbiți s-o luați la pas.

—Aha.

Sara analiză informația în gând. Deci, casa era în mijlocul sălbăticiei! Probabil pe chip i se citi îngrijorare, căci omul dădu din cap.

- Nu e chiar atât de rău pe cât credeți, domnișoară. E o casă foarte frumoasă. Așa am auzit, pentru că n-am fost niciodată înăuntru, deși e la doar trei mile de oraș și... Se opri și înclină din cap ca și cum ar fi ascultat. Cred că se apropie o mașină. Terminați-vă ceaiul. Vă duc eu bagajele.

Sara îl urmă afară, unde avu parte de o a doua surpriză. În curte parcase un Rolls Royce mare din care coborî un

domn cu păr grizonant. Era îmbujorat, cam la cincizeci de ani și purta un sacou reiat. "Minunat!" își zise Sara, întinzând mâna:

- Domnul Raynor? Sunt Sara Good.

Intendentul chicoti, iar bărbatul surâse și-i acceptă mâna:

- Bună ziua. Nu sunt domnul Raynor. Mă numesc Wilson și lucrez pentru dânsul. Îmi cer scuze că am întârziat, dar a trebuit să trec prin oraș, să iau ceva. Domnul Raynor a sunat, nu? se întoarse spre intendent.

Se vedea că cei doi se cunoșteau, iar nedumerirea Sarei se risipi pe loc.

- Da, Bill, a sunat. Am avut eu grijă de domnișoara cum m-am priceput. Dacă a venit de departe, măcar atâta am putu face. Și o privi pe Sara.

- M-am simțit foarte bine, completă ea scoțând din buzunar

câteva monede pe care i le oferi discret.

- Mulțumesc. O zi bună vă doresc.

"Dumnezeule!", își zise ea. "Crede că am venit în vacanță!"

Cu bagajele aranjate în portbagaj, Sara se urcă alături de șofer și porniră.

- Îmi cer scuze că *v-am* confundat, domnule Wilson. Nu știam la ce să mă aștept.

- Spuneți-mi Wilson sau Bill, cum preferați. Sunt șoferul domnului Raynor și omul bun la toate. Soția mea e menajera dânsului.

Lăsau satul în urmă și se îndreptau spre dealuri. De

fiecare parte a drumului se vedeau coline împădurite.

- Ați mai fost în ținutul lacurilor?

- Nu, niciodată. E frumos, nu-i așa?

- Da. Să vedeți când ne apropiem de casă cât de splendidă e priveliștea. Nu mai avem mult. Deschise radioul. Întotdeauna pun muzică atunci când sunt la volan. Vă place muzica?

- Da, cred că da. Nu cea modernă.

Se uită pe geam. *Amurgul și* conturul copacilor sus pe dealuri îi readuse în minte imagini din Norvegia. Fusesse acolo într-un concediu la schi, cu cinci ani în urmă. Amintirile veneau cu un amestec de nostalgie, tristețe și magie, și încă ceva. Ocazional, chiar și acum, o ușoară neliniște o încerca uneori. Acordurile muzicii dădeau naștere unor coincidențe ciudate. Amintirea-i fusese răscolită; trebuia să abandoneze totul și să revină asupra acelor imagini mai târziu, și totodată asupra bărbatului al cărui nume nu-l descoperise, dar a cărui imagine avea puterea s-o tulbure și acum.

—- N-am auzit, ascultam muzica...

- Am spus că nu mai avem mult. Soția mea a pregătit masa. Sper că vă e foame.

Ea râse și amintirile ei se risipiră.

- Sunt lihnită.

Mașina coti pe sub arcada unei porți înalte și înaintă lin pe aleea șerpuitoare care urca. Apoi, în fața ei apărură casa și Sara își ținu respirația. Era o construcție masivă, de o frumusețe austeră, parțial acoperită cu iederă. Luminile ardeau la toate ferestrele de jos. Își duse mâna la gât; trăia

senzația ciudată de a reveni "acasă". Cum să fie posibil, din moment ce niciodată nu mai fusese acolo?

Mâncă singură, în sufragerie. Îi puseră tacâmurile în capul mesei și o servise doamna Wilson, la fel de voioasă și de roșie în obraji ca soțul ei.

- V-a ajuns, domnișoară? Întrebă la un moment dat, când S;ira se lupta cu ultimele bucățele de plăcintă cu mere.

- A fost mai mult decât necesar. Mulțumesc. Totul a fost minunat.

- Domnului Raynor îi place să mănânce bine și mă ține mereu în priză. Dacă ați terminat, vă aduc cafeaua. Camera e bună?

- Da, mulțumesc.

În ultimii zece ani, Sara și Helen se obișnuiseră cu mutările dese, cu apartamente mici, cu bucătării cât o cutie de chibrituri; dar înainte locuiseră într-o casă mare, spațioasă, cu tavane înalte și grădini. Astfel că primul contact cu conacul Raynor readusese în prim-plan acele amintiri de mult îngropate.

- Domnul Raynor are lucruri frumoase, remarcă ea spre doamna Wilson. Cum aveți timp să curățați toată argintăria?

- Soțul meu se ocupă. E sarcina lui și nu lasă pe nimeni să se atingă, slavă Domnului. După ce vă instalați, am să vă fac un tur al casei; dar mai este timp.

Sara simți nevoia să pună întrebarea care o măcina de o oră:

- Când o să fac cunoștință cu domnul Raynor? Adică, n-aș vrea să pară o lipsă de respect pentru că mă instalez

confortabil și...

- Nici poveste! A ieșit cu câinii, cât erați în cameră. Mai lipsește vreo oră sau așa ceva. Li duce pe dealuri, la plimbare.

- Înțeleg.

Încă un element de surpriză. Pesemne că domnul Raynor era în formă la cei cincizeci de ani ai săi.

- Vă plac câinii, domnișoară?

- Da. Vă rog, spuneți-mi Sara.

- Sara. Frumos. Întrebam pentru că... sunt cam mari și unele persoane se sperie de ei. Dar vedeți dumneavoastră, prin locurile acestea izolate e nevoie de pază. Cum domnul Raynor e plecat o bună parte din timp, i-a luat pe Karl, Kurt și Wolfgang – Wolf, pe scurt.

- Sunt din rasa alsaciană?

- Nu. Sunt Dobermani. Ei păzesc casa pe timp de noapte; dar nu urcă niciodată. Totuși, dacă vreți să coborâți cu noaptea în cap, să fiți atentă.

- Promit solemn, zise Sara cu mâna pe inimă, să nu mă aventurez noaptea, dacă tot m-ați avertizat. Am prea mult respect pentru rasa lor.

- Foarte bine, râse doamna Wilson. Vă aduc cafeaua. Beau și eu una cu dumneavoastră, dacă nu vă supără.

- De ce m-ar supăra? Aștept aici?

- Durează un minut.

Femeia strânse vasele și ieși, iar Sara rămase să se uite prin încăpere. Masa mare putea primi cel puțin douăzeci și șase de persoane. Pereții erau căptușiți cu lambriuri de stejar. Peste tot atârnav tablouri. La ferestre fuseseră trase

draperiile roșii, culoare ce se potrivea cu cea a covorului. Camera era luminată de două candelabre mari ale căror cristale se mișcă ușor când doamna Wilson închise ușa după ea. Sara se ridică și se duse la șemineu, pentru a cerceta mai îndeaproape tabloul în ulei de deasupra. Pe tot parcursul cinei se uitase la el: era portretul unui bărbat în vârstă, cu trăsături vulturești. Deși nu-1 putut se privi în voie, scurtele ocheade o făcuseră curioasă. Acum că stătea în fața tabloului, senzația de curiozitate reapăru. Nu-1 cunoștea pe cel înfățișat. Știa cu siguranță că nu-1 mai văzuse, dar expresia lui avea ceva tulburător de familiar prin felul cum își ținea capul, prin poziția sa...

- E un tablou frumos, nu? auzi glasul doamnei Wilson, și Sara se întoarse.

- E... domnul Raynor?

- Nu, draga mea, spuse ea ușor amuzată de întrebare. E bunicul dânsului deși, dacă stau să mă gândesc, există o asemănare.

Puse tava pe masă și se alătură Sarei.

- Da, există o asemănare, repetă meditativ. Să știi că nu mi-am dat seama până acum. Nu știu de ce.

Recipientul din care se turna cafeaua era greu, un vas în stil Queen Anne. Serviciul avea și un vas pentru frișcă.

- îți pui cât zahăr dorești, o invită pe musafiră. Stai trei săptămâni, nu?

—Da.

- O să ne îngrijim să te simți bine. Va fi interesant să văd din nou o față tinerească în casă. Fiica noastră s-a mutat în Lancaster după ce s-a măritat; mi-e dor de ea. Dar

mai este Bill, iar domnul Raynor e foarte îngăduitor. Câteodată ne ducem în vizită la ea și dânsul ne duce până la gară și ne aduce. Dacă are vreun eveniment cât suntem plecați, are două surori în sat care vin și fac munca noastră, deci nu rămân cu sarcini duble pe când mă întorc.

- Se organizează evenimente speciale? întrebă Sara mirată, schimbându-și pe loc imaginea mentală despre acest domn Raynor.

- Odată, când noi ne-am întors luni, musafirii încă nu plecaseră. Dar aceea a fost o excepție, o ocazie specială, nu mai știu sigur care, cred că unul din amicii dânsului pleca într-o expediție pe Everest și... S-a întâmplat ceva?

- A, nu, nu! sări tânăra care încerca să formuleze cât mai delicat următoarea întrebare. Doar că îmi închipuiam că domnul Raynor e... mai în vârstă...

Doamna Wilson izbucni într-un râs sănătos.

- Vai, draga mea! Acum înțeleg, zise ea printre hohote de râs. Depinde la ce te-ai gândit prin "în vârstă". Adică, un copil de zece ani te consideră matură la douăzeci și unu de ani. Domnul Raynor are puțin peste treizeci de ani, deci dacă-ți închipuiai că vii să lucrezi pentru cine știe ce pensionar, mă tem că te înșeli amarnic. Domnul Raynor e tânăr, și încă unul chipeș aș zice, un burlac "la mare căutare" prin cercurile lui. O să ai o surpriză, când îl vezi. Și nu m-aș mira dacă și dânsul ar avea una.

- Cum adică? întrebă Sara.

- Nu te supăra, draga mea, dar cred că se aștepta la o secretară eficientă, liniștită, care să nu-i dea bătăi de cap.... Scuze, a sunat urât, și o atinse blând pe braț. Am gura

mare! Sunt sigură că ești o profesionistă, dar pe cuvântul meu că ești tare drăguță; și nu te mint! Presupun că nu ți-am spus mare minune. Soțul meu a rămas și el surprins când te-a văzut. Am așteptat să te cunosc și când ai apărut... are dreptate. Dar îmi pare că ești și o fată cumsecade, așa că încă nu l-am pierdut de tot!

Sara zâmbi. Nu se putea abține. Umorul doamnei Wilson era contagios.

- Mulțumesc pentru complimente. O să mă străduiesc să nu vă dezamăgesc. Cafeaua e foarte bună, adăugă penutru a schimba subiectul. Mai pot lua una?

- Desigur, te rog. Eu... se întoarse spre ușă. Cred că aud câinii. Mă duc să văd. Dacă e domnul Raynor, îl anunț că ești aici.

Ieși, iar Sara își mai turnă o ceașcă de cafea. Se uită la ușă. În câteva minute, avea să dea ochii cu el.

Totul în ea se prăbușea lent. În zadar rugăciunea spusă în tren: domnul Raynor nu avea peste cincizeci de ani și nu era însurat. Istoria se repeta.

Domnul Raynor era tânăr, aparent chipeș, bogat, organiza evenimente sociale care țineau câteva zile, iar dacă era un dandi... oare cum avea să-și ducă la îndeplinire treaba cu care venise acolo? Un lucru era cert: întâlnise mulți asemenea bărbați și era obișnuită cu autosugestia pe care ei și-o formau, aceea de a fi visul oricărei femei, inclusiv al ei.

Ușa se deschise. Ea ridică ochii și când îl zări, crezu că leșină. Simți cum tot sângele îi urcă spre tâmples; se ținu de masă ca să-și găsească echilibrul.

Apoi văzu expresia feței lui: palid, la fel de șocat o secundă, apoi foarte controlat. Acum înțelegea de ce tabloul din sufragerie îi păruse familiar, de ce muzica din mașină îi trezise amintiri; știa că se recunoscuseră reciproc, iar prețul plătit era covârșitor. Nicholas Raynor era bărbatul pe care-1 cunoscuse în Norvegia cu cinci ani în urmă și pe care nu-1 uitase de atunci.

Capitolul 2

Totul reintră în normal după câteva clipe. De parcă nici nu s-ar fi întâmplat. El se apropie cu o privire cenușie golită de orice expresie, ca și cum ea era doar o străină.

- Domnișoara Sara Good? Întinse el mâna, politicos.

- Da. Domnul Raynor?

Își dădură mâinile și atingerea lui o făcu să-și dorească să fugă, dar se abținu. Nu trebuia să trădeze nicio emoție, cu toate că era înspăimântată de situație.

- Încântată.

- Ați servit cina? Eu am ieșit puțin cu câinii.

Apoi se petrecu ceva ciudat. Ea duse mâna la pandantiv căutând un punct de sprijin, dar gestul ei atrase atenția. Observă că ochii lui coboară spre bijuterie și se întunecă la vederea acesteia, o furie mocnită trecând prin acea privire doar câteva secunde. El se roti puțin și-și recăpătă răceala inițială.

- Doamna Wilson mi-a spus că v-ați instalat. Îmi cer scuze, dar așteptam o anume Helen Good...

- E sora mea. N-a putut veni. Agenția e a amândurora; agenția pe care nepotul dumneavoastră v-a recomandat-o.

Așa că am venit în locul ei.

Vorbea cu mare greutate, și abia mai putea să respire, dar nu voia să-l lase să observe.

- Când vreți să... încep lucrul?

- Dacă nu aveți nimic de obiectat să lucrați duminica, poate ar fi bine să începem mâine după-masă.

Ochii lui o cercetau sticloși, o privire puternică ce se dorea asemenea unui pumnal în trupul adversarului. Sara presimți tensiunea și dădu din cap.

- Desigur. Acum, vă rog să mă scuzați. Sunt foarte obosită. Pot să mă retrag?

- Bineînțeles.

Se dădu la o parte ca ea să treacă. Tânăra simți tensiunea înconjurând-o din toate părțile; inspiră adânc și merse către ușă.

Ajunse în camera ei, tremurând toată. Închise ușa și se lăsă moale pe pat. Mai devreme, în mașină, încercase să clarifice anumite detalii din mintea ei în speranța că-și va găsi liniștea. Pentru ca acum să întâlnească din nou bărbatul cu care avusese o scenă memorabilă în Norvegia, din care rămăsese cu un gust amar. La vremea respectivă fusese convinsă că n-avea să-l mai întâlnească niciodată pe cel care-i tulburase existența într-o asemenea măsură. Ca acum să afle că el deținea casa în care urma să locuiască timp de trei săptămâni și că pentru el urma să lucreze. Poate nici nu va fi în stare să ducă la capăt contractul.

Se descălță și se întinse pe pat încercând să-și limpezească mintea. Fără folos. O durea capul, ca o apăsare insistentă la tâmplă.

Daca Helen n-ar fi primit invitația de ultim moment a lui Gerry, dacă... Dar o primise, iar Sara venise pentru ea, și se vedea prinsă ca într-o capcană, cu un bărbat despre care știa instinctiv că o disprețuiește. Nu cunoștea motivele, nici acum, nici atunci, când se petrecuse totul.

Un ciocănit în ușă. Se ridică repede.

- Intră, zise, cu speranța să nu fie el.

- Ești bine? apăru doamna Wilson. Când m-am întors în sufragerie, nu v-am mai găsit nici pe tine, nici pe domnul Raynor. Ai lăsat cafeaua acolo. Deci, ești bine?

- Da, mulțumesc. O durere de cap doar, așa că am zis să vin să mă odihnesc.

- De la drumul lung. Și mie mi se întâmplă. Vrei o aspirină?

- Nu, mulțumesc. O să citesc puțin, apoi mă culc.

- Bine. Duminica dimineața micul dejun se servește la nouă și jumătate.

- În sufragerie? Adică, și... domnul Raynor coboară? Îi venea foarte greu să rostească numele bărbatului.

- Poți să-l servești aici dacă preferi, veni răspunsul, spre surprinderea ei. Nu mă deranjează. Domnul Raynor se închide de obicei în birou dimineața. Îi place să înceapă lucrul foarte devreme.

- Înțeleg. Și... la alte mese....?

- Vrei să mă întrebi dacă se așteaptă să ie serviți împreună? râse doamna Wilson. Da, cred că da. Acum vreo doi ani a mai avut niște musafiri, tot ca să-l ajute cu treabă, și au mâncat împreună. În plus, îi place compania feminină, zâmbi ea.

"Nu a mea", gândi Sara. "Dacă ai fi fost acolo când ne-am văzut,

ți-ai fi dat seama."

- înțeleg. Mulțumesc.

- Ce s-a întâmplat, totuși? insistă femeia blând. Ceva te neliniștește. Scuză-mă că întreb, dar abia ai venit și mă simt responsabilă dacă ceva te deranjează.

- Nu, totul este perfect, o liniști ea cu o atingere pe braț. Mai multe nu putea dezvălui; nici ei, nici altcuiva. Din cauza afurisitei dureri de cap, minți ea. Până mâine, îmi revin.

- Bine. Atunci noapte bună și să dormi mult.

- Noapte bună, doamnă Wilson.

Se apropia clipa și numai gândul de a da ochii cu el îi provoca greață. Nu-1 văzuse pe Nicholas Raynor toată dimineața, iar la prânz, în timp ce se uita prin cărțile din bibliotecă, doamna Wilson veni s-o anunțe că masa se servea în cinci minute.

- Am adus și câinii, ca să-i cunoști. Domnul Raynor a coborât până în sat la cineva și au simțit imediat miros de străin în casă. Apoi deschise ușa. Haideți, intrați.

Pe Sara, situația o sperie puțin deși în mod normal se simțea bine în preajma animalelor de companie. Acum însă era vorba de trei Dobermanii. Când aceștia intrară, înlemni.

- Ea e Sara. E prietena noastră.

Câinii o studiară cu ochii lor ca două mărgele negre, apoi adulmecară pașnici la picioarele ei și ridicară din nou ochii. Erau frumoși, cu priviri cumiți, deși Sara știa că dacă simțeau pericol deveneau pe loc cel mai mare

dușman. întinse mâna, ei mirosiră și se arătară mulțumiți.

- El e Wolf, începu femeia, el e Karl și el e Kurt. Te plac.

- Ce bine! Sunt persoane pe care nu le plac?

- Da! Ceea ce e destul de neplăcut. Domnul Raynor avea o dată un prieten cu barbă pe care Wolf nu-l putea înghiți nicicum; nu știu de ce. Trebuia să-l ținem închis când venea domnul acela. Și pe ceilalți, pentru că Wolf e un fel de conducător al lor, ca să zic așa. Din fericire, domnul a stat aici doar un sfârșit de săptămână. Haideți, la bucătărie cu voi, spuse ea și-i dădu afară. Când ești gata, poți veni în sufragerie.

- în câteva momente.

Rămasă singură în bibliotecă, inspiră adânc. Cum avea să se poată stăpâni la masă cu el? Puse la loc cartea pe care o avea în mână, își luă geanta de pe fotoliu, și adunându-și curajul, ieși.

La lumina zilei, sufrageria arăta altfel. Mai auster, lipsită de luminozitatea binevenită a candelabrelor. De la fereastră, se vedea o priveliște încântătoare. În fața casei se întindea un crâng cu copaci golași, cu frunzele deja îngălbenite și veștejite, cu un lac a cărui apă sclipea tăcută sub razele soarelui. Dincolo de lac erau dealuri de un verde-închis, cu vegetație abundentă. Frumusețea îmbietoare a peisajului îi provocă un mic fior. Apoi auzi ușa sufrageriei și se întoarse.

- Bună dimineața, rosti el cu un glas inexpressiv.

Sara se abținu să nu-l corecteze și să-i spună că era aproape ora unu.

- Bună dimineața. Admiram priveliștea.

- Da? Eu m-am obișnuit, dar pentru un străin probabil e încântătoare la început.

Întreaga lui ființă avea ceva repugnant. Își simți gâtul uscat. Cum să lucreze cu el? Inspiră adânc și se duse la masă. În copilărie avea obiceiul să se aprindă repede, să răspundă obraznic, dar în ultimii ani își educase temperamentul, din necesitate. Acum simți, furia crescând în ea.

Bărbatul se așeză în capul mesei, luă șervetul și se uită la ea.

- Vă rog, luați loc. Doamna Wilson vine imediat.

- Mulțumesc.

- Sarcina pe care o avem și pentru care v-am chemat nu e ușoară, continuă el. Avem trei săptămâni la dispoziție să adunăm notițele și fotografiile mele. Nu mă interesează ceva superficial. În plus, o să vizităm muzeul de lângă Kendal de câteva ori pentru mai multe notițe. Ocazional, vă las să lucrați singură, cu toate notițele și cărțile necesare și va trebui să corelați detaliile într-un mod concis și inteligent; puteți omite ce nu considerați necesar...

- N-o să încercați să interveniți în munca mea? îl întrerupse ea. Ce mi-ați spus până acum, e departe de ce mi-am închipuit, dar vă asigur că sunt pe deplin calificată pentru această sarcină. Dactilografiez atât după dictare cât și după reportofon, sau pot lua toate informațiile necesare din notițe și desigur, pot sorta informația. De fapt, nu mi s-a spus exact ce vreți să faceți. Nici scrisorile dumneavoastră nu ne-au lămurit și am presupus că scrieți o carte despre istoria argintului.

Surâse amabil, dar nu primi nicio reacție din partea lui.

- E mai mult decât o simplă carte, domnișoară Good. Mai degrabă e o istorie comprehensivă a colecției de obiecte de argint pe care o deține familia mea și care e probabil cea mai mare și mai selectă din Marea Britanie. Probabil n-ați auzit încă de Colecția Raynor?

Se lăsă tăcere. Sara avu o străfulgerare de memorie referitor la colecția respectivă și pentru câteva secunde nu știu ce să răspundă.

- Vag, reveni apoi. Probabil am auzit de ea la un moment dat.

Doamna Wilson apăru cu mâncarea și Sara profită de pauză. Avea

timp să gândească amănuntele. Reluă conversația după ce femeia plecă:

- Dacă e o colecție atât de consistentă sper că nu vă închipuiți că în trei săptămâni se termină cartea, nu? Tonul ei fusese ușor ridicat și ironic, considerând că Raynor nu era tocmai un cunoscător.

- Nu sunt chiar atât de naiv, domnișoară Good, ridică el dintr-o sprânceană. Tatăl meu, care a murit acum șase săptămâni, a f^ut deja o bună parte din muncă. Și-a dorit să vadă cartea terminată înainte de moartea sa, dar a fost imposibil. Eu nu fac altceva decât să duc la îndeplinire promisiunea pe care i-am făcut-o.

Tinerei îi veni să se ascundă undeva în acel moment. Din păcate, nu găsești niciodată locul potrivit la nevoie.

- Înțeleg. Îmi cer scuze.

- Nu e nevoie. Nu aveți de unde să știți amănuntele și

poate ar fi fost bine să vă informez în scrisori, așa cum ați menționat. Important e să ne încadrăm în timp. Sper că puteți lucra la termen.

— Da.

- Bun. Curând, o să vedeți care vă sunt sarcinile. Deocamdată, poftă bună.

Până și această remarcă politicoasă îi păru Sarei încărcată de ironie, ca și cum ar fi prevenit-o că avea nevoie de puteri înzecite pentru ce o aștepta. Dar nici măcar Sara nu-și putea imagina cât adevăr era în substratul acelei simple replici.

Biroul lui Nicholas Raynor era o încăpere imensă alăturată sufrageriei, cu aceeași priveliște, însă cu nimic din ordinea liniștitoare a celeilalte încăperi. Pereții erau căptușiți cu rafturi pline cu cărți, îngrămădite unele peste altele; pe cele două birouri se aflau aglomerate mașini de scris, hârtii, foi de indigo, coșuri de hârtie, plicuri mari și pline. Uitându-se cu groază în jur, constată că avea să-i ia cel puțin o săptămână să pună totul în ordine.

- Nu vă faceți griji, îi întrerupse Raynor firul gândurilor. Știu unde e locul fiecărui obiect și o să vă obișnuiți în scurt timp. Aceea e pentru dumneavoastră, adăugă, indicând o măsuță la fereastră. Aveți instrumente de scris și hârtie, dar dacă mai e nevoie de ceva, îmi spuneți. Sertarul de jos e gol, ca să puneți ce doriți în el; aveți și cheie, dacă trebuie... Urmă din nou o tăcere sugestivă. Scaunul e ajustabil, vi-l potriviți. Deci, uitați-vă; eu mă duc să aduc cafea.

Rămasă singură, Sara se uită mai atentă în jur. Impresia

de spațiu haotic rămase valabilă dar ceva mai temperată la gândul că avea să se obișnuiască. Se duse la masă și deschise sertarul de sus. Găsi mai multe instrumente de scris și un calendar. În sertarul de jos nu era nimic, doar o cheie. Puse geanta acolo și încuie. Apoi, se așeză. Exact la timp, căci Raynor intră cu un termos mare pe care-i puse pe pervaz.

- Vreți o ceașcă acum?
- Da. Are zahăr?
- Nu, vreți?
- Nu, mulțumesc. Beau fără.

Îl urmări cât turnă în cești. Aceleași trăsături vulturești ca ale bătrânului din portretul din sufragerie. Avea păr negru și des, ochii la fel de negri, buzele de o formă provocatoare, aproape răutăcioasă, probabil blândă câteodată, dar mult prea rar. Purta un pulovăr gri și pantaloni închiși la culoare. Avea peste un metru nouăzeci, era bine făcut și dădea impresia de forță fizică. Nu părea deloc a genul de om de la care te așteptai să scrie o carte. Cu ani în urmă îl văzuse și pe pârtia de schi, unde părea că se simte complet în largul lui. Expresia feței i se schimbă amintindu-și acel concediu, încercă să dea totul uitării. El alegea să uite, la fel trebuia să facă și ea, cu toate că o recunoscuse.

- E bună?
- Da, mulțumesc. Ce fac mai întâi?
- Vă arăt. Deocamdată, transcrieți notițele pe care vi le-am dat. Sunt de mână, dar tata avea scrisul foarte ordonat. N-o s-aveți probleme.

Își lăasă cana pe masa ei și se duse să aducă un caiet mare. Îl așeză și-l deschise. Apropierea de el o deranja. Simțea mirosul loțiunii sale de ras, subtil și înțepător. Se uită în foi pentru a-și înfrâna sentimentul de dezgust. El stătea cu mâna pe prima pagină, arătându-i ceva cu degetul.

- Până aici, indică el, și vedem ce iese.

- Bine. Măcar nu-i dădea prea mult de la început. În câte copii?

- Una doar, deocamdată.

Sara se uită după hârtie, și el se grăbi să-i aducă două cutii pline și foi de indigo. După care se retrase cu tot cu cană. Nu mai scoase niciun cuvânt. Îl auzi așezându-se, dar își văzu de treaba ei. Aranjă două coli în mașina de scris. Auzi apoi foșnituri, ca atunci când se deschide un plic și imediat simți un miros aromat de tutun. Încercă să se concentreze la sarcina dată. Cu toate acestea, era mult prea conștientă de prezența lui, oricât de tăcut stătea la birou. Așa avea să fie timp de trei săptămâni. Trei săptămâni! Își luă caietul în față. Scrisul era mare, citeț, drept; denota o personalitate puternică și hotărâtă.

"Colecția de argintărie Raynor" citi ea, "este cea mai importantă și mai completă colecție din țară. A fost inițiată în 1634 de Adam Grenfell Raynor, devenit ulterior moșier și proprietarul conacului Raynor din Westmoreland. Și-a căpătat însă titlul din întâmplare, pentru că era mult prea preocupat de terenurile de pe proprietatea sa și cu alte activități, printre care mai importante, vânătoarea și jocurile.

În luna iunie a anului cu pricina, unul din servitorii săi a

venit la el foarte entuziasmat să-l anunțe că unul din fermierii de pe moșie, săpând o groapă, a găsit oase umane, monede și medalioane..."

Uitând complet unde se afla sau că trebuia să scrie toate acestea la mașină, Sara continuă să citească, fascinată. Glasul lui Nicholas Raynor o aduse însă cu picioarele pe pământ.

- Nu se înțelege? auzi glasul lui, întrerupt de scârțâitul pe podea al scaunului când se ridică să vină la masă.

- Ba da, sări ea neliniștită. Citeam ca să... mă asigur că e în regulă ce scriu.

- Bine.

După care se apucă de scris și în următoarea jumătate de oră în birou nu se auziră decât bătăile ritmice ale mașinii de scris și foșnet de hârtii.

Află astfel că moșierul Raynor avusese ideea de a angaja arheologi pentru a scoate la lumină cele găsite de fermierul său și care se dovediră a fi o comoară, rămășițele unei necropole romane, însă acest amănunt l-a condus la o altă idee. Monedele erau din argint, și împreună cu ele s-au găsit ornamente, în condiție excelentă, fragmente de vase și de urne. Frumusețea lor i-a ațâțat curiozitatea și a constituit imboldul de a începe colecționarea obiectelor din argint, colecție ce avea să se înmulțească odată cu anii. Și-a abandonat activitățile, vânătoria și jocurile, și a început să călătorească prin țară, să cumpere argint. Astfel a început un hobby care avea să-i aducă satisfacții mai mult decât impresionante...

— Am tablouri cu strămoșii mei și fotografii cu locul

unde au fost găsite primele monede, anunță Nicholas Raynor când Sara ajunsese în josul paginii și se pregătea să schimbe hârtia în mașină. Astfel o să combinăm povestea cu imaginile. Înțelegeți?

- Perfect.

- Am și câteva poze cu primele obiecte. Vreți să le vedeți?

Normal că avea poze. Ceva din tonul lui ar fi trebuit să-i dea un

indiciu, dar fusese prea absorbită de cele citite.

- Da, vreau, răspunse ea, fără să-și imagineze ce avea să urmeze. Simți instantaneu o tensiune subtilă apărând între ei, ca și când el ar li așteptat acel răspuns o viață întreagă...

Se duse la unul din dulapuri, la sertarul de sus, de unde scoase un plic. Se întoarse la masă și se așeză fără a-și lua ochii de la ea, ceea ce o sperie. Pe plic, scria "Primele poze (Capitolul 1)". Deschise plicul și scoase un teanc de poze pe care le înșiră pe masă.

— Acesta este situl, i-o arată pe prima. Aici e tot o imagine cu situl.

Sara se uită și rămase dezamăgită, căci nu înțelegea ce poate fi interesant la un petic de pământ acoperit cu iarbă și cu copaci.

- Nu aveți o imagine din avion?

- Nu, surâse el, dar ar fi o idee bună. Adică o imagine panoramică? Sara confirmă din cap. O să țin minte. Se face. Aici e Raynor, moșierul.

Era o poză bună care înfățișa un bărbat puternic; se vedeau detaliile asemănătoare cu descendentul său, Nicholas Raynor.

Urmă o pauză în care el îi mai dădu alte două poze cu monede pe fundal negru. Și apoi tăcu. Sara ridică ochii, nedumerită.

- Iar acum, continuă bărbatul, o să vă arăt o poză cu unul din cele mai importante medalioane din acea comoară inițială.

Întinse o altă fotografie pe care Sara o primi, dându-și prea târziu seama că ce vedea era de o mare însemnătate pentru ea. Imaginea avu impactul unui șoc. Se uită din nou la el, uluită, și-l văzu întocmai cum se aștepta – întunecat, înfuriat, cum îl mai surprinsese de două ori, o dată în Norvegia și încă o dată când își atinsese pandantivul cu o seară înainte, în sufrageria lui.

- Da, zise bărbatul calm. Știi, nu-i așa?

- E o poză cu medalionul meu.

- Corectez: cu medalionul meu. Într-adevăr, este exact cel pe care-l porți la gât. Nu-ți aparține, tatăl tău, Marcus Enderby, l-a furat cu mai bine de cincisprezece ani în urmă.

- Poftim? sări tânăra în picioare, tremurând toată.

- Ai auzit bine. Tatăl tău l-a furat de la mine.

Nu mai avu timp să se ferească de lovitura ei care veni tocmai când rosti ultimele două cuvinte. Îl plesni cu toată puterea celor cinci ani de frustrări acumulate.

- Dacă mai spui asta o dată, te lovesc de două ori mai tare, zise ea cu respirația aproape tăiată, gata să lovească.

Bărbatul nu se clinti. Urma lăsată pe obraz de lovitură începea să dispară.

- Te sfătuiesc să n-o faci, răspunse pe un ton sumbru. Spun adevărul, fie că-ți place sau nu. Credeai că n-am să-l

recunosc? Așa cum te-am recunoscut și pe tine.

- Cum ai făcut-o și în Norvegia? îl provocă. De aceea te-ai purtat ca un golan cu mine acolo? Pentru că ai văzut medalionul? îl luă de la gât și i-l arătă. Pentru a doua oară avu impresia că vrea să se repeadă să i-o smulgă. Observă că-și încleștează pumnii și-și subțiază buzele. Poza explică multe, dar nu îndeajuns. Nu-l poți face hoț pe tatăl meu și să te aștepți să trec totul cu vederea.

- Dacă nu e un hoț, de ce v-a fost rușine cu numele lui și l-ați schimbat?

- Asta e problema noastră.

- E și a mea. Crezi că te-aș fi angajat, dacă știai deja toate astea?

O privea fix, scrutător.

- Nu. Și nici n-aș fi venit, dacă știam că ești tu. De fapt, nici în Norvegia nu știam cum te numești...

- Nici eu. Mi s-a spus că ești fiica lui Marcus Enderby, a acelui Marcus Enderby care fusese implicat în scandalul...

- Nu vreau să mai aud! Nu știi nimic, nimic, înțelegeți? Doar minciunile care s-au scris în ziare.

- Tu ce știi în plus de ce-a fost acolo? Spune-mi; nu crezi că-l aperi cu vehemență? Era un om care se pricepea să te învăluie cu vorbe frumoase, să înflorească, să scoată bani de la oameni convingându-i să investească în planurile lui.

Tânăra sări din nou să-l lovească dar nu-l mai luă pe nepregătite. Bărbatul o imobiliză pe loc.

- Te-am avertizat să nu mai dai. O dată, a fost de-ajuns. Acum, mă ascuți fie că vrei sau nu.

- Mă doare!

- Nu te doare, sau nu te mai zbate. Nu scapi până nu mă asculți.

Sara se mai relaxă, pentru că știa că Raynor vorbește foarte serios

și o strângea atât de tare încât n-avea nicio șansă să scape. Dar n-avea

de gând să-l lasă să spună totul așa cum voia el.

- Tatăl meu a fost un om cinstit. Probabil s-a lăsat dus de nas de prietenii în care a avut încredere. Dar de furat, n-a furat.

- Nu? Atunci cum îți explici că i-a luat tatălui meu cea mai de preț piesă? Nu e vorba numai de pandantiv, ci și de alte obiecte. Am fotografii cu ele, de zeci de ani. Chiar crezi că am inventat totul? Cum crezi că aș avea o poză cu un obiect care-ți aparține?

- Nu știu, spuse, disperată. Nu pot să gândesc. Mă strângi prea tare.

- Îți dau drumul. Crede-mă. Nu-mi place să folosesc forța, dar n-am de gând să te las să mă mai lovești.

Într-adevăr, îi dădu drumul. Sara își frecționa încheieturile. Trăia un coșmar din care nu se putea trezi. Totul se întâmpla pe loc. Se uită la el, îmbujorată după efortul de a se elibera; părul îi venea aproape tot în față și în priviri i se citea ura fățișă.

- Ești cel mai detestabil om pe care-l cunosc, spuse ea. Crezi că mai rămân aici, după ce mi-ai făcut? Îmi fac bagajele și plec chiar azi.

- Fugi, deci? zise el cu o urmă de amuzament. Tipic. Pleci ca să pretinzi că nu s-a întâmplat niciodată, cum a făcut și

el.

- Adică?

- Adică? Tatăl tău a fugit, nu? A încercat să evite consecințele propriilor fapte. Doar că nu i-a mers. La final, a plătit pentru tot. Dacă într-adevăr crezi că a fost un părinte exemplar, măcar poți să-l ajuți pe cel păgubit, sau mai degrabă să-i ajuți memoria. I-am promis tatălui meu că termin cartea, și o voi face. Am un contract; editura vrea manuscrisul în cinci săptămâni. Am să-l termin cu sau fără tine, chiar dacă știu că nimeni n-are să răspundă la cererea mea, la un asemenea termen limită.

Rosti toate acestea mult mai calm; furia se risipise. Sara rămase nemișcată. Nimic n-o oprea să iasă și să plece în acea clipă, dar rămase totuși locului. Alegerea îi aparținea. Avusese câteva secunde la dispoziție. Nicholas Raynor stătea în fața ei, o domina cu expresia lui ostilă, gata să-i terfelească numele. Dar nu o oprea, pur și simplu aștepta.

Se duse la locul ei și se așeză, pentru că n-o mai ascultau picioarele.

- O să termin contractul pentru care am venit.

- Atunci, mai bine te apuci de lucru, răspunse, și privirile li se întâlniră. Știm stadiul în care ne aflăm.

- Încă ceva. Nu mai vreau să iau mesele cu tine. Dacă se poate, vreau să mănânc sus în cameră sau la bucătărie.

- Nu e nevoie. O să mănânc eu aici. O să interacționăm doar în biroul acesta, unde e inevitabil, și apoi când vom merge la muzeu. Nu-ți face griji, n-o să insist să păstrăm contactul mai mult decât este necesar. Dacă nu sugeri tu mesele separate, o făceam eu. În plus, orice discuție în

afara subiectului care ne preocupă pe amândoi, cartea, e inutilă. Eu am spus ce am avut de spus, restul nu mă interesează. Lucrează. Mă duc să vorbesc cu doamna Wilson.

Ieși, fără s-o privească.

Capitolul 3

În acea seară, Raynor o lăasă pe Sara singură cu doamna Wilson, el având treabă. Femeia îi prezentă musafirei casa. Era mare, frumoasă, plină de mici comori care ar fi încântat-o în alte împrejurări, dar din cauza indispoziției nu-și exprimă nicio părere și turul al casei fu un adevărat efort pentru ea. Se simțea secată de toate puterile și când doamna Wilson observă paloarea ei, motivă că muncise mult și era obosită.

- Mai bine stai în salon la televizor, sugerează femeia. Să nu cumva să-l lași să te obosească prea mult. Ți aduc o băutură caldă. Poți să-ți pui picioarele sus.

- Mulțumesc. Sunteți foarte amabilă.

O jumătate de oră mai târziu era în fața televizorului la un film, cu o ciocolată caldă, o farfurie de biscuiți cu ciocolată alături și trei câini pofticioși care o urmăreau îndeaproape. Doamna Wilson se oferă să dea câinii afară dar Sara se împotrivi spunând că măcar îi țin companie. Ba chiar le dădu câte un biscuit pe care-l întinse din mână abia după aceea gândindu-se că s-ar putea trezi cu degete în minus. Însă câinii îl luară cu blândețe după care, mulțumiți, se cuibăriră liniștiți lângă ea, pe canapea.

Profită de momentul de liniște pentru a se gândi la Norvegia.

Se întorcea de pe pârtia de schi, înfometată și bronzată, și s-a ciocnit de străinul înalt și brunet în holul hotelului. În momentul impactului, el a prins-o de umeri.

- Ce noroc pe tine! a comentat prietena cu care se afla în momentul respectiv. De ce n-am fost eu prima?

Sara a intuit că avea să-l revadă și așa s-a întâmplat. Își mai aminti ceva. La prima întâlnire, avea haina pe ea, și abia acum își dădea seama de semnificația aceluia detaliu aparent neimportant. Cu toate că și atunci avea pandantivul la gât, nu era la vedere. Apoi l-a revăzut pe Raynor în aceeași seară la o petrecere, când a avut o senzație unică. Obișnuită ca bărbații s-o admire, s-o urmărească o noapte întreagă într-o încăpere înțesată de lume, niciodată nu cunoscuse un bărbat pentru care să simtă o atracție atât de puternică. N-avea nici cea mai mică îndoială că atracția era reciprocă, dar propriile trăiri au nedumerit-o. S-ar fi putut îndrăgosti cu mare ușurință de străinul brunet, chiar a avut senzația că s-au mai întâlnit cândva, că se cunoșteau de o viață întreagă, și a așteptat senină și plină de încredere ca el să facă prima mișcare. La un moment dat l-a văzut discutând cu doi bărbați, dar când s-a uitat a doua oară, dispăruse. Fără să anunțe, fără să-i spună nimic. Pur și simplu dispăruse.

- Lasă-i, a liniștit-o Hazel, prietena ei. Mâine, sigur îl vedem pe pârtie. Și atunci, o să punem la cale un mic "accident".

A doua zi, planul lor a funcționat perfect. Străinul era pe pârtie în costumul lui albastru, ușor de recunoscut, iar Sara s-a lăsat pe mâna lui Hazel, o profesionistă când venea

vorba de a înlesni întâlnirea dintre un posibil viitor cuplu. A acceptat să se lanseze într-o cursă pe o pantă abruptă, în fața lui, și să cadă exact când îl avea numai pe el în preajmă și apoi să aștepte o mână de ajutor. Totul a funcționat perfect până în clipa în care s-au văzut față în față. Atunci, s-a petrecut incidentul pe care n-avea să-l uite niciodată. El nu și-a dat seama cine e până când nu s-a aplecat.

- Hei, ești bine?

Atunci, atitudinea i s-a schimbat brusc. Haina ei se desfăcuse. Sara se aștepta s-o ajute să se ridice – la urma urmei se putea ridica și singură – și a întins mâna. Dar el a rămas nemișcat, privind-o fix, răzbunător aproape.

De atunci, nu l-a mai văzut până cu o seară înainte. După cinci ani, timp în care amintirea acelei zile a revenit adesea în mintea ei, s-o tulbure. Știa motivul cuvintelor lui dure, a urii din privirea sa. Nu avea de ales, așa că trebuia să stea în casa lui să ducă la bun sfârșit contractul pentru care o angajase. Munca ei avea să fie impecabilă și avea să fie terminată la termen chiar dacă asta presupunea ore peste program. Orele limitate de lucru la mașină, cărțile de referință – toate erau un indiciu că avea să-și depășească oricum norma zilnică, și într-un fel se bucura. Îi plăcea să muncească și știa că putea răspunde cu brio provocării. O acuzase că voia să fugă – la fel ca tatăl ei – ceea ce era de neiertat. Ce știa el despre tatăl ei?

Se auzi un zgomot pe hol, o ușă deschisă și apoi închisă. Căinii nu se clintiră de lângă ea. Să intre, dacă voia. Îl disprețuia și nu se putea abține să nu i-o arate fățiș.

Ușa se dădu în lături; știa că este el fără să se întoarcă,

pentru că animalele se repezără bucuroase să-l întâmpine.

- Aici erați. Haideți, afară! Urmă o pauză, apoi: Ai nevoie de ceva?

Abia atunci întoarse ea capul.

- Nu, dar dacă trebuie să ies, nu e nicio problemă.

- Stai cât poțști.

Ea reveni asupra ecranului, de parcă ar fi fost absorbită de film. Dacă ar fi întrebat-o, nici măcar n-ar fi știut să-i spună la ce se uită, pentru că mintea-i era în cu totul altă parte. Dar el n-avea de unde ști. Ușa se închise și rămase singură. Luase câinii cu el.

A doua zi dimineață, Sara se duse direct în biroul lui după micul dejun și se apucă de lucru. Dacă ar fi făcut asta pentru altcineva s-ar fi simțit mult mai bine, pentru că notițele și istoria în sine erau o plăcere la lectură și avea o oarecare satisfacție să vadă cum filele gata lucrate se adunau într-un morman. Când el intră nu-și luă ochii din hârtii, ci continuă să bată la mașină cu mișcări rapide.

- Bună dimineața.

- Bună dimineața, și continuă să lucreze.

- Oprește-te puțin.

- Da? îl ascultă și se uită la el.

- Vreau să mergem la muzeu; acum. Au o expoziție de argintărie veche și trebuie să verific piesele și să mă asigur că sunt toate trecute aici.

- Bine. Chiar acum?

- Când ești gata.

- Sunt gata.

Se ridică, închise caietul și-și luă geanta din sertar. Purta

un costum cu pantalon, de culoare albastră, care i se potrivea de minune. Bineînțeles, avea pandantivul la gât.

- E nevoie să-mi iau haina?
- Nu, nu e rece și nu mergem mult.
- Bine. Își puse geanta pe umăr și așteptă să iasă primul.

Raynor însă deschise ușa, invitând-o.

- După tine.
- Mulțumesc.

Afară, nu-i aștepta Rolls Royce-ul, ci un Jaguar. Sara intuit imediat ce fel de șofer era: nervos, rapid, nerăbdător.

- Ar fi bine să știi de la început că nu-mi plac cursele, comentă când el deschise portiera. Dacă te pasionează viteza, mai bine mă întorc în birou și-mi văd de lucru.

- Nu mă pasionează viteza și nici n-o să conduc ca un nebun, surâse el. Ești mai liniștită?

Ea urcă fără să-i răspundă. Se relaxă abia după ce se instalează comod în scaun și-și puse centura de siguranță.

- Ți-am spus că nu merg repede, spuse el ironic. Nu e nevoie de centură.

- Dar am voie s-o folosesc, nu?
- Cum vrei.
- Mulțumesc.

- S-ar fi zis că ești obișnuită cu mașini rapide, comentă el după ce porni motorul.

- Da? Cum ți-ai dat seama? Nu prea mă interesează ce crezi despre mine. Doar dacă e legat de munca mea. Deci, prefer să-ți ții opiniile pentru tine.

El nu răspunse și ea rămase nemișcată, strângând geanta în brațe.

Porniră pe o alee îngustă de pietriș care șerpuia printre copacii uriași. Coroana lor lua toată lumina, încât mult timp nici nu s-ar fi spus că e zi. Peisajul era însă fascinant, încântător. Pe geam, Sara admiră marea de arbori ce alcătuiau o pădure imensă. Avea impresia că drumul acela fusese special trasat prin mijlocul sălbăciei. Fiind toamnă, dominau nuanțele de auriu și maroniu; covorul de frunze moarte acoperea inclusiv drumul. Raynor nu conducea repede, dar nici foarte încet, totuși Sara se liniști. Nu voia să-i spună de ce se temea de viteză.

După un timp, ieșiră la șoseaua principală. De o parte și de alta aveau pereți de beton și la răstimpuri se zărea deasupra, printre copaci, câte o casă. Traficul se aglomerase. El nu depășea alte mașini, dar nici nu se lăsa depășit. Probabil dacă ar fi fost singur ar fi mărit viteza, iar gândul o făcu să surâdă în sinea ei. El îi ceruse să vină. Și apoi, pe neașteptate, o mașină țâșni ca o săgeată de nicăieri, exact în fața lor și Nicholas apăsă tare frânele și în același timp duse o mână în fața Sarei. Celălalt șofer se opri și el, șocat. Cele două mașini se aflau la doar câțiva milimetri distanță.

Raynor coborî imediat și se duse la celălalt șofer; mai întâi se asigură că totul este în regulă, apoi se lansă într-o ploaie de critici. Fără să-l audă Sara își dădu seama că-l apostrofa pe celălalt conducător. Apoi se întoarse și trânti ușa după el. Așteptă, bătând ritmic cu degetele pe volan, ca celălalt să pornească.

- Ești bine? se interesă.
- Da. De fapt, nu era. Tremura toată.

- Ești albă ca varul. Dar n-a fost niciun pericol. Am întins brațul să nu ajungi în bord, dar aveai și centura.

- Nu din cauza asta, răspunse ea, cu mâna pe geantă. După care continuă cu mari eforturi: Nu-mi place viteza pentru că odată, cineva m-a a condus casă cu mașina și s-a izbit de un copac. M-am ales cu contuzii. M-am lovit atunci cu capul de parbriz și încă mai am
urme.

- De ce n-ai spus de la început, în loc să sugerezi că aş fi un maniac la volan? zise el exasperat. Veneam cu Rolls Royce-ul, mă simt mai în siguranță cu el.

Se uită fugitiv la el, intuind o urmă de blândețe în tonul său. Sau poate își imaginase doar?

- Nu văd cum te poți simți mai în siguranță. Cealaltă mașină ar fi venit din spate cu aceeași viteză, nu?

- Dar într-o mașină mare te simți mai protejat. Așa e întotdeauna.

"Și probabil eu n-aș fi avut centura, nu?" gândi. "Ca o ironie a sorții."

- Poate. Putem merge mai departe; sunt bine.

Raynor porni și continuă drumul în liniște. În mintea ei, Sara profită de tăcere pentru a-l analiza pe cel de alături. Se înșelase: Nicholas Raynor era un șofer bun. Oricine altcineva ar fi intrat în cealaltă mașină, dar el avusese viteză de reacție. Frânase, sărise s-o protejeze cu brațul și virase ușor cât să nu-l lovească pe celălalt, fără să perturbe traficul. Totul într-o fracțiune de secundă. Închise ochii. Ce dovedea asta? Nimic, doar că Raynor știa să manevreze o mașină. Nu-l făcea cu nimic mai îngăduitor,

mai puțin arogant sau mai puțin agresiv.

Mașina încetini și ea deschise ochii, mirată. Deja ajunseseră? Dar nu erau la un muzeu, ci la un hotel. Se uită la el, nedumerită.

- Te invit la o cafea.

- Dar...

- Niciun "dar". Ai trecut printr-un șoc. Cu o cafea tare, ar trebui

Ieși și ocoli, să-i deschidă.

- N-am nevoie de nimic, serios.

- Asta crezi tu, dar o să-ți prindă bine.

- E prea devreme. E abia... nouă și un sfert.

- Îl cunosc pe proprietar.

"Normal", își zise ea. "Pe cine nu cunoști?"

Zece minute mai târziu, stăteau la fereastră, cu ceștile de cafea în fața lor. Nicholas Raynor o servi.

- Nu-mi place foarte tare.

- Atunci, pui puțin lapte.

De fapt, el îi turnă un strop. Sara acceptă cu un oftat; n-avea rost să se împotrivească. Luă o înghițitură. Era amară, dar se obișnuie.

- Vrei ceva de mâncare? Pâine prăjită, biscuiți?

- Nu, mulțumesc. Dar dacă tu vrei...

- Eu n-am nevoie. Tu ai.

- Nu e cazul să te arăți preocupat. Nu aștept nimic din partea ta.

- Vreau doar să mă asigur că poți lucra cu eficiență maximă în următoarele ore. N-am timp să mă preocup de tine, dacă leșini pe acolo.

- Desigur, zâmbi. Cum de nu mi-am dat seama?

Își luă cana cu greu, stăpânindu-și impulsul de a-i arunca lichidul fierbinte în față. O merita, dar îi era milă de pulovărul frumos de lână pe care-l purta. Mai jonglă puțin cu ideea, după care bău toată cafeaua. Chiar îi prinse bine. Între timp, și el termină.

- Gata? Mergem?

Îl salută pe proprietar și mulțumi.

- În regulă, Nick. Ne vedem.

Deci, prietenii îi spuneau Nick, nu Nicholas, nici domnul Raynor. În Norvegia, nu aflase cum îl cheamă.

Ajunse la portieră înaintea lui și o deschise singură. Deși nu-ți dorise această oprire, el avusese dreptate. Popasul și cafeaua își făcuseră efectul. Acum, era pregătită pentru orice.

Nu știa la ce să se aștepte de la această vizită la muzeu. În primul rând, o surprinse clădirea în sine: foarte modernă, luminoasă și spațioasă. Încăperile se succedau. Un grup de copii aveau parte de o vizită cu ghid și se auzeau pașii grăbiți și râsetele înfundate în timp ce treceau ordonat dintr-o cameră în alta în spatele învățătoarei severe.

Curatorul îl salută pe Nicholas și fu prezentat Sarei.

- Pentru expoziția de argintărie, pe aici. Nu vă așteptam. E splendidă, sunt sigur că vizitatorii nu se vor lăsa așteptați.

Sara rămase puțin mai în urmă, admirând fascinată niște broderii și câteva costume de secol șaptesprezece. Totul părea foarte fragil, ca și cum avea să se împrășteie la prima atingere. Însă toate costumele aveau peste trei sute de ani

și fuseseră cusute cu minuțiozitate și deci probabil aveau să dureze mai mult decât orice alt articol de îmbrăcăminte contemporan. Nicholas se uită în jur și ea grăbi pasul să-l ajungă. Doar venise cu treabă.

Intrară într-o încăpere mai mare, unde Sara avu parte de și mai multe surprize. În toate colțurile erau expuse obiectele de argint care-ți luau ochii, în casete de sticlă sau pe postamente; totul era foarte bine pus în valoare. Curatorul, domnul Pursglove, reacționează pozitiv față de interesul ei.

- Observ' că sunteți impresionată.
- E fantastic. Nu mi-am închipuit cât de minunat poate fi, răspunse ea, ignorând opinia celui care stătea deoparte și o urmărea

cu un zâmbet ironic.

- O să ai ocazia să le studiezi mai îndeaproape, spuse el către curator. Domnișoara Good va inventaria toate obiectele cât timp eu nu sunt.

- Unde te duci? Unde merge?
- Înțeleg; o să mă asigur că n-o deranjează nimeni. Aduc hârtie și o să anunț că sunteți pe drum. Apoi, pleacă.

- Parcă lucram cu tine.
- Da, dar lipsește un obiect, o solniță de secol șaisprezece. Am împrumutat-o pentru un târg de antichități la un hotel din Windermere, săptămâna trecută, și pentru că n-au trimis-o, mă duc s-o iau personal. Curatorul a vorbit cu cei de acolo și și-au cerut scuze. Ce vreau să faci, este să inventariezi tot ce vezi aici. Toate obiectele au un număr de referință pe etichetă. Îl scrii,

împreună cu numele obiectului și anul. Atât. Eu mă întorc înainte ca tu să termini.

- înțeleg, zise Sara, peste măsură de mirată. Nu-i așa că sunt valoroase? Mă refer la toate obiectele astea... și sunt lăsate la vedere. Adică oricine poate intra și...

- Să le fure? Nicholas zâmbi. Vrei să încerci? Du-te și alege ceva.

- Nu sunt protejate?

- Ba da. Nu doar cele din cutii, ci și cele lăsate liber. Mecanismul e foarte complicat. Prin lumini și prin senzori. Vezi toate luminile? Au senzori electronici care, dacă sursa de lumină este blocată, să zicem de mâna ta, va suna alarma în trei birouri din clădire, și afară. Dar se poate întâmpla și să blochezi lumina accidental; deci, e în ordine. Sunt mereu în alertă și dacă te uiți mai atent în jur, foarte atent, o să vezi doi oameni de pază foarte bine înarmați care se

plimbă prin prima sală, aparent foarte interesați de obiecte. Dar dacă cineva încearcă ceva, chiar o fracțiune de secundă, toate căile de acces se închid automat. E simplu. Bineînțeles, poliția este : anunțată. Deci te rog, te implor, nu încerca nimic.

- Dar copiii? Când am venit era aici un grup de copii; ei pot încerca orice sub impulsul curiozității.

- Tot ce este lăsat liber la vedere e așezat sus, încât copiii să nu poată ajunge. N-ai observat?

- Da, probabil.

Curatorul se întoarce și Nicholas îi explică:

- Tocmai o informam pe domnișoara Good despre

detaliile tehnice ale sistemului de alarmă.

- Da, într-adevăr, totul e foarte bine organizat. Domnule Raynor, sunteți așteptat. Luați unul din gardieni cu dumneavoastră?

- Mă descurc singur, zâmbi Nicholas. Mulțumesc. Mă întorc repede. Și plecă.

- Solnița pe care vrea s-o aducă înapoi nu e valoroasă? se interesă Sara.

- Nu la fel de valoroasă ca alte piese din încăpere, recunoscu domnul Pursglove, încruntându-se. Probabil puțin peste șase mii de lire.

"Șase mii de lire!" Sara se uită în jur: înseamnă că întreaga colecție valora enorm. La fel și obiectele din casa lui Nicholas. Dintr-odată, realizează ceva ce știuse dintotdeauna, de când intrase în conacul Raynor. Nicholas Raynor era foarte bogat.

Se concentrează cu mare dificultate asupra inventarierii tuturor pieselor, pentru simplul motiv că prețiozitatea obiectelor îi lua ochii. Ar fi vrut să le atingă, să le ia în mână și să le admire în voie.

Câteodată, tentația era irezistibilă, mai ales când ajunse la solnițe, unele mari și minuțios lucrate. În centru se afla o piesă imensă, de vreo treizeci de centimetri înălțime, cu figurine sculptate pe exterior și o figură a lui Neptun deasupra. O bijuterie cu gravuri și lucrătură atât de superbe încât Sara nu reușea să-și ia ochii de la ea. Pe etichetă scria doar că era opera lui Benvenuto Cellini, datată aproximativ la 1540. Alături, era expus un fel de clopoțel. De fapt, era tot o solniță, din epoca elisabetană,

datată 1600, Londra. Avea forma unui clopoțel și o lucrătură delicată, dar austeră, un adevărat contrast comparativ cu celelalte piese mai impunătoare. Pe o serie de etichete se repetau numele: Ritter, Baier, Cellini, de Launay. Încercă să le rostească în minte și avu senzația că i se împleticea limba. Atât de absorbită era de ce făcea, încât aproape se sperie când cineva îi atinse brațul. Era curatorul, cu o cafea.

- Mulțumesc. Eram pe altă lume. Sunt depășită de tot ce văd aici.

- Știu. E ceva special, nu? Suntem foarte norocoși că domnul Raynor stă atât de aproape și că ne pune la dispoziție colecția sa. Desigur, aici aveți doar o parte din ea; alta este expusă permanent la Londra.

- Sunt atât de tentată să ating exponatele, mărturisi ea. De exemplu, solnița semnată de Durand, cine o poate ridica?

- Așa e, râse. Mi-a fost atât de milă de băieții noștri zilele astea, când au aranjat obiectele. Piesa de care spuneți a fost adusă de doi dintre ei, care își țineau respirația de teamă să nu se împiedice și să cadă cu ea.

Se opri puțin și ascultă. Se auzeau pași.

- Cred că s-a întors domnul Raynor.

Se întoarse și ea și se aștepta să-l surprindă copleșit sub greutatea un obiect uriaș, ca cele văzute până atunci; în schimb, aducea o cutie de carton, nu mai mare decât o cutie de biscuiți. Neintenționat, avu o mică tresărire, și se întoarse spre domnul Pursglove, confuză.

- Asta e. Primi cutia de la Nicholas și se duse în biroul lui.

- Cum te descurci? se interesă Nicholas.
- Aproape am terminat, îi arată ea lista. Mai am vitrina din colț și gata.

- Pot să văd?

— Da.

Așteptă apoi, curioasă să vadă ce nereguli găsește. O rodea nerăbdarea în timp ce-i urmărea cercetându-i munca.

- E bine, zise bărbatul când termină. Poți să continui. Eu mă duc în birou. Întrebări?

— Nu.

Își văzu de treabă fără niciun alt comentariu. Inexplicabil, devenea tot mai ușor, cu fiecare clipă. Putea lucra, ba chiar îl putea trata ca pe un străin. Aceasta era singura cale, își zise. Nu era nevoie decât de puțin comportament civilizat, măcar atât reușea să facă. Deja reușise să lase amintirea celui concediu din Norvegia în plan secund, iar în trei săptămâni persoana lui Nicholas Raynor avea să-i fie total indiferentă.

Luă prânzul în sufragerie. În caz că stârnise curiozitatea doamnei Wilson, femeia o ascunse foarte bine. Probabil era obișnuită cu excentricitățile angajatorului ei.

- Cum vă place munca? Întrebă ea când îi aduse cafeaua.

- Foarte mult, zise Sara. Nu mi-am dat seama cât de mare este colecția. Aș vrea să știu dacă se mai folosesc azi solnițele.

- Ocazional, și femeia începu să râdă. Când domnul Raynor dă un dineu, avem o piesă de Cellini în mijlocul mesei. Cred că le-ați văzut la muzeu.

- Da, foarte frumoase.

- Sunt în centrul atenției, vă spun eu. Soțul meu... se opri, încruntată: ciudat, mi se pare că aud o mașină. Așteaptă pe cineva?

- Nu mi-a spus, replică Sara, fără să adauge că nu-i păsa cine vine în vizită.

- Mai bine mă duc să văd, înainte să se repeadă câinii afară. Poftim cafeaua!

Doamna Wilson ieși, iar Sara se pomeni trăgând cu urechea. Se auziră sunete înfundate: doamna Wilson alungând câinii, o ușă, pași

- ai lui Nicholas – și glasuri. Zeci de glasuri parcă, și toate vorbind simultan, dar cel mai pregnant era al lui Nicholas.

- Caroline! Ce surpriză!

Cine era Caroline? Mai ales că tonul bărbatului nu arăta încântare. Situația o intriga. Apoi se auzi un glas de bărbat, un râs de femeie, copii strigând. Sara inspiră adânc și încercă să se concentreze la cafeaua ei. În mod evident, era vorba despre o vizită neanunțată. Un bărbat, o femeie, copii – prieteni?

Nu putea să iasă în hol tocmai acum, așa că așteptă ca musafirii să fie conduși în altă încăpere pentru ca ea să se poată întoarce la lucru. Dar ușa se deschise și se pomeni față în față cu ochii zâmbitori ai unui bărbat înalt care semăna izbitor cu Nicholas, doar că el îi zâmbea.

- Bună ziua! Sunt Hal. Da, acum îmi dau seama la ce se referea Gerry!

Veni și-i întinse mâna. Sara rămase nedumerită. Gerry?

Cine era acest Gerry?

— Nu înțeleg...

- Gerry Hutton... știți. Eu i-am dat adresa voastră.

- A! Nu-l cunosc personal pe Gerry. Cred că mă confundați cu sora mea.

- Nu ești Helen? păli el. Ești sora ei?

- Da, Sara. Cum el nu părea interesat să-i accepte mâna, ea și-o retrase ușor. Încep să pricep. Helen trebuia să vină, dar Gerry a chemat-o în ultimul moment. Așa că am venit eu în locul ei.

- Ce bine, spuse el cu un aer amuzat, iar Sara râse.

În acel moment apăru Nicholas și instantaneu atmosfera se schimbă.

- M-am prezentat eu, Nick.

- Văd. Te cheamă mama ta. Domnișoară Good, putem începe?

Sara simți că i se usucă gâtul. Dacă intenționase o insultă, reușise. Se ridică și puse deoparte cana de cafea, pe jumătate terminată.

- Da. Se uită cu răceală la Nicholas, apoi la Hal. Îmi pare rău că nu mai pot rămâne, dar pauza de masă s-a terminat.

Se îndreptă spre ușă. Nicholas aștepta ca ea să iasă, dar tocmai când s-o urmeze, apăru o femeie. Dacă Hal era nepotul lui Nicholas, înseamnă că femeia era sora lui. Din instinct, Sara realizează că se așteptase la o replică a lui Nicholas Raynor în persoana ei, dar trăi un adevărat șoc. În fața ei avea o femeie mignonă, roșcată, cu ochi blânzi.

- Bună ziua, zise ea și întinse o mână încărcată cu brățări.

- Caroline, ea e Sara Good. Domnișoară Good, sora mea, Caroline Lazonby.

- îmi pare bine, zise Sara, impresionată de căldura pe care femeia o inspira. Cum puteau fi cei doi soră și frate?

- Vai, cred că am picat în cel mai nepotrivit moment, zise sora spre fratele ei, lasă-ne să ne tragem suflarea. Doamna Wilson ne face o cafea. Nu poate și Sara – pot să-ți spun așa? — să rămână? Să discutăm puțin. Promit să ți-o las numai ție după aceea.

Trase cu ochiul spre Sara, care-i răspunse asemenea, copleșită de emoții.

- Atunci, mă duc să-i spun să se grăbească.

Tânăra constată că tonul lui se îmblânzise. Caroline intră în cameră pășind ușor, și se așeză la masă.

- Vino lângă noi, draga mea. Hal, du-te și vezi ce fac gemenii și spune-le să se potolească.

- Dar voiam... începu el, însă femeia îl concedie cu un gest din mână.

- Nu vreau să aud nimic. Du-te. Așteptă ca fiul ei să plece, apoi surâse. Sunt sătulă până peste cap după trei ore pe drum cu gemenii. E atât de plăcut să stau pur și simplu să mă liniștesc. Deci, îl ajuți pe Nick cu cartea, nu? Ce bine că n-am sunat înainte, sigur îmi spunea să nu vin. Acum că suntem aici, n-are ce să facă.

- Rămâneți?

- Cel puțin o săptămână. Soțul meu, Henry, a trebuit să se ducă în Golful Persic cu afaceri, gemenii sunt în vacanță și au venit acasă cică din cauza unei epidemii care a afectat jumătate din personalul școlii. Hal tocmai a venit ieri de la

facultate, în vacanța semestrială; așa că mi-am spus să vin în vizită la fratele meu. Se descurcă el!

Sara asculta fascinată, în timp ce Caroline continuă:

- Scriu cărți și nu reușesc să produc ceva de calitate decât atunci când editorii mă imploră să scot ceva. Atunci, mă închid într-un loc și las lumea să-și continue activitatea cum vrea. Doamna Wilson e foarte amabilă și-i adoră pe gemeni, nu știu de ce, pentru că sunt într-o perioadă critică. Hal e de regulă îndrăgostit de vreo femeie ideală și bântuie fantomatic prin casă perorând despre dragostea lui închipuită, deci să nu te mire ceva la el! Și am venit să-mi termin cartea. Ca să fie toată lumea mulțumită...

Fu întreruptă de Nicholas, care intră cu o privire încruntată și cu o tavă cu cafele.

- Mulțumim, dragule. Toarnă două, te rog. Hal s-a dus să vadă de Amanda și de Andrew. Ți-o dau înapoi pe Sara într-un minut.

Sarei începuse să i se pară totul un fel de vis și decise să se lase purtată în voia sorții. Până și el devenea altul în prezența surorii.

- Gemenii sunt la bucătărie – unde altundeva? — încearcă să fure niște biscuiți. Hal s-a evaporat deja.

- Probabil e afară, îi caută. Lasă-i, îi face bine puțină mișcare. Sper că nu te deranjăm prea mult. Arăți minunat. Cum îți merge? La viața pe care o duci...

- Ba da, deranjați, dar ce mai contează. Cum adică "la viața pe care o duc"?

Sara își înăbuși cu greu amuzamentul.

- Draga mea, se întoarse Caroline spre ea, exasperată.

Bărbații sunt naivi, nu-i așa? Ești prea matur acum pentru stilul ăsta de viață dezordonat. Cu petreceri și nopți pierdute. Ar fi timpul să te stabilești la casa ta.

- Mă duc să-l caut pe Hal, interveni și el, la fel de exasperat. Beți-vă cafeaua, dar nu vă lungiți. Ar trebui apoi să vorbești cu doamna Wilson. Se agită, că nu știe ce vreți pentru prânz.

Apoi, se întoarce și plecă.

— Are dreptate, se ridică sora lui. Se agită prea mult, nu-i așa? Nici n-o să ne simtă prezența... sau poate foarte puțin, se corectă după o pauză. Haide, bea cafeaua. Apoi te las să lucrezi. Cred că nu e cu nimic mai îngăduitor cu tine, că sunt eu aici; desigur, sper că îți place compania mea.

- Sigur că da, doamnă Lazonby, avem la dispoziție doar trei săptămâni.

- Te rog, spune-mi Caroline. Da, știu că are o fixație cu colecția de argintărie. Nici nu îndrăznesc să aduc în discuție subiectul de față cu el, recunosc că e mai greu de lucrat când ai pe cap o soră și nepoții. Săracul! oftă, ridicând privirea albastră spre tavan. Dar să nu-l lași să te surmeneze. Câteodată e o pacoste...

Se opri brusc și Sara realizează că femeia observase pandantivul.

- Ce frumos! Pot să mă uit?

Sara îl dădu jos și i-l întinse. O trecu un fior ca de gheață. Ii plăcuse de Caroline Lozenby de la început dar aștepta să-i vadă reacția. Aceeași privire ca a fratelui ei. Încărcătura emoțională era prea mare.

- îl recunoști? întrebă ea încet.

- Mi-e familiar, dar... Ce s-a întâmplat? Ești palidă.

- O să-ți spună fratele tău... Când am venit aici nu știam cine e, și nici el nu mă cunoștea. Numele meu adevărat nu e Good, ci Enderby. Mătușa cu care am locuit ani de zile ne-a obligat pe mine și pe sora mea să ne schimbăm numele de familie. Tatăl meu a fost Marcus Enderby. Fratele tău spune că pandantivul a fost furat de la tatăl vostru, acum ani de zile...

Închise ochii, amețită; nu voia să mai vadă privirea celeilalte.

Capitolul 4

- Draga mea! izbucni Caroline Lazonby, deloc afectată de cele auzite. În schimb, Sara descoperi altceva în tonul ei. Asta ți-a spus Nick?

- Da. Am crezut... că o să fiți la fel de...

- Câteodată e atât de lipsit de inimă. Îi dădu bijuteria înapoi și continuă: mi s-a părut că e ceva în neregulă, dar am zis că e din cauză că am apărut pe nepusă masă. Acum, știu că e din altă cauză. Cum pot fi bărbații atât de naivi? Problema asta s-a întâmplat acum ani de zile.

- Te rog, nu-mi aminti, o imploră Sara. Deja am stabilit asta. Începeam să mă obișnuiesc cu atmosfera.

- Dar nu putem continua așa. Cum a putut spune așa ceva? Mă mir că nu i-ai întors spatele pe loc; eu așa făceam.

- Eram și eu pe punctul s-o fac...

Apoi, spre surprinderea ei, Sara începu să-i relateze Carolinei scena din biroul lui Nicholas, când îl plesnise. Ba chiar îi povesti și despre întâmplarea din Norvegia.

Cealaltă o ascultă atent, iară s-o întrerupă, însă din ce în ce mai luminată asupra stării de fapt a lucrurilor. La final, dădu din cap, gânditoare.

- Deci, concediul acela a fost acum cinci ani? Înțeleg...

- Ce înțelegi? se miră ea.

- Nimic, o liniști Caroline. Era un gând al meu. Sunt sigură de un lucru: tatăl tău nu a furat nimic. Nu știu de unde l-a obținut, de fapt cine mai știe, după atâția ani? Dar tatăl meu n-a fost chiar fără pată, cum îl consideră Nick. Îi plăceau jocurile de noroc și a fost înzestrat cu pasiunea de a risca, moștenită atât de Nick cât și de Hal. Tocmai de aceea cred că Nick ignoră defectele pe care le-a avut, pentru că îi seamănă.

O punte de salvare de care Sara se grăbi să profite.

- Vrei să spui că tata a obținut medalionul... în urma unui pariu?

- Nu știu ce să spun, miși Caroline ochii, dar nu m-ar mira.

- Atunci, de ce domnul Raynor, fratele tău, este atât de pornit împotriva tatălui meu? Își mușcă ea buzele. Tatăl tău era încă în viață când s-a petrecut incidentul din Norvegia.

- Înainte să moară, tata a trecut printr-o boală care l-a necăjit mulți ani. Notițele la care lucrezi au fost scrise când încă nu se îmbolnăvisese. Voia neapărat să termine cartea, dar desigur n-a reușit. Probabil că i-a făcut viața grea lui Nick, nu neg, și cine știe ce e în sufletul unui om măcinat de boală? Amintirile se pot estompa și confunda. Probabil a avut o obsesie pentru medalionul ăsta, nu știu. E parte din

prima comoară, nu?

— Da.

- Așa se explică totul. Știi cât de absorbit este Nick de această colecție. Sau ai să afli curând. Toate piesele de început trebuie să fi avut o semnificație mai mare decât, să zicem, o piesă de secol

douăzeci.

- Îl port cu mine întotdeauna și chiar mă gândeam că dacă l-aș dona... mi se pare atât de...

- Nici vorbă! sări Caroline. E al tău, indiferent ce spune fratele meu. Dacă faci asta, e ca și cum ai accepta acuzațiile lui. Ca femeie, nu pun mare preț pe obiectele astea, dar Nick e altfel. Se mândrește cu tot ce ține de istoria familiei, și arată spre portretul de pe perete. Uită-te: e bunicul nostru, Bartram Raynor. Seamănă leit, iar Nick e la fel de arogant, de încăpățânat și de sigur pe sine... Dar vai! Ce spun! Se opri, ducându-și palmele la obraji. Te cunosc de cinci minute și deja am reușit să-ți umplu capul! Dacă m-ar auzi Nick, m-ar certa.

- Să aud ce? intră Nicholas și Caroline se întoarse cu o mișcare grațioasă spre ușă.

- Iar tragi cu urechea? Curioșii nu aud niciodată ce trebuie...

- Nu trăgeam cu urechea, dar mi-a fost imposibil să nu aud. Tocmai veneam să-ți spun că doamna Wilson dă de mâncare copiilor tăi și dacă nu te duci acum nu-ți mai rămâne nimic. În plus, aș vrea ca domnișoara Good să se apuce de lucru.

- Domnișoara Good? De ce nu-i spui pe numele mic? Să

nu-mi spui că nu vă tutuiți? Dragule, ești cam înțepat pentru vârsta ta! zâmbi ea spre Sara.

- Ce-ar fi să te hotărăști? O dată spui că sunt prea dezordonat, apoi că sunt prea înțepat...

Caroline îl întrerupse cu un sărut pe obraz.

- Lasă, dragule. Mă duc la bucătărie. Ți-o las pe Sara. Vorbim mai târziu despre cărți.

"Despre cărți?" Sara surâse vag.

- Da, foarte bine.

Ar fi vrut mai degrabă să se retragă undeva în liniște să-și revină după impactul neobișnuitei întrevederi, dar trebui să se îmbărbăteze pentru a-și continua munca. O urmă pe Caroline și se duse în biroul lui Nicholas, unde se așeză, puse hârtie în mașină și o aranjă. Ușa se trânti violent și-l simți pe Nicholas venind lângă masa ei. O urmărea întunecat, neprietenos.

- Deci, Sara... începem?

- Da, răspunse ea cu un surâs. Puteam începe mai devreme, dar cum s-o las pe Caroline singură, nu?

- Sigur. Atâta timp cât ții minte că ești aici pentru un contract.

- Cum să uit? Deschise caietul cu notițe mai mult ca să-și caute ceva de lucru, dar nu se putu abține: Ai putea foarte bine să-i interzici să-mi mai vorbească. Dar nu știu dacă ar funcționa. Într-un fel, nu mi s-a părut că se teme de tine.

Apoi, căută ceva cu degetul, ca și cum ar fi vrut să vadă unde rămăsese.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Nimic, făcu ea, cu o privire inocentă. Era doar o

sugestie.

- Sugestia mea e să-ți păstrezi opiniile pentru tine, cu excepția celor care țin de treaba pe care o ai de făcut.

- Pot să mă apuc de lucru?

Privirile li se înfruntară câteva secunde și tensiunea crescua alarmant. Se vedea că el încearcă să-și controleze impulsurile violente, deși fiecare fibră a corpului său era încordată, indicând o culme a răbdării. Ea însăși trăia aceeași încordare, ca și cum senzațiile lui se revărsau asupra ei. Conștientă de ce face, duse o mână și-și îndreptă câteva şuvițe de păr și-i văzu mușchii feței contractându-se. Avu un impuls nesăbuit și atinse pandantivul, după care spuse, aproape indiferentă:

— Am ceva pe față? Te uiți insistent la mine; dacă am ceva, mă duc la oglindă....

Nu reuși să termine. Dintr-un pas, el fu lângă masă, o prinse de un braț și o forță să se ridice. Sara vru să protesteze, dar el o împiedică imediat cu un sărut violent și apăsător, reducând la tăcere orice comentariu. Ea încercă să se împotrivească zbatându-se și izbindu-l cu toată puterea, inutil. Când o lăsă, își simți buzele însângerate, maltratate, și vru să-l plesnească dar el îi prinse mâinile.

- Mitocanule! Ești un măgar!

- Tu ai vrut-o! rosti el cu răsufierea tăiată, de parcă ar fi fugit.

- Eu? De la tine? Dă-mi drumul!

Cu un efort uriaș reuși să se desprindă. Rămase în fața lui, dezorientată, cu părul vâlvoi.

- Animalule!

- Ar fi bine să-ți cauți o ascunzătoare.
- Dacă mă mai atingi o dată, o să... Căută din priviri ceva cu care să-I lovească.

- Nici să nu te gândești. Poți să te apuci de lucru.

Ii întoarse spatele, dar se opri câteva secunde. Sara îl urmări și o cuprinse un neașteptat val de compasiune. Îi văzu profilul întunecat, scăldat într-un con de umbră. Arăta de parcă tocmai ieșise dintr-o încăierare, epuizat fizic. Îl simțise pe punctul de a exploda, pentru că ea îl adusese în acea stare critică, și recunoștea în sinea ei că o făcuse deliberat, împinsă de un imbold nebunesc, din dorința de a-l provoca. Într-un fel sau altul, cuvintele lui conțineau un dram de adevăr. Ea a vrut-o. Se reaseză încet, își luă geanta și scoase pieptenele. Își aranjă părul, cu mâini tremurânde. În minutul următor auzi ușa trântindu-se, el plecase. Ea își îngropa fața în palme și închise ochii, secată de puteri.

Auzi glasuri înfundate, râsete de copii, și avu impresia că trăise într-o altă lume din care tocmai revenea. Puse pieptenele la loc în geantă și începu să scrie.

Nu-l mai văzu în următoarea oră. Avea mult de lucru și munca o ajută să uite scena respectivă. Când ușa se redeschise, tocmai încerca să descifreze un nume mai complicat într-o carte. Nu îndrăzni la început să se uite cine e, dar se întoarse în cele din urmă. Nicholas aducea o tavă cu două cești.

- Cafea.

Ea închise cartea, scrisese un nume, și luă o ceașcă din care sorbi.

- Mulțumesc.

O clipă, el parcă vru să adauge ceva dar se duse la biroul său, iar Sara își văzu în continuare de lucru, cu un oftat.

- Poți să iei o pauză.

- N-am nevoie, mulțumesc. E mult de lucru.

Se schimbase, totul era diferit acum. Încordarea, atmosfera încărcată dispăruseră, înlocuite de un soi de nesiguranță, de expectativă în care ambii își țineau răsuflarea, ca și cum totul făcea parte dintr-un armistițiu. Sara era conștientă de aceste detalii, încât nu-și putea închipui că el este indiferent. Rămase cu degetele deasupra tastelor și auzi scârțâitul peniței de stilou pe hârtie și se relaxă. N-avea de gând s-o atace din nou. Întoarse pagina caietului și se opri brusc. Citi primul paragraf și realizează că nu înțelege nimic. Mai luă o gură de cafea, încercă să pătrundă înțelesul cuvintelor, dar nu reuși:

- Îmi cer scuze, zise în cele din urmă, dar ceva nu înțeleg.

Îl auzi cum se ridică și zgomotul înfundat al pașilor pe covor, apropiindu-se, îi dădu un fior. El luă caietul, citi și zâmbi:

- Ai dreptate. Stai puțin.

Se duse la unul din sertarele lui și căută ceva, apoi se întoarse cu o foaie.

- Îți dictez eu prima parte. Trebuia să notez că pagina asta e mai specială. Tatăl meu a vrut să revină asupra ei, s-o clarifice, dar a uitat. Gata?

- Da, spuse Sara, după ce se pregăti.

- "În timpul unor săpături la un sit în Egipt, în 1856, profesorul Med way și doi arheologi care-l asistau..."

vorbesc prea repede?

— Nu.

- Bine."... au fost arestați și acuzați de furt din mormânt..." Citea rar, folosindu-se atât de foaie cât și de caiet, ca să completeze paragrafele confuze. Sara bătea la mașină ținând ritmul, în timp ce în minte înflorea povestea după bunul plac, ajungând într-un final la un alt obiect descoperit și adăugat Colecției Raynor, "...care încă mai sunt considerate unele dintre cele mai frumoase ornamente." Sfârșit de paragraf. Poți să adaugi în paranteză: "Vezi foto 35". La editură, o să-și dea seama. Acum, poți să continui din caiet. Povestea devine cursivă.

- în ordine.

Nicholas se întoarce la locul lui și se lăasă tăcere. Faptul că dictase mai devreme fusese o excepție de la regulă ce n-avea să se repete, dar într-un fel sau altul, mica diversiune mai detensionase atmosfera. Straniu, dacă era să judece după stilul lui agresiv. Îl văzuse deja în culmea furiei, provocată tocmai de ea, și n-avea de gând să mai încerce o asemenea mișcare. Acum însă, era perfect

calmă. Nu știa de ce; pur și simplu accepta situația ca atare. La ora rinei, el se ridică, veni la ea și se miră cât de mult avansase.

- Gata, deocamdată. Cina e la ora șapte. în sufragerie. Va fi și sora mea cu familia.

— Atunci o să cinez la mine...

- în cameră? Nici vorbă. Cinezi cu noi.

- Dar parcă discutasem...

- Știu ce am discutat, dar asta era înainte să apară

Caroline.

Față în față cu îndârjirea lui, calmul Sarei atinse un punct sensibil.

- Nu văd diferența.

- Este o mare diferență. Poți face conversație cu ea, nu cu mine. Sau cu nepotul meu. Îi plac fetele drăguțe.

Rostise ultima replică pe un ton ironic, încât ea simți că roșește. Răspunsul veni imediat, cu multă acuratețe.

- Ciudat, și eu care credeam că are aceleași înclinații ca tine. Dar probabil m-am înșelat. Îl privi din cap până-n picioare și amintirea sărutului lor o invadă pe nevăzute. Da, chiar a fost încântător de amabilă cu mine.

După care își luă geanta și se duse spre ușă. Când trecu pe lângă el, aproape că i se încreți pielea, dar se pregăti în caz că voia s-o atingă. Nicholas însă rămase locului. După ce închise ușa în urma ei, auzi instantaneu un zgomot ca și când el ar fi trântit ceva cu putere de pământ. Trăi atunci un mic moment de triumf, urmat – curios – de o senzație de vid interior. Nu înțelegea motivul. Uită totul un minut mai târziu, când făcu cunoștință cu gemenii.

Caroline promise exact camera alăturată celei pe care o avea Sara și când aceasta din urmă urcă scările să se ducă să se schimbe,

scoase capul pe ușă.

- Intră puțin, o invită ea, să-i cunoști pe frumoșii mei. Ai terminat pe ziua de azi?

— Da.

Dormitorul semăna cu al ei, însă cu totul altfel când venea vorba de ordine. Peste tot erau împrăștiate valize,

deschise sau nu. Hainele erau aruncate pretutindeni. În fața ferestrei văzu doi copii înalți și slăbuți. Inițial, și-i închipui băieți pe amândoi; în blugi și tricouri asemănătoare, semănau ca două picături de apă. Și amândoi afixau o expresie ciudată, de parcă o avertizau că nu știau încă sigur dacă s-o accepte ca prietenă. Sara îi salută bucuroasă, conștientă că uneori ieșirea la atac era cea mai bună metodă de apărare.

- El e Andrew, iar ea Amanda. Salutați-o pe Sara; ce-ați rămas așa?

- Bună, Sara, spuseră amândoi, politicoși și timizi.

- Îmi pare bine, completă fetița. Hal zicea că... dar o opri fratele ei, cu un ghiont.

- Gata, mergeți afară. Plimbați-vă sau faceți ce vreți, numai să nu vă murdăriți înainte de cină.

În secunda următoare zburdară amândoi pe ușă afară, luându-se la întrecere pe scări. Caroline se așeză pe pat, își aprinse o țigară pe care o puse în portțigaret.

- Ce bine mi-ar prinde ceva de băut! N-am făcut nimic azi. Doamna Wilson mi-a promis că mâine îi ia la plimbare, ca să am puțină liniște. Ia spune, cum a fost fratele meu, azi după-masă? A ieșit din birou tunând și fulgerând imediat după ce v-ați apucat de lucru. Mai că mi-a venit să intru și să te întreb dacă ești în regulă. Dar sunt sigură că-ți poți purta singură de grijă. Te rog, ia loc. O țigară?

- Nu, mulțumesc. Sara găsi un scaun liber și se așeză. Azi-dimineață am fost pe poziții opuse, atâta tot.

Era ca și cum ar fi comparat erupția unui vulcan cu o scânteie.

- După ce am vorbit, am înțeles cât e de ciudat, dar nu vreau să intervin, promit. E un profesionist când e vorba de munca lui și e foarte pornit să termine cartea asta. Nu mi-am dat seama că termenul limită era atât de aproape – niciodată nu-mi dă detalii la telefon – dar mă bucur că sunt aici. Nu vreau să intervin în munca voastră, deși mai mult ca sigur el crede contrariul. Mă știe cât sunt de împrăștiată.

- Sunt sigură că nu ești.

- Ba da! Sau mai bine zis, total desprinsă de lumea asta. Dar dacă nu eram așa, nu mai ajungeam să scriu, nu?

- Ce fel de cărți scrii?

- Romane istorice, gotice, cu tematică de groază, presupun că n-ai citit.

- Nu-mi amintesc să-ți fi văzut numele, recunosc Sara, sperând să n-o jignească, dar avu surpriza să fie răsplătită cu un răs sănătos.

- Fii serioasă! Scriu sub pseudonim. Georgiana Black.

Urmă un moment de adâncă tăcere, după care Sara izbucni:

- Ești faimoasă!

- Ar trebui să vezi ce față ai în clipa asta! Mulțumesc, oricum.

- Am citit multe cărți de-ale tale, se grăbi să adauge, ducându-și mâna la frunte. Doar că nu știam...

- De unde să știi? râse. Sunt flatată. Mă bucur foarte mult că ne înțelegem, deși încă de la început am avut senzația că așa va fi. Apoi se uită la ceas și se încruntă: E aproape cinci și jumătate. Mai bine ne pregătim pentru cină și

coborâm împreună pentru un aperitiv

înainte, ce zici? Vreau să-ți propun ceva.

- Bine, acceptă Sara, ușor dusă de val. După ziua grea și plină de evenimente, gândul la o clipă de liniște și un pahar de sherry o ungea pe suflet. La cină, trebuie să fim îmbrăcați... elegant?

- Eu port rochii lungi tot timpul. Ai adus? Avem cam aceleași dimensiuni, dacă nu...

- Da, am două, pentru orice eventualitate, pentru că nu știam la ce să mă aștept când am venit.

Spunând acestea, se duse cu gândul la domnul Raynor, seniorul. Oare cum fusese el? Se întâmpla de mult, ca într-un vis. Dintr-odată, își duse mâna la gură.

- Am promis surorii mele să o sun azi. Măine, pleacă la St. Ives.

- Nicio problemă. O suni când coborâm. Poți vorbi de la telefonul din biroul lui Nick. Acolo, nu te deranjează nimeni.

- Mai întâi, trebuie să cer permisiunea.

- Lasă! Ii spui că eu ți-am dat voie. Acum, cred că a ieșit deja, cu Hal și cu câinii. Când simte nevoia să se destindă, iese la plimbare, îl cunosc. Iar când vine, e întotdeauna înfometat și destul de prietenos... O pufni râsul după care continuă: Serios acum, e foarte drăguț tot timpul, doar că nu prea am avut ocazia să-i văd latura pozitivă. Haide, du-te să te pregătești. Îl mai bârfim noi, până plec.

Sara ieși, dar cuvintele Carolinei îi stăruiră mult timp în memorie.

Pentru cină, voia să arate cât mai bine. Nu din aroganță,

ci din dorința de a face o schimbare. Ea și cu Nicholas erau dușmani, și știa că pe lângă neînțelegerile legate de muncă, Nicholas Raynor o disprețuia cu o îndârjire înspăimântătoare. Sentimentul fiind reciproc, Sara era hotărâtă să profite de toate avantajele pe care le avea.

Făcu un duș și îmbracă o rochie cu decolteu generos și mâneci lungi, făcută chiar de ea și de Helen într-un singur weekend, pentru că nu-și puteau permite hainele care le plăceau. De regulă, mergeau prin magazine și admirau, alegeau modele și le copiau. Helen se pricepea la desenat, iar Sara la partea practică a croitoriei. Astfel își alcătuiseră o garderobă aparent luxoasă, însă cu costuri minime.

După ce se admiră în oglindă, plăcut impresionată de imaginea ei, se așează la măsuță și își perie îndelung părul roșcat. După care aplică puțin fard pentru un efect mai pronunțat, puțin ruj și se ridică.

"Sunt gata de atac, Nicholas Raynor. Ai să vezi!"

Coborî relaxată, cu mișcări grațioase, conștientă de farmecul ei. Aproape știa ce are să se întâmple. Nici nu putea să-i iasă mai bine.

Nicholas era în hol, discutând cu Hal. Când ajunse la jumătatea drumului, îl auzi pe tânăr fluierând prelung și-l văzu pe Nicholas întorcându-se și blocându-se câteva secunde. Ca și cum timpul însuși ar fi rămas în loc, ca și cum ar fi re trăit acele clipe din hotelul norvegian când se ciocnise de străinul brunet. În acea clipă rămaseră numai ei doi, uitându-se unul la celălalt. Hal și tot ce-i înconjura nu mai conta, pierdute definitiv în negura timpului,

încordarea crescuse până la un punct critic și Sara constată cu satisfacție efectul dorit. Ochii lui exprimau un șoc și o profunzime a sentimentelor care se răsfrângea asupra ei cu o putere nemaiîntâlnită. Doar câteva secunde fură de-a-juns, căci privirea lui exprima totul, dorința nemijlocită a unui bărbat pentru o femeie. După acele secunde, totul reveni la normal, și Nicholas se întoarse spre Hal:

- Mi-am amintit că trebuie să discut ceva cu doamna Wilson.

Chemă câinii și-l abandonă pe Hal acolo. Tânărul rămase ca

trăsnit, după care zâmbi larg spre Sara și păși până la ea. Întinse brațul, cu un gest galant.

- Pot să vă însoțesc, frumoasă domnișoară?

- Bineînțeles. Mulțumesc, acceptă ea, ușurată. Stau cu mama ta la un aperitiv înainte de cină. E în sufragerie, sau n-ai văzut-o?

- Din câte o cunosc, încă nu s-a decis ce că îmbrace! Dar fi fără teamă, te duc eu în sufragerie și îți țin companie. Până una alta, te rog să-mi scuzi ținuta neprotocolară, și arată spre blugii pe care-i purta. O să mă schimb, dar mai întâi...

Ajunseră în sufragerie, unde o conduse la bar. Se afla acolo o tavă cu un recipient de argint și șase pahare cu picior lung, argintate și ele. Hal ridică recipientul, miroși și răsuflă apreciativ:

- Mda, exact cât să-ți delecteze papilele. Îți torn?

- Sigur.

Se așeză și-l urmări cum turna sherry în două pahare.

Semăna foarte mult cu unchiul lui din punct de vedere fizic, dar avea simțul umorului moștenit de la mama sa. O combinație devastatoare, își zise. Instantaneu, își aminti scena de mai devreme și o trecu un fior. Oare Hal bănuise tensiunea dintre ea și Nicholas? Poate nu, deși faptul că unchiul său plecase din senin îl luase prin surprindere.

- Mulțumesc, acceptă ea paharul și luă o înghițitură.

- Eu lipsesc un minut să mă schimb, dar n-aș vrea să te las singură. Trebuie să observ însă că n-am văzut nicio femeie atât de fermecătoare ca tine.

- Ești foarte amabil. Nu trebuie să mă păzești, du-te să te schimbi liniștit. Mă descurc.

"Și vreau să fiu puțin singură" adăugă în sinea ei.

- Nici nu mă gândesc. Își trase un scaun lângă ea și se așează. Povestește-mi despre tine te rog.

Dorința lui o amuză.

- Am propria companie de recrutare, împreună cu sora mea, începu ea, și am venit aici pentru un contract de trei săptămâni, să-l ajut pe unchiul tău cu cartea.

- Ce frumos! Adică, mă fascinează felul cum vorbești. Glasul tău... tonul...

- Scumpa mea...Te-a plictisit, nu-i așa? apăru Caroline în ușa.

Arăta ca o zeiță într-o rochie de sifon care-i învăluia corpul ca un

nor diafan. Hal sări în picioare și o întâmpină.

- Iar tu arăți superb!

- Mulțumesc. Du-te să te schimbi în ceva mai ca lumea, să ne arăți cât de chipeș ești. Nici nu știu cum ai răbdat să stai

aici cu Sara, îmbrăcat așa.

- M-a însoțit, interveni tânăra. A fost foarte amabil.

- Da, seamănă cu toți bărbații din familie. Haide, du-te!

Caroline îi luă locul pe scaun și Sara îi turnă sherry.

- Mulțumesc. Chiar am nevoie! Ah, ce bine e! spuse după ce-i dădu pe gât. La mână îi zornăiau mai multe brățări. Acum, hai să discutăm despre afaceri înainte să vină bărbații. Când termini aici, n-ai vrea să vii la noi, să transcrii o carte pentru mine?

Oricât de direct sunase cererea, și oricât de lipsită de profesionalism era Caroline, Sara aprecie franchisea ei.

- Ce frumos ar fi, dar trebuie să discut și cu sora mea. încă n-am sunat-o. Sper că e bine.

- Atunci, du-te chiar acum. Mai este o jumătate de oră până la cină. Problema e următoarea: eu îmi scriu cărțile de mână și le trimit agentului meu ca să găsească pe cineva să le transcrie. Ceea ce implică o grămadă de timp. Pe asta aproape am terminat-o și simt că explodez la câte idei am pentru încă una. Dacă tot ești acolo să te ocupi de transcriere, măcar îmi iau o piatră de pe inimă, dacă înțelegi...

- Da, sigur.

- Cât despre bani, vedem noi. Îți dau cât îți dă Nick. Oricum, pentru mine trebuie chiar numai de transcris, fără cercetare sau adăugare de informații.

- Perfect.

Era exact genul de contract de care aveau nevoie; dacă i se asigura cazarea și mâncarea, putea face economii. Rar aveau parte de asemenea ocazii.

- Și, continuă Caroline, dacă îmi place munca ta, aș putea să-ți mai ofer. Am amici la Londra care ar da o avere să-și vadă cărțile redactate.

- Promit să nu te dezamănesc.

- Beau pentru asta! și ridică paharul. Pentru o colaborare excelentă!

Tocmai atunci Sara se întoarce către ușă unde-l zări pe Nicholas. Purta un costum elegant, cu o cămașă impecabil de albă. Era înalt, fermecător, plin de energie, și o privea întunecat.

- Am senzația că de fiecare dată apar când e conversația mai interesantă, comentă el.

- Cred și eu, răspunse sora lui. Tocmai am rugat-o pe Sara să vină la Carlisle după ce termină aici, să mă ajute cu cartea mea.

Sara avu senzația că-l aude inspirând prelung. Pe chip nu apărură nicio reacție, pentru că știa să fie foarte discret. Abia atunci realizează, șocată, ceva ce o tulburase de când ajunsese acolo: îi putea intui reacțiile chiar și atunci când nu vorbea cu el, și aproape îi putea citi gândurile. Lăsă paharul jos. Auzi un "înțeleg" indiferent în semn de răspuns din partea lui; până și acel cuvânt banal spunea cât o sută. Se uită la Caroline să vadă dacă femeia observase ceva, dar nici ea nu părea afectată în vreun fel. Surâdea ca până atunci, de parcă totul era perfect.

- Atunci, așa rămâne. Du-te și sun-o pe sora ta. Nu te superi, Nick, nu?

- Sigur că nu. În birou e liniște.

- Mulțumesc.

Sara își luă geanta și ieși. Închise ușa încet și mai rămase puțin acolo. O auzi pe Caroline:

- Ești la fel de încăpățânat ca tata, Nick.

- Mă descurc și fără sfaturile tale...

Nu mai trase cu urechea. Tonul lui aspru și ferm arăta nemulțumire. Și totuși, ce-1 interesa pe el dacă va lucra pentru Caroline? Nu era obligată să-i ceară permisiunea și nici n-avea s-o facă. Era clar că voia să termine cât mai repede colaborarea și s-o lase să plece imediat ce volumul mergea la tipar. Dintr-odată, Sara decise să merge pe mâna lui: dacă muncea toată ziua, inclusiv după-masa, în ritmul lui, puteau termina în trei săptămâni, poate chiar două. Apoi, va pleca la Caroline. Femeia era atât de diferită de fratele ei, încât greu își putea da cineva seama că se înrudeau. La Carlisle avea să-l uite.

Acestea fiind decise, intră în birou cu capul sus. Se simțea mai bine.

Capitolul 5

Visă bărbați jucând la ruletă, imagini ca niște coșmaruri. Bani mulți plimbați prin zeci de mâini, argint, grămezi de monede de argint într-o ploaie strălucitoare, zornăitoare; medalioane, pandantive...

Se trezi lac de apă și se ridică în coate, cu inima bătându-i puternic. Tot ce realizează pe moment fu visul, a cărui explicație nu o găsea. Apoi își aminti conversația de la prânz cu Caroline, și înțelese. Ceasul de pe poliță indica ora șapte și jumătate. Era o dimineață de marți, începutul unei noi zile în conacul Raynor. Trecuse prin atâtea în ultimele

ore, încât avea senzația că locuia acolo de ani buni.

Era o dimineață rece de octombrie. Frigul formase promoroacă pe firele de iarbă, iar Sara stătu puțin la fereastră, admirând peisajul în timp ce se îmbrăca și medita asupra evenimentelor din seara precedentă. Nu-i pomenise lui Helen nimic despre conflictul cu Nicholas, ci doar că găsea sarcinile ei interesante, că primise o nouă ofertă din partea surorii lui care se putea transforma în contracte constante, iar Helen se bucură. Închise cu promisiunea de a ține legătura, nu înainte de a-i da numărul de telefon de la conac, pentru că era mai ușor ca Helen să sune.

Cina trecuse în liniște, fără scene remarcabile, dar Sara nu se lăsa înșelată de pacea care domnea între ei în acele clipe. Știa prea bine că Nicholas era mai calm în prezența surorii, din diverse motive. Dar avu o surprinză la final, când serveau cafeaua în salon. La un moment dat, apără un hiatus în conversația lor, și Hal interveni:

- Nick, de ce nu mă lași să te ajut cu cartea?

- Tu? se miră Nicholas.

- De ce nu? Mama o să se închidă în cameră să scrie și n-o să mai lase pe nimeni în preajmă, copiii pleacă mâine cu doamna Wilson și eu... rămân de izbeliște. N-am ce să fac.

Trase discret cu ochiul spre Sara, încât nimeni nu observă. Caroline scoase o interjecție de exasperare, iar gazda se încruntă.

- Dacă insiști; ai putea să cauți niște referințe când Sara scrie. Dar te avertizez că n-ai voie să bați în retragere dacă începi să te plictisești pe parcurs. Dacă începi ceva,

termini.

Hal se arată indignat și aparent rănit în mândria lui, în ciuda bune sale dispoziții.

- Nu știi cum lucrez. Mă plătești?

Sara notă licărul din ochii lui Nicholas care schimbă priviri fugare cu sora lui. O expresie asemănătoare văzuse și în Norvegia. Amintirea și acea fracțiune de secundă îi dădură un ușor fior.

- Mă așteptam, răspunse unchiul. Bine, te plătesc.

Cei doi își dădură mâna, iar Caroline comentă spre Sara:

- Poate așa împușcăm doi iepuri.

- Nu înțeleg.

- Hal e foarte isteț: o să-ți fie de mare ajutor odată ce prinde mersul lucrurilor. Așa, puteți termina munca mai devreme. Sara o fixă atent pe Caroline, care surâse. Îmi închipui că nu vrei să rămâi aici mai mult decât e necesar...

- Nu, ai dreptate, încuviință tânăra, oftând adânc, și mirându-se de perspicacitatea celeilalte. Cu cât termin mai curând, cu atât vin mai repede la tine.

- Exact. Văd că lucrurile se îndreaptă.

Caroline era una din acele persoane pentru care viața avea un parcurs foarte lin, își zise Sara în fața peisajului matinal de octombrie. Avea un aer aparte, lipsit de orice urmă de egoism, pe deplin încrezătoare în forțele proprii și-n capacitatea de a întreprinde orice cu succes. Acestea și farmecul personal făceau din ea o ființă irezistibilă. Oare Caroline îi sugerase colaborarea lui Hal? Avea de gând s-o întrebe personal.

Coborî la micul dejun.

Desigur, ar fi fost prea frumos să dureze. Lucrurile continuă liniștit pe parcursul primelor ore ale dimineții. Nicholas îi explică lui Hal ce trebuia făcut, ce cărți să folosească sau cum să facă legăturile între notițe și fotografii. Fiindu-i imposibil să scrie în timp ce ei doi vorbeau, Sara revăzu munca din zilele anterioare. Hal ascultă atent, puse întrebări vizibil doritor să încerce ceva nou. În cele din urmă, unchiul lui consideră că-i dăduse suficiente detalii și ieși. Hal lăasă jos cartea pe care o studia și se duse la Sara.

- Ești în ordine?

- Da, de ce?

El o privi insistent. Aceeași privire pe care o mai văzuse la mulți bărbați, tineri sau maturi. "Nu, te rog nu!" imploră în sinea ei.

- Nu-ți dai seama? spuse el. Chiar crezi că mor de nerăbdare

să-l ajut pe unchiul meu să termine cartea asta?

- Da, cred, răspunse ea rece. Mai ales că n-ai o ocupație și că o să primești bani.

- Și o să lucrez aproape de tine.

- Și o să lucrezi, ai zis bine. îi plăcea Hal, dar dacă nu pune capăt intențiilor cu care începuse el ziua... Eu muncesc, continuă, pentru asta sunt aici și dacă tu crezi că o să...

- Te rog, o atinse el moale. Ajunge. Lasă-mă doar să te privesc. Ești minunată când te enervezi! Ochii îi sclipesc, te îmbujorezi.

- Hal, încetează!

- Bine, oftă adânc. Fă-mi ce vrei, lovește-mă, n-ai decât; e oricum infim pe lângă senzația pe care mi-o provoci.

Cum să se enerveze pe el, când o privea cu ochii aceia de cățeluș nevinovat? Îi veni să râdă.

- N-ai șanse de salvare! zise la un moment dat.

Încercă apoi să se îndepărteze de el, dar Hal o strânse de braț.

- Nimic nu mă mai salvează când sunt îndrăgostit. N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Ești cea mai frumoasă femeie.

Dintr-odată serios, privirea-i deveni vulnerabilă și ea recunoscuse instinctiv intenția lui de a o săruta. Se ridică, știind că de pe scaun n-avea cum să se apere și încercă să se îndepărteze, dar Hal o îmbrățișa stângaci, ca un cățeluș grăbit. Tocmai atunci intră Nicholas.

Sara se desprinse și se așeză la loc, iar gazda veni cu tava cu cafele pe care o puse pe pervaz.

- Să-ți iei cafeaua, spuse el, aruncându-i o privire plină de dispreț.

- Mulțumesc. Nu îndrăzni să ridice ochii.

Se prefăcu în schimb absorbită cu niște informații din caiet, răsfoind paginile pentru a-și ascunde tremurul mâinilor. Avea oare de gând să le arunce vorbe grele amândurora? Îl auzi reluându-și locul la birou, apoi scârțâitul stiloului pe hârtie când se apucă de lucru. Hal se prefăcu și el ocupat la măsuta care fusese adusă acolo pentru el și pe care avea aranjate cărți. Nu se uita nici în stânga, nici în dreapta. Atmosfera era apăsătoare ca înaintea unei furtuni. La un moment dat, tânăra-și dădu

seama că citește aceeași pagină de un sfert de oră. Lăsa caietul jos și, rugându-se să nu trebuiască să aibă de-a face cu el în următoarea jumătate de oră, începu să scrie. Cu fiecare final de rând, când mașina scotea clinchetul specific, cu fiecare pagină terminată, simțea că atmosfera se destinde. Poate că Nicholas nu văzuse nimic, de fapt. Poate totul se întâmpla doar în imaginația ei; la urma urmei, el trebuia să aibă grijă de tavă, cum să deschidă ușa să nu verse cafelele...

- Hal, am în bibliotecă o carte pe care te rog să mi-o aduci. Al treilea rând de la ușa, pe stânga. O carte mare, roșie; "Bijuteriile în Renaștere" cred că așa se intitulează.

- Imediat.

Ieși tăcut, lipsit de exuberanța-i caracteristică. Sara tocmai termina o foaie și se pregătea să pună indigoul în altele două când simți un fel de adiere în spatele gâtului, ca și cum el ar fi întins mâna s-o atingă.

— Ai venit să muncești nu să te distrezi cu un tânăr, care ar trebui și el să-și dea seama de asta, dar în mod evident e prea naiv.

Vorbise pe acel ton agresiv, vibrant cu care o obișnuise de ceva vreme.

- Nu eu am... se roti cu scaunul.

- Aproape era să mă las dus de nas, o întrerupse el, afișând o expresie implacabilă pe care ea și-ar fi dorit atât de mult să nu mai fie nevoită s-o îndure.

- Fii serios! sări, pierzând controlul. Ai ochi, folosește-i! E un copil. Chiar crezi că mă cobor până acolo încât să încurajez sentimentele unui adolescent?

Ochii ei aruncau flăcări, nu-și mai putea controla tonul, dar nu-i mai păsa. S-o concedieze, dacă voia!

- Sper că nu. Și sper că nu te copiază, pentru că-mi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat ieri. Sau crezi că ai fost primul bărbat care m-a sărutat vreodată? Mă lupt cu lupii de când aveam șaisprezece ani, deci știu să ignor privirile nedorite care mă asaltează. Sper că acum ești mulțumit, se ridică brusc, furioasă. Ah, cât sunt de dezgustători bărbații!

- Ai terminat?

- Nu! Am venit într-adevăr să lucrez, așa cum nu scapi nicio ocazie să-mi reamintești. Deci poate îmi dai voie să continui în loc să-mi ții predici de care n-am nevoie, spuse și trânti un teanc de foi pe masă. Mă descurc cu Hal; și cu tine. Oricum, în ce mă privește, puțin îmi pasă de tine!

Se lăsă în scaun tremurând incontrollabil, istovită. Mersese prea departe de data asta. Așteptă reacția lui, dar Hal reveni. Nicholas se duse la biroul lui. Deocamdată ea avusese ultimul cuvânt, dar la următoarea ceartă? îi auzi pe cei doi bărbați discutând despre un aspect citat în carte, dar nu-i mai ascultă. Ce făcuse? îl atacase fățiș, brutal; cu fiecare cuvânt reanalizat simțea că roșește tot mai tare. Dar el o ceruse. O acuzase de un gest grosolan, implicând...

- Sara, vii puțin, te rog?

"Momentul adevărului" își zise. Cei doi stăteau cu cartea între ei.

— Da?

- Nick a găsit ceva ce poate schimba mersul lucrurilor, începu Hal precaut; vorbea ca și cum era conștient de

gestul lui nesăbuit și voia să-I repare.

- Așa e. Ai ajuns la pagina douăzeci din caiet?

- Nu știu sigur... Nu, la optsprezece. De ce?

- Atunci, e bine. Să mă anunți când ești la douăzeci.

Trebuie să facem câteva modificări. Uite... Sara se uită la paragrafele indicate în carte. Trebuie să scriem cât mai corect, pentru că e vorba despre niște obiecte pe care tatăl meu le menționează în capitolul al doilea al cărții. Spune-mi când ajungi, și corectăm pe loc.

- Pot să mă descurc singură...

- O să corectăm împreună.

Ea reveni la masa de scris. Încă vreo cinci pagini și aveau să lucreze împreună. "Asta e" zise. "Poate nu mă concediază, totuși." Termină pagina la care lucrase, o puse deoparte în teanc. Nu mai era încordată și aproape nu mai găsea puterea să reacționeze. Realiză neputincioasă că nu va putea îndura cele trei săptămâni. Trebuia să lucreze oricât, oricând, ca să termine cât mai repede. Ceva mai târziu, când terminară de lămurit neclaritățile, găsi momentul potrivit de a-i spune acest lucru. Hal nu se afla în birou, trimis din nou în bibliotecă.

- Aș vrea să lucrez și după-masa, menționa ea.

- De ce? se miră, fixând-o cu ochii lui negri.

- Pentru că vreau să încheiem mai repede. E mai bine și pentru tine.

- Nu poți lucra tot timpul. Ai să fii extenuată.

- Sunt obișnuită să muncesc la foc continuu. Nu mă deranjează. Nu-ți face griji. Nu mă aștept la plată suplimentară...

- Nu mă interesează banii, știi foarte bine. Șapte ore pe zi e de-ajuns.

- Pentru mine nu, se încăpățână. Se înfruntară din priviri după care el acceptă:

- Cum vrei.

- Mulțumesc. O să iau prânzul aici.

- Ce vrei să dovedești cu asta?

Întrebarea o luă pe nepregătite și se roti cu scaunul spre el:

- Cum adică?

- Ce vrei să-ți explic? Am crezut că e evident.

- Nu încerc să dovedesc nimic. Dar dacă ții să știi de ce vreau să lucrez, e pentru că vreau să termin cât mai repede și să plec. Am venit acum trei zile și deja simt că nu mai pot sta, recunosc, privindu-l în ochi. Mi-ar plăcea să lucrez singură, fără să-mi stai în ceafă tot timpul, fără să aud critici cu privire la persoana mea și a tatălui meu. Vrei să plec?

- Cred că e de-ajuns!

- Nici n-am început. Știu că tu m-ai angajat, așa că o să tac.

Își încleștă pumnii și-și înfrână dorința de a-l plesni, ca să-i șteargă rânjetul de pe chip.

- Dacă eram bărbat, n-ai fi îndrăznit să-mi spui tot ce mi-ai spus.

- Dacă erai bărbat, nu era cazul să le spun. Desigur, ar fi rămas cealaltă problemă, și se uită la pandantiv.

- Nu-ți place că-l port nu-i așa? Se vede în ochii tăi. Îmi pare rău, dar o să-l port în continuare și n-ai să poți face

nimic în această privință.

Surâse mios pentru că știa că-l urăște și că el se enervează când face asta. Ceva din interior o avertiză cu privire la proasta lui dispoziție, la furia ce se acumulase înăuntrul lui, dar își ignoră instinctele.

- Dacă erai bărbat, adăugă el, nu-mi spuneai tot ce mi-ai spus.

- De ce? M-ai fi lovit? Asta e soluția ta? Violența? Îl măsură din cap până-n picioare și adăugă ironic: Da, se vede că ți-ar plăcea o mică altercație din când în când.

- E timpul să te apuci din nou de scris.

- Abia aștept, începu ea să râdă. Despre asta era vorba, despre faptul că vreau să lucrez și cu cât mă apuc mai curând, cu atât mai bine.

Își îndepărtă părul din față cu o mișcare feminină, și clipi des spre el.

— Pot?

Nicholas nu răspunse, ci plecă pur și simplu. Sara se așeză. Îi ridicase tensiunea din nou la cote maxime. Mai grav era că nu înțelegea de ce. Până spre seară, tânăra lucra fără oprire; la cinci se opri, se duse să se spele pe față și se întoarse. Nu era nimeni în birou. Hal își lăsase foile pe masă. Mașina de scris o aștepta tăcută în colțul de la fereastră. Luă o carte de unde trebuia să noteze câte ceva și începu să scrie. I se părea mai ușor așa; cu o zi în urmă, îi explicase lui Nicholas, care acceptase metoda ei. O fascina faptul că avea în permanență trimiteri și totul era foarte bine ordonat. Din fericire, mai lucrase după această metodă și-i plăcea. Lăsa deoparte scrisul la mașină un timp

pentru a verifica o serie de nume proprii, pe care apoi le ordonă, făcu notițe pentru fotografiile folosite până atunci. Astfel, pierdu noțiunea timpului.

Când auzi ușa deschizându-se aproape sări speriată, neștiind cine este. Caroline, îmbrăcată de cină, intră în birou.

- Draga mea, ce faci? E aproape șapte. La ce te-a condamnat fratele meu?

- E în ordine. Eu am cerut-o, zâmbi Sara, bucuroasă de întrerupere. Ordonam câte ceva. Avea mintea înțesată de numele unor italieni, de practici de modelaj, de metode de lucru. O dureau degetele de la bătutul la mașină și de la scris. Pe de altă parte, era încântată că putea ordona niște date haotice și n-avea de gând să se oprească.

- Recunosc că-ți admir conștiinciozitatea, surâse femeia, sprijinindu-se de un colț al mesei. Dar o să cazi în cealaltă extremă, dacă muncești prea mult...

- Știu, dar vreau să termin cât mai repede posibil.

- E chiar atât de rău? se miră Caroline. Trebuie neapărat să port o discuție cu fratele meu.

- Nu, te rog. Nu e nevoie. N-are să ajute cu nimic. E mai bine așa cum merg lucrurile. Vreau să lucrez cât pot. Hal face o parte din munca ce necesită timp. Chiar voiam să te întreb, tu i-ai sugerat să se ofere să ajute?

Caroline tăcu surâzătoare, după care îngăimă:

- I-am sugerat foarte discret...

- Așa mi s-a părut și mie.

- Dar se străduiește, nu? E foarte plăcut impresionat de

tine.

- Știu, răspunse tânăra cu indiferență, fără a-și dori să lungească discuția. Și mie îmi place de el. Mă ajută foarte mult.

"Chiar dacă a provocat scena aceea neplăcută din cauza căreia a trebuit să accepte provocarea nesuferitului de..."

- Serios, ne descurcăm.

- Bine, deci nu vii la cină? Ești sigură că e mai bine să mănânci aici? De fapt, de ce întreb, n-ai voie să rămâi aici!

- Dar...

- Nu vreau să aud! Haide, așa cum ești. Copiii o să vină și ei și o să vorbească mult despre excursia lor la Ambleside. Fratele meu și Hal deja se delectează cu cel mai bun lichior din casă. Deci, insist să vii, să-mi fii parteneră de conversație.

- În regulă, vin. Dar după aceea mă întorc să termin. Cum merge cartea?

- Splendid! Ba chiar, dacă tu te întorci aici, cred că și eu o să mai stau să lucrez. N-am chef de televizor și bărbații se pot ocupa de gemeni. Deci, așa rămâne. Acum că m-ai stârnit, abia aștept să mă reapuc de lucru. Eroul și eroina mea sunt implicați într-o situație complicată și totul se desfășoară perfect.

În timp ce Caroline pășea elegant spre ușă, Sara aruncă o ultimă privire spre masă, apoi își luă geanta și o urmă. Descrierea oferită de Caroline era încurajatoare încât își zise că făcea exact ce trebuie. Nicholas oricum nu-i dorea prezența mai mult decât era necesar, iar sentimentul era reciproc. La ritmul de lucru din ultimele ore, putea termina

mai repede. După care avea să întoarcă spatele conacului, personalului de acolo, ca să redevină liberă.

Orele de lucru târzii aveau o notă aparte: stranie dar liniștitoare. Ploaia răpăia violent în ferestre; lampa de pe măsuță răspândea o lumină gălbuie, caldă. La un moment dat făcu o pauză și se duse la fereastră. Încă nu trăsesese draperiile. După ce revenise de la masă, aprinsese lampa laterală ca să aibă lumină peste tot, și reluase lucrul întrerupt din cauza Carolinei. Tăcerea grea învăluia totul în jur, căci pereții erau solizi. Bărbații rămăseseră în salon cu gemenii, la televizor. Într-un alt colț al casei, Caroline se cufundase și ea în lucrul ei.

Sara se întinse și căscă în voie. Era aproape ora zece. Trebuia să încheie totuși; literele începeau să se estompeze dinaintea ochilor și avea să facă greșeli din neatenție, care aveau să ducă la timp pierdut și la muncă în plus. Geamul negru întorcea spre ea propria reflecție palidă, dublată la un moment dat de figura lui Nicholas Raynor. Se întoarse repede; nu-l auzise intrând.

- Te-am speriat? Scuze.
- Nu-i nimic. N-am auzit ușa.
- Nu mai poți continua. E deja zece.
- Știu. Acum terminam.

Vru să se ducă la masă dar din cine știe ce motiv, n-o mai ascultau picioarele. La adăpostul nopții, biroul devenise cu totul alt loc. Umbrele, lumina slabă a lămpii de pe măsuța ei când totul era îngropat în întuneric, răpăitul ploii în geam ca și cum ar fi cerut voie să intre, iar acum apariția lui în prag: un străin brunet, pe care n-avea să-l cunoască

niciodată cu adevărat, pe care nu-l cunoscuse încă și care acum se uita la ea din întuneric. Realismul crunt al urii dintre ei făcea întunecimea și mai apăsătoare.

Sara își frecționează puțin brațele devenite brusc un sloi de gheață, deși în casă era plăcut. Avu impresia că-l vede îngândurat.

- Ce s-a întâmplat? Ți-e frig?

- Nu, minți. Am amorțit doar cum am stat atâta aici.

- Nu ți-a cerut nimeni să faci asta.

— Așa e, și veni spre masă, în lumină. Am mai discutat amănuntul ăsta, deci lasă-mă te rog să-mi ordonez foile.

- Lasă așa până dimineată. Ai făcut destul pentru azi.

Tânăra a se clinti. Era prea obosită să se lanseze într-o altă

dispută, iar :>nul lui autoritar o înspăimântă, oricât de ridicol ar fi sunat.

- Bine. Caroline încă lucrează?

- Cred că da. N-a mai coborât.

— Atunci, o să mă duc direct la culcare, dacă nu e vreo problemă. Rostise aceste ultime cuvinte pe tonul îndrăzneț de altă dată.

- Nu vrei să bei ceva înainte?

Oferta era atât de tentantă, încât ezită o clipă. O cafea și un biscuit i-ar fi prins foarte bine.

- Nu e nevoie, spuse, însă fără prea mare convingere.

- Ba este. Ce preferi. Cacao, cafea, ceai?

- Cafea, te rog. Dădu să iasă și el îi deschise ușa. Mă duc chiar acum la doamna Wilson.

- Lasă, mă duc eu. Noapte bună, Sara.

- Noapte bună.

Nu-i spunea niciodată pe nume și încerca să evite adresarea directă pe cât posibil. Urcă încet scările cu mâna pe balustrada de lemn de tec. Nicholas era încă unde-l lăsase, dar nu voia să privească înapoi. Conștientizarea faptului că o urmărește îi provoca ușoare furnicături în tot corpul.

A doua zi, la ora cinci, Sara începu să se întrebe cât avea să mai continue așa. Ea singură ceruse ritmul acesta de lucru. Fortase limitele, căci lucra de șapte ore încontinuu. De dimineață, scria la mașină, indexa, verifica împreună cu Hal unde avea neclarități în legătură cu notarea unor piese, verifica în mormanele de poze puse la dispoziție de Nicholas. În plus, trebuia să îndure și veșnicele tensiuni dintre ea și Nicholas, inevitabile ori de câte ori se aflau în aceeași încăpere. Hal se schimbaseră. Voia să facă totul bine, dar era mai puțin glumeț; nici măcar prezența lui nu atenua antagonismul dintre ceilalți doi. La un moment dat, când unchiul lui părăsi biroul,

o întrebă dacă erau certați. Sara îl privi câteva secunde incapabilă să răspundă; în schimb, scutură din cap.

- Unii oameni nu se înțeleg, pur și simplu. Noi facem parte din această categorie.

- Nu-l înțeleg! răbufni indignat Hal spre amuzamentul ei.

- Se mai întâmplă.

Începea să apună soarele. O aștepta o nouă seară plină, căci cu toate eforturile lui Nicholas din timpul zilei, mai avea douăzeci de pagini ce așteptau transcrierea.

- Te superi dacă mă duc să mă plimb prin grădină? se

ridică dintr-odată spre surprinderea lui.

- Sigur că nu. Ești liberă să mergi unde vrei, dar să stai pe cărare. Te poți pierde ușor. Ai grijă că sunt mulți iepuri.

— Știu

Se îmbracă puțin mai gros. Afară, o izbi în față aerul înțepător și proaspăt încât simți cum tot sângele îi urcă în obraji, cum mintea i se limpezește. Cu mâinile înfundate în buzunare, inspiră și expiră profund și începu să meargă de-a lungul aleii principale. Din loc în loc, în pietrișul de pe margine erau montați stâlpi de iluminat, și pe măsură ce drumul șerpuia tot mai departe de casă, umbrele se alungeau și-și schimbau formele. După un timp se simți mai odihnită și revigorată. Mișcarea îi făcea bine. Ar fi trebuit să facă asta mai devreme, după prânz sau la micul dejun, ca să se încarce de energie pentru întreaga zi.

Se auzi ciripitul unei păsări, apoi totul se cufundă din nou în liniște. Ultimul colț al casei dispăru după cotitură, dar Sara continuă să meargă. În minte, captă imaginea clădirii monumentale puternic luminate, cu liniile ei elegante și austere pe fundalul cerului întunecat.

Se înnoptase de-a binelea și Sara încetini pasul până la poartă. Nu se temea de întuneric, dar umbrele o induceau în eroare și nu voia să se împiedice de ceva. Fiind singură, iară nimeni sau nimic care să-i distragă atenția, deveni o pradă ușoară pentru zecile de gânduri care zăcuseră până atunci în expectativă: frânturi de conversații cu Helen dinainte de a veni, dinainte de a ști pentru cine lucrează și de a-l cunoaște personal pe Nicholas; discuții cu Hal sau Caroline, cu gemenii, care erau nostimi după ce-i cunoșteai

mai bine. Până și schimburi de replici cu Nicholas, această ființă omniprezentă și autoritară cu care nu putea discuta niciodată decât în contradicție, ca într-o permanentă luptă pentru poziția dominatoare. Avea o privire care ar fi pus la zid pe oricine, completată de o expresie imperturbabilă și un caracter pe măsură; în plus de asta, era mai exigent decât tot ce cunoscuse până atunci. Se obișnuise deja cu toate, și cu orele de lucru după-amiaza. Deși obosită la final de zi, avea sentimentul încă unui hop trecut, pentru că o lăsa să lucreze așa cum voia, și dădea rezultate. În ciuda antagonismelor și a disprețului reciproc, n-avea ce să-i reproșeze când era vorba de muncă. Și nici n-o făcea.

De ce trebuia să fie tocmai el străinul din Norvegia? Cu oricine altcineva, lucrul ar fi mers altfel. Formau o echipă bună chiar și cu Hal, care avea o contribuție minoră, iar cartea avea să fie gata mai repede decât plănuise Nicholas; simțea acest lucru.

Se apropie de poarta care noaptea era închisă cu un sistem electronic; cine venea, trebuia să sune la interfonul din exterior și

și se răspundea din casă. Sara se duse până în dreptul grătilor de fier forjat și scrută lumea din dincolo de poartă. Cu ochii minții vedea șirurile de mașini care se formau când Nicholas dădea petreceri. Conacul era desigur locul potrivit pentru astfel de evenimente cu participare mare, dar ea n-avea să prindă niciunul, pentru că urma să plece în curând.

Mai bine se întorcea să se spele pe față și să mai continue încă vreo două ore. O dureau degetele, spatele; se gândi la

o baie fierbinte în spumă multă. Sau nu, ar fi adormit instantaneu. O luă înapoi. La un moment dat, pe la jumătatea drumului, zări printre copaci primele licăriri de la ferestrele casei. Se opri și trăi o senzație de emoție copleșitoare pe care n-o înțelegea.

Se întunecase de-a binelea. Conturul negru al copacilor se profila pe un cer cenușiu. Domnea o tăcere adâncă, iar în față se vedeau luminile puternice. Sara își ținu respirația în fața imaginii încântătoare. Odată și ea cunoscuse o asemenea viață, cu mulți ani înainte, pe când ea și cu Helen erau tinere și mama lor încă trăia. Pierduse acele vremuri pentru totdeauna, dar prețuia acele frânturi de amintiri pe care le surprindea doar câteva secunde, fragile și gingașe ca aripile unui fluture, și care aduceau cu ele un sentiment de tristețe copleșitoare. Aceasta și oboseala o făceau mai vulnerabilă, încât îi dădură lacrimile. Simți o nostalgie puternică pentru ce avusese odată. Găsi o bancă în apropiere, de unde avea o bună vedere asupra casei. Se așeză și se uită înainte unde pajiștile se prelungeau în noapte. Îi părea bine că nu mai avea pe altcineva în jur.

Apoi, dintr-odată, simți furnicături pe spate și auzi zgomote înfundate, neclare și cu atât mai deranjante. Vru să se ridice, dar se opri și pufni în râs, ușurată. Era unul din câini care veni repede la ea, bucuros că o vede, ca și cum ar fi căutat-o îndelung.

- Wolf! întinse ea mâna. M-ai speriat.

Îi mângâie blând și se auzi strigată. Era Nicholas Raynor. Găsi o batistă în buzunar și se șterse apoi se ridică tocmai când ceilalți doi câini apărură din tufe, urmați de stăpânul

lor.

- A, aici erai.
- Da. Mă întorceam.

Bărbatul nu se opri, ci veni mai aproape. Lumina îi bătea în față. Era înalt, viril, bine făcut, dar de ce se gândea la toate astea? Nicholas rămase puțin în fața ei.

- A sunat sora ta, anunță fără a-și lua ochii de pe chipul ei.

Sara se ruga ca întunericul să ascundă urmele scăpării emoționale de mai devreme. Doar gândul că putea intui tulburarea ei o îngrozea. Tensiunea dintre ei reapăruse ca întotdeauna, mai presus de orice trăire sau gest. Inspiră adânc.

- Ceva important? Întrebă, mirată că reușise să vorbească liniștit.

Simți cum încordarea se transformă pe neașteptate în atenție

sporită față de trăirile celuilalt. "Ce ciudat", zise în sinea ei, "suntem străini unul de celălalt și totuși există sentimentul ăsta."

- Nu cred. Am notat numărul și i-am spus că o suni înapoi.

- Mulțumesc. Trebuia să facă o mișcare, să treacă pe lângă el. Mă duc chiar acum.

- La telefonul din birou. Acolo ai și numărul. Chemă câinii care ieșiră din tufe și se așezară alături, răbdători. Mâine lipsesc toată ziua, anunță el.

— Da?

- Am lăsat însă niște notițe care să te ghideze. Aș vrea să

le discutăm la cină, dacă e în regulă.

- Sigur. O să fiu tot în birou.

El unde se ducea oare? Nu putea întreba.

- Mă duc să o sun pe sora mea.

- Eu mă duc cu câinii până la poartă.

Porni urmat de credincioasele animale, lăsând-o pe Sara lângă stâlpul de iluminat. Cu coada ochiului îl urmări îndepărtându-se, figura lui devenind tot mai neclară. Apoi dispăru. Dintr-odată, i se făcu foarte frig.

Capitolul 6

Cină în birou, pentru că sora lui Nicholas își văzu de carte, complet străină de lumea lor. Așa fusese toată ziua și Sara prefera s-o lase să scrie. Nicholas, Hal și copiii cinară în sufragerie. Când ea se ridică să pună tava cu farfuriile goale pe masa lui Hal, trecu prin dreptul ușii deschise și auzi râsete și glasuri indistincte. Închise ușa și se așeză la masă.

Prea absorbită de lucru, uită complet de rugămintea lui Nicholas, începea să o doară capul. Se opri și-și frecționea tâmplele. Se uită pe geam, unde o întâmpină întunericul pașnic al nopții. În ea era însă furtună. Se simțea abătută, bolnavă, neliniștită. Helen o sunase să-i spună că la St. Ives totul mergea bine și să se intereseze cum mergeau lucrurile acolo. De-ar fi știut, își zise tânăra, cu mâinile pe tâmplele dureroase. Cu câtă ușurință se prefăcuse că totul e în regulă! Și cât de departe era de adevăr. Contractul de acum, la fel ca cel pentru Caroline, erau importante pentru ele, fiindcă știa că prietenii femeii aveau să le contacteze în continuare. Dintr-odată, responsabilitățile o copleșiră. își

masă puțin degetele și puse hârtie în mașină.

Nicholas Raynor apăru pe neașteptate.

- Ah, am uitat, murmură.

- Ce s-a întâmplat? se apropie el.

- Nimic. O durere de cap, minți, deși îi venea să leșine.

- Mai bine pui capăt aici. Ai timp mâine, mai ales că eu plec.

- Da, uitasem. Voiai să-mi spui ceva despre...

Oare despre ce? Nu-și mai amintea nimic.

- Voiam să-ți arăt notițele pe care trebuie să le verifici și să le transcrii mâine.

Nu făcu însă nicio mișcare, ci rămase lângă masă, privind-o, provocându-i o senzație de panică. Se ridică prima, ușor amețită, încât trebui să se prindă de marginea mesei ca să-și găsească echilibrul.

- Vino să-mi arăți.

- Nu, nu acum. Ce ai, Sara?

- Ți-am spus; o durere de cap. Îmi trece.

- Probabil, dar era cât pe ce să cazi. Așa ți se întâmplă de fiecare dată?

- De ce nu vrei să mă scutești? răbufni ea, în culmea disperării. Spune-mi ce vrei să fac mâine...

Nu reuși să continue. Camera începu să se învârtă cu ea și în clipa următoare se simți sprijinită.

- Pentru Dumnezeu, ești bolnavă!

Glasul răsunase aproape de urechea ei. O ținea în brațe, acele brațe puternice, dar atât de blânde acum.

- Mai bine te așezi. Sau nu, hai sus, în camera ta. Discutăm dimineată.

- Nu, că pleci... începuse să tremure.

- Fă ce spun! Se deplasă spre ușă, aparent marcat de apropierea lor. După care o eliberă și rămase doar cu mâna pe bățul ei. O s-o chem pe Caroline să te ajute. Haide.

Nu avea rost să-i reziste. Se lăsă condusă pe scări până în cameră, unde o ajută să se așeze pe pat.

- Să nu te miști. Revin.

Rămasă singură, o cuprinse disperarea. Ce-or să creadă despre ea? Că nu e în stare să lucreze serios? Caroline avea să-și reconsidere alegerea; politicoș, dar discret...

- Scumpa mea, ce s-a întâmplat? dădu buzna Caroline. Aruncă o privire asupra figurii leșinate de pe pat și se întoarse spre Nicholas. Adu-mi coniacul. Închise ușa după el și veni lângă pat. Ai făcut un lucru prostesc. Dacă muncești ca o sclavă pentru animalul ăsta...

— Am vrut să... îngăimă Sara. Nu-i nimic. Îmi revin într-un minut.

- Prostii! Ești albă ca varul. Te-ai surmenat; e ridicol. O să te ajut să urci în pat și mă asigur că te culci. Dacă nici mâine nu ești bine, îți iei o zi liberă.

Sara surâse vag. Într-un fel, Caroline putea fi la fel de insistentă ca fratele ei.

- N-am vrut să afli, dar nu m-a lăsat. Te asigur însă că sunt rezistentă și îmi revin. Să nu-ți faci probleme că nu vin la tine.

- Pentru Dumnezeu! Asta te preocupă acum? Că o să mă răzgândesc? râse. Scumpa mea, ești ca mine, un robot. Îmi dau seama fără să-mi spună cineva. Dar până și eu am nevoie de câte o zi să mă destind. Altfel înnnebunesc!

Treptat, panica trecu. Probabil sora lui Nicholas s-ar fi potrivit foarte bine ca doctor sau chiar psihiatru. Spre surprinderea ei, Sara începu să se simtă mai bine; până și durerea de cap se estompase, iar un sfert de oră mai târziu reuși să se ridice și să bea un pahar de lapte cald. Caroline stătea pe un colț al patului și o studia cum o mamă își supraveghează odraslele.

- Până la fund, te rog, zise sever, și în seara asta nu citești. Te culci imediat.

- Da...mamă! răspunse tânăra, neputându-se abține, iar pe cealaltă o pufni râsul.

- Sunt destul de în vârstă ca să-ți fiu mamă, să știi. Sau aproape. Câți ani ani? Douăzeci și doi, trei?

- Patru.

- Mda, ar fi trebuit să te am de foarte tânără. Eu am patruzeci și doi, cu șapte mai puțin decât fratele meu. Uneori, ai zice că el e mai mare, după cum se comportă. Bărbații ăștia! oftă ea, dându-și ochii peste cap.

Deci, Nicholas avea treizeci și cinci de ani, cu unsprezece mai mult ca ea. "Dar ce mă interesează pe mine?" se pomeni gândindu-se.

- Îți mulțumesc pentru grija acordată, dar te rog, nu vreau să te rețin. Ai de scris. Promit să mă culc imediat.

- Bine, se ridică femeia. Vedem cum ești dimineață. Noapte bună.

Se întinse peste pat și stinse lampa iar în prag se mai opri să se asigure că Sara intră sub plapumă, apoi închise încet ușa.

Dimineață, Sara coborî la opt și jumătate direct în birou.

Avea remușcări pentru că nu-și terminase lucrul cu o zi înainte. Nicholas se ridică de la birou.

- Bună dimineața.
- Bună dimineața. îmi arăți...
- Notițele? Nu. Azi ai zi liberă.
- Nu se poate! făcu ea ochii mari. Am prea multe de făcut.
- O să faci, dar nu azi.
- Oricum, o să fii plecat.
- Corect. Nu văd diferența.
- încep după aceea, îl înfruntă. Cu sau fără notițele tale.

Am destul de redactat ca să ajungă până la cinci, șase.

- Atunci, n-am de ales. Se duse la fereastră și se uită afară.

- Adică?
- E simplu. Vii cu mine.

— Dar...

Inspiră adânc și nu spuse nimic, pentru că expresia chipului său deveni severă. Acea expresie pe care o cunoștea prea bine.

- Unde mergi?

- Unde mergem, vrei să spui: la o licitație de antichități, lângă Cartmel. Deci, o să fie oricum un fel de muncă, dacă te mulțumește, și Sarei îi păru că-l vede schițând un zâmbet, dar era doar închipuirea ei. Te rog, să nu începi să te împotrivești. Eu te-am angajat. Apoi își consultă ceasul: plecăm în mai puțin de o oră. Sugerez să mănânci acum. Te simți mai bine?

- Da, sunt bine, sincer, și vreau să stau acasă să scriu.

Aruncă o privire pe masa ei, care arăta suspect de

ordonată.

- N-am lăsat-o așa ordonată.

- Știu. Am aranjat eu și m-am uitat peste ce ai scris în ultimele două zile. Ai muncit foarte mult, deci nu mă mir că ai fost depășită de situație.

Conversația i se părea ciudată. Nici dacă Nicholas și-ar fi propus să se arate galant nu i-ar fi ieșit mai prost. Nu mai era agresiv, ochii

se limpeziseră, lipsiți de nota de răutate cu care se obișnuise. Totul avea un efect confuz asupra Sarei. De ce nu putea fi așa cum l-ar fi vrut ea?

— Atunci, o s-o iau mai ușor azi, promit.

- Desigur, pentru că vii cu mine. Micul dejun se servește în sufragerie. Eu am mâncat. Acum îi pregăteam ceva lui Hal. Ne vedem după ce termini.

— Totuși...

- La nouă și jumătate. în hol. Mergem cu Rolls Royce-ul; promit să nu gonesc.

- Nu asta este problema...

- Te rog, nu te mai împotrivi. Am multe de făcut în următoarea jumătate de oră.

- întotdeauna trebuie să intervii peste replicile celorlalți? se enervă ea.

- Ocazional. Acum chiar zâmbi și-i deschise ușa, invitând-o afară. Sunt un om ocupat.

Sara îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar după ce medită puțin renunță să-i mai răspundă. Ieși și auzi ușa închizându-se ferm în urmă.

Nici nu-i venea să creadă că într-adevăr îi plăcea

compania lui, ceea ce constată cu stupoare în timp ce se aflau în mașină. În acea dimineață, Nicholas Raynor părea alt om; "poate pentru că mă crede vulnerabilă" își zise Sara cu cinism. Pe drum, el îi povesti despre licitație, îi dădu detalii despre locație și despre ce intenționa să cumpere.

- Eu ce trebuie să fac? întrebă în timp ce răsfoia o broșurică plină de fotografii cu piese de argint, tablouri și mobilier superbe. Sunt aici ca să lucrez, după cum spuneai și tu.

- Cred că nu cunoști prea multe despre licitații, nu? Deci, mai bine mă lași pe mine să acționez. Ce poți face, e ca atunci când vom vizita, să te uiți să vezi dacă obiectele pe care le-am însemnat acolo există; poate chiar găsești ceva în plus, ceva interesant care mie mi-a scăpat.

- Mă îndoiesc, răspunse ea.

- Mai vedem.

Ea nu continuă conversația, ci se întoarce la fereastră, urmărind pajiștile care fugeau dinaintea ochilor ei. O luase cu el doar ca să se asigure că nu intra în birou; nu pentru a-i fi de ajutor, nici pentru companie – normal că nu, fiindcă ar fi fost ultima persoană la care s-ar fi gândit în acest scop – nici pentru că ea se lăudase că putea începe munca după plecarea lui, în loc să tacă și să facă. Nu se pricepea să obțină ce voia.

- De ce oftezi? o întrebă, aparent amuzat.

- Trebuia să accept ziua liberă, să nu mă faci să vin cu tine, zise ea, căci nu vedea niciun motiv de a se feri.

- Așa e. Dar nu ai vrut, așa că te-am luat. E posibil să-ți placă unde mergem, deci sugerez să te relaxezi. Mâine are

să-ți pară bine de schimbare. Îți promit.

"Serios?" gândi. "Cum să mă relaxez, cu tine în preajmă? Când știu ce știu, ce mi-ai spus, ce am fost odată, ce s-a întâmplat între noi?" Unele lucruri nu puteau fi schimbate sau... iertate. Trase adânc aer în piept. "Bine, mă relaxez. N-are rost să mă împotrivesc. O să mă străduiesc să iasă bine, dar n-am să te agreez niciodată, nici peste un milion de ani."

Mai târziu, avea să-și aducă aminte de aceste gânduri.

Încăperea era înțesată de bărbați cu fețe serioase, cu puține femei. Sara se pomeni încercând să ghicească cine erau ofertanții și cine vizitatorii. Jocul ei deveni tot mai antrenant pe măsură ce dădea ocol sălii, uitându-se la piesele atent numerotate, frumoase și evident foarte valoroase. Bărbații în costume închise la culoare, care stăteau pe margine cu fețe inexpresive și aparent fără a se uita la nimeni, erau desigur gardieni. Nimic impresionant. Piesele valorau enorm. Nicholas dispăru, lăsând-o de capul ei. Dar avusese dreptate într-o privință: chiar se bucura că putea să admire. Se vorbea în șoaptă ca într-o biserică, de parcă toți se fereau ca nu cumva să dezvăluie secrete. Sara ajunsese lângă un cuplu care admira un tablou și le auzi cuvintele apoi șușotelile când realizează că li se alăturase o persoană străină. Dezamăgită, vru să meargă mai departe, dar aruncă o privire unui tablou.

Șocul pe care-l trăi fu aproape la fel de puternic ca o lovitură frontală. Inima i se opri în loc, nu mai putea respira. Îl recunoscuse fără nicio altă descriere, fără a se uita pe indicațiile de jos. Doar trăise cu acel tablou aproape

toată viața, atârnat în biblioteca din casa lor. Era un Klee original, o plajă cu o mână de oameni în depărtare. Cunoștea fiecare centimetru de pânză, stătuse în fața ei ore întregi, fascinată de simplitatea, de acuratețea liniilor și de efectul devastator pe care-l avea asupra privitorului. îl vânduseră odată cu falimentul tatălui ca pe orice alt obiect, din nevoia de a compensa pierderile și de a plăti datoriile. De atunci, nu-l mai văzuse niciodată. Iar acum, parcă se întorcea în trecut, o călătorie neașteptată ce o readucea în prezent, mai vulnerabilă.

- Vă admir gustul, auzi un glas grav.

Se întoarse, mirată, și văzu un bărbat de vreo patruzeci de ani, brunet, străin, însă cu o privire atât de grăitoare. Încă prea afectată de tablou pentru a putea vorbi, Sara dădu doar din cap și vru să meargă mai departe,

- Nu plecați. Vă urmăresc de ceva vreme. Ați venit singură? se interesă el cu un zâmbet larg.

- Nu, veni scurt răspunsul.

Încerca să-și revină din tumultul acelor senzații intense pe care nu voia să le împărtășească nimănui, cel puțin nu unui amator de plăceri costumate elegant, ca străinul de lângă ea. Nimeni nu-i luă în seamă, fiecare preocupat de exponate.

- Cu cineva care s-a evaporat? Ce păcat! adăugă ironic. Dacă aș fi cu dumneavoastră, nu v-aș scăpa din ochi.

- Dar nu sunteți cu mine.

Cu fiecare clipă, își recăpăta stăpânirea de sine. Avea să revină asupra tabloului când scăpa de străin.

- Mă scuzați, aș vrea să mă uit în continuare.

- Vreți să vedeți ceva nume? Mi-ar face plăcere să...

- E totul în regulă, Sara? veni salvarea de la Nicholas Raynor și inima Sarei tresări. Niciodată nu crezuse că avea să-i fie recunoscătoare pentru ceva. Străinul se întoarce și râse.

- Ah, Rayor! Trebuia să-mi închipui că e cu tine.

- Da, e cu mine, zise el calm. Vino, vreau să vezi ceva în foaier. Ne scuzi, Miles?

Apoi dădu din cap spre celălalt și o conduse pe tânără prin mulțime. Când ajunseră în foaier, se opri.

- A fost obraznic?

Sara observă sarcasmul. Încă pe poziții de apărare și tulburată

din cauza tabloului răspunse:

- Am avut parte de mai rău. Și nu, nu l-am încurajat, dacă asta voiai să spui.

- Știu. V-am urmărit de la ușă când veneam să te iau de acolo. De ce aveai expresia aceea șocată pe chip?

- Nu știu, zise grăbită, uimită de observație. Aș prefera să nu discutăm despre asta. Oricum, nu din cauza lui. Sunt obișnuită cu bărbați de genul acesta și mă puteam descurca și dacă nu apăreai.

- Sunt sigur. Atunci, din cauza tabloului?

- Parcă voiai să-mi arăți ceva, schimbă ea subiectul refuzând să răspundă.

- Nu tocmai. Am vrut doar să te scot discret din sală. Miles e unul din oamenii de afaceri din Ambleside, cu care nu pot spune că am o relație prea amiabilă. Deci, pretextul mi s-a părut mai simplu decât să-l plesnesc peste ochi, mai

ales că sper să cumpere câte ceva din lucrurile mele.

- Desigur, ar fi fost neplăcut să riști să-ți pierzi un cumpărător prețios. Sau poate el te-ar fi plesnit înapoi, zâmbi răutăcioasă.

- Mă rog, știu că ceva te-a luat prin surprindere în fața tabloului, continuă Nicholas după ce lăasă să-i scape un oftat. Văd că ți-ai revenit.

- Da, deci dacă vrei să-ți continui activitatea, nu vreau să te rețin.

- Am văzut ce mă interesa. Hai să mâncăm.

La asta nu se mai gândise și acum regreta răspunsul pripit. La fel ca în multe alte ocazii era prea târziu să-și retragă cuvintele. Nu voia să ia prânzul cu el, dar n-avea de ales.

Până la urmă nu prânzira singuri și mai târziu, analizând evenimentele de peste zi, Sara realizează că n-ar fi lipsit de la acel prânz pentru nimic în lume. O duse la un mic restaurant din Cartmel și când intrară cineva îl strigă pe Nick, un bărbat de vreo patruzeci de ani, spătos și cu o figură rebelă, care își făcu loc prin mulțime și-l prinse pe Nicholas de braț.

- Raynor în carne și oase!

- Salut, Jack! De mult nu te-am văzut. Sara, el e amicul meu Jack Collins. Jack – Sara Good, secretara mea.

Spre deosebire de Miles de la expoziție, Jack o impresionează plăcut pe Sara din prima clipă. Cei doi își dădură mâna.

- Haide, stați cu noi, îi invită Jack arătând masa lui.

— Am impresia că ești deja foarte aglomerat, surâse

prietenul său.

- Prostii. Mă înnebunesc de cap! Vino acolo, mai schimb o vorbă cu ele, cât timp mă împrietenesc cu Sara, și făcu cu ochiul spre tânără.

Deși nu știa ce să creadă și nu știa cine era la masă, tânăra își zise că ar fi preferat orice decât să stea numai ea cu Nick la o masă și să fie forțată să mănânce.

- Fie! Ai un fel *aparte* de a mă convinge. Ia-o pe Sara și prezint-o cât eu mă duc până la bar. Ce vrei să bei?

- Orice.

Jack își făcu din nou loc prin mulțime cu ea la braț. Abia atunci observă Sara colțul unde se afla masa, prietenele cu care venise și abia se stăpâni să nu râdă cu poftă.

- Înțelegi, acum? se întoarse Jack cu subînțeles. Mai înfumurate ca ele nu am văzut! Dar tu, scumpa mea, ești cea mai umană ființă cu care vin în contact de ceva vreme.

- Mulțumesc.

Totuși, când ajunseră în colțul cu pricina, Sara se pomeni analizată, disecată până în cele mai mici detalii și întoarsă pe toate părțile de două perechi de ochi superbi, frumos machiați și încadrați de două chipuri drăgălașe ale unor modele. Ambele arătau perfect până la ultimul detaliu; niciun fir de păr nu le stătea strâmb. Una brunetă, cealaltă blondă.

- Delia și Kerri, le prezentă Jack. Ea e Sara.

- Salut, zise Delia, ușor nemulțumită.

- Salut, zise și Kerri.

Privirea amândurora era ca un zid. Se așeză cum putu mai bine între ele, urmată de Jack, ceea ce însemna că lui

Nicholas îi rămânea un scăunel, în fața lor, pe care Kerri își ținea elegant picioarele, deocamdată. Evident, cele două se întrebau fiecare în parte cine era străina care le întrerupea distracția.

- Fac niște pictoriale, o informă Jack mai aparte, câteva cu mănăstirea din oraș pe fundal, altele cu piața de afară.

- Ești fotograf?

- Da, scumpa mea, unde ai trăit în ultimii cinci ani? Sunt cel mai bun fotograf!

- Mă scuzi! murmură Sara. își dădea seama că celelalte două, deși aparent în plină conversație, îi ascultau. Pur și simplu nu pari. Am crezut că ești... un jucător de rugby sau așa ceva.

- Nu înțeleg unde vă găsește Nick? se întrebă.

Începu să râdă; tocmai atunci se întoarse și Nicholas cu o tavă cu două farfurii pline de sandvișuri foarte apetisante. Cele două fete suferiră o schimbare radicală. Brusc trezite parcă la viață, ambele se arătară interesate, zâmbitoare. Scena o amuză atât de tare pe Sara, încât se întrebă cum să se abțină până la final să nu râdă.

Nicholas adusese de băut pentru toată lumea, explicând că fusese de-ajuns să-l întrebe pe barman ce beau cele două fete frumoase din colț. Le întinse paharele cu votcă și suc de lămâie și ele mulțumiră amabil după care îl acaparară cu totul într-o discuție interminabilă, ca și cum Sara și Jack nici nu existau. Bineînțeles, îi intrară sub piele subtil, pentru ca el să nu aibă nicio șansă de scăpare. Bărbatul nici nu apucă să se așeze pe scaun și fetele își aruncară imediat hainele de blană pe pervaz și-l invitară

între ele.

- E un prieten adevărat, zise Jack. N-ar face asta pentru oricine.

- Nu? Sara îl asculta doar pe jumătate, căci spectacolul pe care cele două îl dădeau ca să-i atragă atenția era savuros. Se agitau, gesticulau, își zornăiau brățările de la mâini, își fluturau genele, și spre groaza ei, Kerri vorbea ușor peltic și se folosea din plin de acest "defect".

- Nu știu cât mai rezist, se întoarce spre Jack, vorbind în șoaptă. Așa sunt tot timpul?

- De câte ori au un bărbat chipeș în preajmă. Deci, înțelegi de ce m-am bucurat atât de mult să vă văd pe amândoi. Știi despre ce vorbeau când ați intrat?

- M-ai făcut curioasă.

- Despre luciul de buze nuanța Smoky Lip, care li se pare mai sexy decât cel de nuanța Sunburn. îmi venea să sar pe geam, să mă sinucid, atât de disperat ajunseseam. Dar voi m-ați salvat.

- Dar suntem abia la parter, nu?

- Știu, deci îți dai seama cât de ridicol aș fi fost. Luă o gură mare de bere. Ah, mult mai bine. Ce faci weekendul ăsta?

întrebarea o luă prin surprindere.

- Acum?

- Da. Parcă ești secretara lui, nu? Adică nu tulbur ape liniștite, sper. Să mă atenționezi dacă e așa, fiindcă ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac ar fi să-i fur o fată.

Sunase atât de inocent, încât Sara își reținu un răspuns mai dur.

- Am venit pentru un contract, și cred că lucrez și în weekend.

- Aiurea! Nu se poate să-ți faci asta. E cartea aia despre colecția de argintărie?

- Da. O știi?

- Da. Ne cunoaștem de mult timp. După care se întinse peste masă înainte ca Sara să spună ceva: Nick, fii atent. Am întrebat-o pe Sara dacă vrea să iasă în oraș în weekend și mi-a spus că are de lucru.

Urmă o scurtă pauză în care Sara observă două lucruri. Cele două fete își aruncară ocheade cu subînțelese, deloc apreciative, iar Nick, care tocmai își aprindea o țigară, rămase cu bricheta în aer, cu ochii fixați asupra Sarei într-un mod pe care-l cunoștea prea bine.

- N-am spus chiar așa, interveni ea, disperată.

- Mai ești aici în weekend, nu? o întrerupse Nicholas. Perfect. Oricum voiam să te chem la mine, Jack, să bem ceva și să mai discutăm.

Atunci, Sara realizează instinctiv că mințea. Din cauza invitației lui Jack. Adică, nu voia să iasă cu amicul lui. De ce?

Jack izbucni în râs cu atâta poftă, de parcă stătea să explodeze. Când se potoli, atenția lui Nicholas fu din nou captată de Kerri și de Delia care păreau hotărâte, din frânturile de conversație prinse de Sara, să se autoinvite la mica întrunire.

- Cred că nu mi-a reușit, zise Jack Sarei. Trebuia să mă avertizezi.

- Despre ce? Ochii ei scăpărară.

Începea să-și piardă răbdarea cu bruta de om care era Nicholas. Falsitatea cu care rânjea și primea cele două pahare goale de la cele două mironosițe o scotea din minți. Ba chiar o îngrețoșa. Împinse farfuria din față și așteptă răspunsul lui Jack.

- Nu e nevoie să mi se spună explicit. Dar ne vedem curând și mai vorbim. Iar când te întorci la Londra...

- Hai să stabilim ceva, îl întrerupse ea calm. Nu există nimic între noi.

- Te cred, draga mea. Pe cuvânt.

Vorbea serios, doar că ochii-i ascundeau un mic licăr jucăuș și încă ceva. Sara observă mișcare. Nicholas se ridicase și le spunea ceva fetelor, cu ochii la ea.

—Jack, noi trebuie să mergem. Mâine-seară, dacă poți, te aștept.

Jack se ridică, își strânsesă mâinile, Sara le salută pe cele două fete, care nu reușiră să-și ascundă frustrarea; Nicholas le șopti ceva care le amuză foarte tare, iar ea le întoarse spatele.

Ajunși afară, reuși în sfârșit să răsufle ușurată.

- Mergem direct la licitație. Începe la ora două, cu obiectele mici. Avem o jumătate de oră să ajungem.

Nu schimbară niciun cuvânt tot drumul. Nicholas nu menționează nimic despre întâlnirea cu Jack și cu fetele, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat. Ce o neliniștea mai *mult* pe Sara, era *faptul* că nu-i putea citi expresia feței sau dispoziția. Era ca un străin abstract care apăruse din întâmplare lângă ea.

Locul unde urma să înceapă licitația era plin de lume dar

Nicholas găsi locuri în spate. Îi ceru Sarei să se așeze la margine și el dispăru. Evident îl preocupa ce avea să câștige din afacere, dar cu siguranță era de-ajuns de impunător ca să se facă văzut chiar și din spatele încăperii. Nu era exagerat de înalt, dar avea un fel de a se impune prin personalitatea sa. De altfel, Nicholas rămase în picioare, aparent relaxat, răsfoind un program.

Ea nu se putu abține să nu-l urmărească. Bineînțeles, el nu se uita nici în stânga nici în dreapta, cu ochi de vultur, atent și nerăbdător ca totul să înceapă, concentrat asupra celui care prezida licitația. Apoi un bărbat urcă la microfon, îl încercă și în sală se făcu liniște deplină.

- Doamnelor și domnilor ne-am întrunit astăzi pentru licitarea acestei minunate colecții de mobilier și ornamente vechi, care au aparținut regretatului Jeremy...

Omul vorbea, în sală se auzeau foșnituri, pași târșâiți, oameni care tușeau în așteptarea primului exponat.

- Și acum, doamnelor și domnilor începem cu prima categorie. Două figurine de porțelan din anul....

Sara îl privea atentă. Nicholas nu clintea, întocmai ca un animal de pradă la pândă. Asculta.

- ...treizeci și cinci? Dă cineva treizeci și cinci? Patruzeci... Cincizeci... Mai mult de cincizeci, doamnelor și domnilor? O dată, de două ori...

"Poc!" făcu ciocanul în masă și un tânăr în costum maroniu se alese cu cele două statuete de porțelan.

Argintăria veni mai târziu și mai mulți ochi se îndreptară spre cel care licita. Pentru că deja era familiarizată cu unele piese, pe Sara nu o surprinse interesul crescut. O

interesa însă reacția lui Nicholas.

- Un sfeșnic din 1680, semnat Johann Mittnacht, cine vrea să înceapă să liciteze pentru această minunată piesă?

Se auzi un glas și începu întrecerea. Știa foarte bine ce-l interesa, pentru că văzuse totul trecut în catalog. Și mai realizează ceva: cumpăra tot ce-și dorea. Nici nu și-l putea închipui abandonând sau lăsându-se depășit când era hotărât pentru ceva. Calculând în minte prețul total pe care-l plătise pentru tot ce cumpăraseră până la un punct, tânăra simți un fior de căldură. Dacă nu se înșela, deja cheltuisese aproape șapte mii de lire; și încă nu terminase!

În cele din urmă, se întâmplă un lucru ciudat. Sara se ridică pentru a-l vedea mai bine pe bărbatul din față și obiectul licitat. Nicholas nu se întorsese nici măcar o dată spre ea, de parcă nici n-ar fi adus-o acolo. Ea recepționa când se vându și ultimul obiect de argint. Urmau tablourile, primul scos la licitație fiind Paul Klee. Deveni brusc interesată și din impuls se uită la Nicholas. Observă cu uimire că ridică mâna și că licitase cu două sute de lire peste suma anterioară. I se uscă gura. Nu-i vorbise nimic despre tablou. Credea că veniseră doar pentru argintărie și de fapt se aștepta la un semn din partea lui că urmau să plece. Licitația nu se opri la acea sumă, ci continuă într-un ritm alert, fascinant. El licită ultima oară și se făcu tăcere deplină.

- ...de două ori... de trei ori.

"Poc!" făcu ciocanul în masă. Cumpăraseră tabloul!

Apoi, foarte încet, se întoarse și veni spre ea.

- Vino, am văzut tot ce era de văzut. Mergem.

Lăsară în urmă mulțimea de oameni și rumoarea de glasuri și de oferte. Sara se simțea confuză ca și cum trăia pe o altă lume. Oare totul se întâmplase în mintea ei?

- Nu trebuie să mai stai? Să plătești?

- Nu. Mă cunosc. E totul aranjat. Nu-ți face griji.

Unul din bărbații în negru le deschise ușa și-l salută pe Nicholas.

- Ai cumpărat tot... ce voiai? se interesă în drum spre parcare.

- Da, răspunse distant, ca și cum încă medita la ce achiziționase.

Ca și cum ieșise dintr-un supermarket și se gândea cât cheltuisese.

- Ai cumpărat și un tablou. Nu știam că ești interesat.

- Nu? înseamnă că nu-ți spun chiar totul.

Replica veni ca o palmă. Privirea lui o sfredelea fără milă și-i stârni simțurile. Ce mai conta? De fapt, conta ceva? Cu cât scăpa mai repede din casa lui, cu atât mai bine. Totuși, încă nu aflase răspunsul la întrebarea care o măcina. Știa ce înseamnă tabloul pentru ea? Citise ceva pe chipul ei înainte s-o salveze de prezența sâcâitoare a lui Miles?

Capitolul 7

Se lăsa întunericul. Se întorceau la conacul Raynor și schimbaseră foarte puține cuvinte de la plecare. Doar banalități. Nicholas deschise casetofonul. Dar nu avea orice fel de muzică, ci acea muzică, din Norvegia și după câte surprize mai mult sau mai puțin plăcute avusese în acea zi, Sara simți că inima i se strânge. Se afundă în scaun,

neîndrăznind să-l roage să oprească muzica; atât de puternice erau emoțiile pe care i le trezea, încât abia reușea să respire. Mai întâi tabloul, acum muzica, trecutul se agăța cu disperare de ea ca să fie materializat în prezent, să fie autentificat; și parcă totul striga s-o tragă înapoi, iar muzica se infiltra în spațiul acela închis. Volumul era potrivit, dar ritmurile invadau totul prin puterea cu care-i trezeau amintiri, neliniștind-o. Desigur, el nu știa. De unde să știe? Ea asocia muzica aceasta cu acel concediu, nu cu el în mod special și totuși acum, după toate gesturile lui, începea să aibă dubii. Confuză, nesigură, își duse o mână la ochi și-i închise. Curând, se va termina totul. Ajungeau acasă. A doua zi era vineri, o zi normală de lucru. Seara venea Jack și Nicholas avea să fie ocupat cu el.

- Ce s-a întâmplat, Sara? Spune-mi.

Spre groaza ei, Nicholas opri pe marginea drumului.

- Nimic, murmură atât de încet, încât poate nici n-o auzi.

- Sara, te rog, ce ai? repetă mai aspru și ea îl privi fix, terorizată.

- Nimic. Lasă-mă în pace!

Îl auzi oftând și-i văzu profilul sever, întunecat. Dintr-odată, inima începu să-i bată atât de tare, încât se întrebă dacă nu cumva o aude. Tremura; îi venea să plângă dar voia să se abțină cu orice preț. Între ei domnea aceeași atmosferă încordată, însă de o altă natură de data asta, mai sufocantă și mai persistentă. Se uită la el și realizează brusc că ceva se schimba în ea, ceva ce n-ar fi putut prevedea niciodată. De fapt, nu-l mai disprețuia.

- Te rog, pornește, ceru ea ca o rugămințe fierbinte. A

fost o durere de cap. Mi-a trecut.

Ce mai conta dacă o credea sau nu. Bărbatul porni din nou fără niciun comentariu. Părea că ceva îi puna și lui în mișcare trăirile. Nu-și dădea exact seama ce anume. De data asta mări viteza și închise casetofonul. Sara rămase cu ochii pironiți pe geam. Nu îndrăznea să mai analizeze nimic, mai ales noua descoperire.

- De ce te oprești iarăși? Întrebă puțin mai târziu, când el coti spre o clădire mică, luminată.

- Ca să bem ceva. Avem timp să ajungem.

— Nu vreau...

- Numai un pahar. O să-ți prindă bine.

- Dar conduci.

- N-o să mi se întâmple nimic.

Clădirea avea o anexă ale cărei ferestre mari lăsau să se vadă

parțial interiorul cu tavan jos și pereții cu lambriuri.

- Vino, îi deschise el ușa. Ce vrei să bei? Un coniac?

- Orice.

Îi întâmpină o căldură plăcută și un ciobănesc bătrân îi primi. Nu era nimeni înăuntru. Sara aruncă o privire în jur: lămpi mici, ornamente de aramă, flori, o masă mare cu băncuțe, podea din ciment cu carpete. Efortul de a crea atmosferă se vedea și se simțea. Se aplecă și mângâie câinele și auzi:

- Imediat.

Nicholas îi arătă pe perete un joc de aruncat la țintă.

- Știi să joci?

Sara dădu din cap. Din impuls ar fi negat, apoi își zise că

n-avea niciun rost. Totul era atât de confuz, încât un joc cu un bărbat pe care până atunci crezuse că-l urăște n-avea cum să complice mai mult lucrurile.

- Nu sunt cine știe ce pricepută.
- Ce bine. Nici eu. Zece peni pentru câștigător?
- De ce nu?

Câinele lătră pentru a confirma pactul și de după tejghea apăru un om subțirel. Nicholas comandă două pahare de coniac și le plăti.

Sara își lăsă geanta și paharul pe masă și scoase o monedă de zece peni. Nicholas se căută în buzunar și scoase alta, peste a ei.

- Bun. Câștigătorul ia totul.

Ea nu mai jucase de ani de zile, dar se pricepea la orice fel de joc. Învăța repede și chiar simți o oarecare satisfacție când nimeri trei săgeți din două. El urmă; se pregăti, mormăi ceva în barbă, iar Sara nu se putu abține și pufni în râs. Concentrarea la joc fusese de-ajuns s-o scoată din depresia de mai devreme.

- Trei puncte de două ori. Deci, o să încerci șapte puncte?
- Da.

Bărbatul luă poziție, fixă tabla, privit de ea și de câine. În acest timp, ea se gândi, ca o ironie a sorții, că el tocmai ce cheltuisese o avere pe argintărie și acum se chinuia să câștige cei zece peni ai ei. Încă un amănunt inexplicabil.

- Te bat, anunță, bucuroasă.
- Da? Mai vedem.

Nimeri patru puncte, dar dacă îi reușea o dublă, trebuia să facă nouă. Așteptă încordată și apoi răsuflă când el

nimeri din nou patru, îi dădu apoi săgețile, cu o scânteie în priviri.

- Nu te umfla în pene. Fac o triplă la următoarea tură.

Sara ignoră frisoanele pe care i le provocă atingerea lui în momentul în care mâinile lor se atinseră. Se îmbărbătă, luă poziție, se concentrează, dar nu nimeri nicio săgeată corect. I le dădu înapoi cu o privire rebelă.

- începe să-mi placă, anunță Nicholas și nimeri cinci puncte din prima. Așa se face! Reuși apoi șaisprezece puncte cu a treia lovitură.

Sara își potrive din nou picioarele dincolo de marcajul alb și ținti direct în centru, de două ori șapte puncte; a două oară făcu cincisprezece, apoi șaisprezece.

- Cred că suntem chit, făcu ea mios, și-l lăsă să-și ia singur săgețile pentru că o încerca un sentiment de satisfacție față de uluirea sa.

Jocul continuă exact la limită. Până și barmanul încetase să mai lustruiască tejgheaua și-i urmărea, chiuind de fiecare dată când Sara câștiga. Până când Nicholas se înfurie și se întoarse:

- De partea cui ești?

- A ei, desigur, veni răspunsul, și râseră cu toții.

Ce diferit era acum!

Câteva minute mai târziu, el bătu în retragere, și-i oferi banii de pe masă.

- M-ai bătut pe bună dreptate. Chiar dacă ai avut susținători, încă un pahar?

- Nu, mulțumesc.

- Nu face rău încă unul. încă un rînd, ceru barmanului. Și

unul pentru tine.

Sara se așeză, mângâie câinele care venise lângă ea, cu ochii mici , acoperiți aproape complet de blana deasă. Primi un pahar și el se așeză în partea opusă.

— Joci bine.

- Și tu.

- Dar nu îndeajuns de bine, se pare. Trebuie să mai exersezi. Ți-ai revenit?

- Da, mulțumesc. Apoi o cuprinse dintr-odată suspiciunea: sper că nu m-ai lăsat să câștig în mod deliberat?

- Nu, de ce spui asta? Ți s-a părut că m-am lăsat învins?

Mai bine nu deschidea subiectul.

- Nu , firește că nu. Adică, poate ai zis că o să mă facă să mă simt mai bine și...

- Când joc, o fac ca să câștig. Întotdeauna. Și cred că la fel faci și tu.

- Depinde de joc, răspunse ea.

Dintr-odată, *atmosfera se schimbă. Barmanul* își băuse coniacul și se făcuse nevăzut cerând să fie strigat dacă era nevoie. Nici nu-l observaseră că plecase. Cei doi stăteau unul în fața celuilalt, din ce

în ce mai atenți, iar firul acela de care atârna liniștea lor emoțională se tot subția.

- Pot să fumez?

- Te rog.

- Apoi, o luăm din loc. Ajungem exact la timp pentru cină.

- Sigur. Pentru cină.

Îl urmări cum își aprinde țigara. Flacăra galbenă estompa trăsăturile iui aspre și forma mici conuri de umbră pe chipul său. Ar fi vrut să întindă mâna să-l atingă. Apoi, șocată, își feri privirea.

- Măine vine Jack, zise el expirând fumul spre tavan.
- O să-ți prindă bine.
- E un prieten vechi. E simpatic, atâta timp cât nu-l iei prea în serios.

- De aceea n-ai vrut să mă lași să ies cu el?
- Ce te face să spui asta?
- Credeam că e evident. Mi-a cerut să ies cu el, iar tu l-ai invitat imediat la tine.

- Îți închipui doar. E prieten bun și cu Caroline, și cu Hal. Normal că l-am invitat.

- Delia și Kerri ar fi vrut și ele să primească o invitație, observă ea. Mi s-a părut că ai făcut o impresie excelentă asupra lor. Le-ai chemat?

Deja intuia răspunsul.

- Nu; Jack și-ar fi reconsiderat probabil decizia de a veni. Lucrează cu ele și cred că se bucură să mai scape puțin.

- Și eu m-aș fi bucurat, dacă lucram cu ele. Sunt sigură că sunt niște fete minunate, dar cam plictisitoare câteodată. Sorbi din coniac și rămase pe gânduri. Dar mă gândeam că îți place compania lor,

reluă apoi. Cel puțin ele nu s-au dat în lături să-ți arate că le fascinezi cu prezența ta.

- Poate ți-ar fi plăcut mai mult dacă ceream pentru tine puțin lăptic...

- Crezi că te linguesc? Făcu ea ochii mari. Nici vorbă,

faceam doar niște comentarii obiective.

- Mai bine plecăm. Probabil ți-e foame și tinzi să devii mai incisivă. Se duse la bar și strigă: seară plăcută.

- Asemenea, răspunse barmanul. Vă mai aștept.

- Mai venim.

Sara își termină coniacul și se ridică încet, înăbușind un surâs. Reușise să-i intre sub piele foarte ușor. Mai întâi cu Jack, apoi cu cele două fete.

- Vreau să-ți mulțumesc pentru ziua de azi, începu când ieșiră. A fost într-adevăr foarte interesantă. Ai avut dreptate; chiar aveam nevoie de o pauză și n-aș fi vrut să pierd nimic din toate astea.

Nicholas o urmări concentrat și-i ținut portiera deschisă. Ea afișă un surâs cât se poate de inocent.

- Urcă!

- Mulțumesc.

Se instalează confortabil și el închise ușa. Ajunseră repede acasă, după un drum în care nu dădu drumul la muzică, nu vorbi. Sara se pomeni analizând tot ce se întâmplase în ultimele ore. Multe, desigur, și învățase lucruri noi despre el, din felul în care licitase, din felul cum le tratase pe cele două fete de la bar, din jocul de mai devreme. Imaginea lor împreună, jucând, o făcu să tresară. Avusese parte de un Nicholas relaxat, natural, lipsit de orice urmă de aroganță. Probabil și el se destinsese și indiferent de motivele lui se comportase altfel decât până atunci. După care, imediat ce apăruse Jack în discuție, intervenise schimbarea. "Eu îl provoc, în mod deliberat" își zise. "Dar nu știu din ce cauză." Și totuși, de ce cumpărase tabloul? întrebarea îi

revenea în minte. Spera ca a doua zi să poată gândi mai limpede toate aspectele. Probabil era vorba doar de coincidențe. Oricum, n-avea niciun motiv să-i expună toate lucrurile pe care avea de gând să le cumpere. Dar instinctul îi dicta că acum fusese vorba despre altceva, ceva mai mult de atât.

Jack apăru spre seară, cu o mașină a cărei marcă sau vechime nu se prea puteau distinge. I se auzea turuitul motorului de la poartă, iar Nicholas, care scria ceva la birou, întinse o hârtie spre Hal și se ridică.

- A venit. Apoi ieși.

- L-ai cunoscut ieri pe Jack, nu? o întrebă Hal pe Sara.

— Da.

Oare când îl informase Nicholas pe Hal? Oricum, nu de față cu ea.

- Mi-a plăcut de el.

- Și mie. E de treabă. Voiam să te întreb cum te descurci la tenisul de masă? Tânăra rămase șocată și pe el îl pufni râsul. Nu, nu am dat în mintea copiilor. Dar dacă știi să joci, putem juca la dublu.

- Adică azi? Cu Jack, unchiul tău și cu tine?

- Da. Spune că știi să joci. Te rog! și se lăsă în genunchi, făcând-o să râdă.

- Bine, fie... Da, știu să joc și chiar îmi place. Nu cred că am jucat vreodată dublu, și cu trei bărbați.

- Nick e cel mai bun, așa că poți face echipă cu el, se entuziască Hal. Cred că așa suntem echilibrați.

- S-ar putea să joc mai bine decât tine.

- Da, normal. Cum spui tu. Vedem în curând, nu?

- Poate. Sau poate unchiul tău n-o să vrea să facă echipă cu mine.

- Ba vrea. Mi-a povestit cum l-ai bătut la aruncarea săgeților.

"Deci așa..." gândi ea. Ce altceva îi mai dezvăluisese Nicholas?

Zâmbi în sinea ei. Lucraseră cu spor toți trei, toată ziua. Cartea începea să prindă formă concretă, nu doar un teanc de foi și de fotografii strânse laolaltă, ci o lucrare bine organizată. Sara se mândrea cu indexul, pe care-l făceau separat. Urma să muncească mai mult la el în weekend, dar nu voia să se extenueze din nou. Ajunseseră la jumătate iar de-acum înainte avea să fie o cale inversă; cu puțin noroc, încă o săptămână și termina. Apoi...

- Poftim?

- Am zis că aş da orice să ştiu la ce te gândeşti? Eşti dusă pe gânduri.

- Mă gândeam că munca merge bine. Nu crezi?

- Tu te descurci foarte bine. Contribuția mea e mai neînsemnată, dar într-adevăr cred că merge mai bine decât și-a închipuit Nick. Ești o profesionistă.

Privindu-l Sara îl găsi foarte amabil.

- Da? Mulțumesc. Mă străduiesc. Dar pentru că mi-ai făcut un compliment, o să joc tenis de masă cu voi. Vezi, vorba bună duce departe.

Începură să râdă și tocmai atunci intră Nicholas. Pe neașteptate, atmosfera se schimbă.

- E aproape cinci. Cred că am terminat pe ziua de azi.

Tânăra se apucă să-și strângă hârtiile. Hal se duse la masa lui și-și căută de lucru. Curios cum Nicholas reușea să provoace o asemenea reacție doar prin simplul fapt că apărea într-o încăpere, își zise ea. Îi aruncă o privire fugitivă în timp ce aranja colile de indigo la locul lor. Studia niște file, la birou. Părul negru îi sclipea în lumină; stătea drept, cu umerii încordați; inspira forță fizică. Pe neașteptate, Hal spuse ceva și Nicholas ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai ei. Sara avu un șoc care o lăsă fără suflare câteva secunde. Ca și cum ar fi știu că e urmărit, că-l spionează, și voia să aibă o confirmare.

- Repetă, te rog, Hal, ceru el, fără a-și lua ochii de la Sara.
- Pot să mă duc la Jack? Am terminat.
- Vine în salon. S-a dus să se spele.
- Bun. Ne vedem.

Ieși, tăcut. Sara se aplecă după o gumă care-i scăpase. O puse la locul ei apoi își văzu de hârtii, cu mișcări sigure. Făcea gesturi repezite, exacte, ca și cum ar fi simțit nevoia să stabilească limite, într-un final, incapabilă să mai suporte, zise:

- Să știi că indexul e aproape gata. E în regulă dacă-l termin în weekend?

Nu intenționase să-l întrebe, pentru că voia să-și vadă singură de treabă, dar vorbise involuntar.

- Weekendul ăsta? se miră el.
- Da. Câteva ore. Nu pot să...
- Cum vrei. Dar nu e grabă.
- Știu. Promit să nu lucrez din nou până la epuizare.
- N-ai cum să-l termini până nu e gata cartea, se apropie

Nicholas, spre disperarea ei. De fiecare dată în preajma lui se simțea mică. Îi vorbea ca unui copil.

- Da, dar pot să-l completez pe măsură ce scriu, nu? Ar trebui să terminăm mai repede decât te așteptai, adică în mai puțin de trei săptămâni.

- Așa e. Atmosfera îi învăluia ca într-un farmec. Ea vru să se miște și nu reuși.

- O să-ți primești banii.

- Nu era vorba de asta. Dar așa, o să pot pleca mai curând la Caroline.

- De aceea te grăbeai? zise Nicholas, sever.

— Parțial...

— Și?

- Nu văd de ce să rămân mai mult timp. Nu vrei să stau mai mult decât e absolut necesar. Situația e evidentă încă de când am venit și sentimentul e reciproc. Cu cât plec mai repede, cu atât mai bine.

Se întoarse și puse cu mare grijă capacul pe mașina de scris. Îl auzi foindu-se, simți frisoane, dar când se întoarse, el tocmai ieșea. Așa se întâmpla când se aflau împreună. De fiecare dată ieșea cu scânteii, doar că acum el bătuse în retragere în loc să răspundă. Iritată, Sara avu impulsul de a-și trece mâna peste birou și a răsturna totul, dar își împreună mâinile, ca să se stăpânească. Se uită în jur, neajutorată. Nu știa ce se întâmplă; inima îi bătea cu putere. În minte avea imaginea chipului său de mai devreme, cu fiecare trăsătură foarte bine întipărită în minte: liniile bine conturate, bărbia severă, forma buzelor, ochii sub sprâncenele groase, confruntarea lor directă... și

el plecând. Plecând pur și simplu, pentru că nu voia să răspundă provocării.

- De ce? șopti pentru sine și cuvintele se pierdură în liniștea încăperii. Își luă apoi geanta și ieși.

- Firește că o să dăm o petrecere! exclamă Caroline, făcând cu ochiul Sarei.

Se aflau cu toții în salon, la cafea.

- Ce scuză mai am, dacă sunt la ultimele pagini din roman, și acum cât Jack e aici?

- Perfect! sări musafirul.

- Da, mamă! exclamă și Hal.

- De ce nu ne-ai spus mai devreme?

- Pentru că voiam să fie o surpriză.

Doar Nicholas tăcu. Întreaga seară fusese deosebit de retras, iar acum era mai preocupat cu bricheta din buzunarul sacoului.

- Am luat legătura cu școala gemenilor și mi s-a spus că săptămâna viitoare se pot întoarce la cursuri. Așa că o să plec luni.

Se lăsă tăcere și Caroline se întoarse spre fratele ei.

- Am spus că o să plec luni.

- Te-am auzit, zise Nicholas. Felicitări că termini cartea. Bine, fie, o să organizăm o petrecere. Apoi se uită la ceas: eu și cu Jack ne retragem. Sper că ești în stare să suni singură pe cine vrei. Deși la cât de repede trebuie organizată, mă îndoiesc că o să găsești mulți amatori.

- Crezi? zâmbi Caroline viclean. Punem pariu?

- La cum te știu, nu mă încumet. Vii Jack? Hal, și tu.

Hal sări în picioare, fără îndoială pândind momentul de

multă vreme.

- Nu ne aștepta, s-ar putea să întârziem. Am eu grijă de băiatul tău, fii fără grijă.

Jack se uită la Sara cu ochi plini de gingășie, ca și cum i-ar fi spus că ar fi preferat să fie cu ea, dar n-avea încotro. Sara îi zâmbi. În acea seară, Jack fusese amfitrionul și-i întreținuse pe toți cu povești amuzante de la ședințe foto. Rămase singure, cele două femei reveniră la locurile lor.

- Ce naiba s-a întâmplat cu Nicholas? o întrebă Caroline pe Sara. Niciodată nu l-am văzut atât de tăcut. Mai ales când îl are pe Jack în preajmă. De regulă, e imposibil să-i prinzi vreodată pe aceeași lungime de undă. Se contrazic în permanență.

- Probabil nu se simte în apele lui, sugeră Sara cu toate că bănuia ceva, dar îi era jenă să vorbească.

- Mă îndoiesc. N-am pomenit o zi în care să sufere de ceva.

Privi spre prietena ei cu atâta blândețe, încât tânăra aproape

cedă. Apoi, căzu din nou pe gânduri.

- La ce te gândești?

- La nimic, draga mea, zise cu inocență Caroline. Eram în lumea mea; aveam o idee pentru carte, pe care am s-o scriu mâine. Termină-ți cafeaua, se ridică apoi. Eu mă duc să dau niște telefoane și să vorbesc cu doamna și cu domnul Wilson. O să fie foarte antrenant să facem petrecerea aici, din nou. De ani de zile n-am mai organizat așa ceva...

Sara o urmări cum pășea, grațioasă ca întotdeauna, spre

ușă. "Știi când el minte", medită. "Știi când tu minți; și dacă într-adevăr te gândeai la cartea ta, înseamnă că eu sunt prințesă!" Dar dacă într-adevăr avea dreptate, și Caroline nu se gândise la carte, înseamnă că se gândise numai la Nicholas sau... la ea. Sau la amândoi. Oare cât de mult intuia Caroline din toată situația? închise ochii. Caroline pleca luni și o lăsa acolo, cu Nicholas. După toate cele petrecute între ei, după ce avea să urmeze, nu știa dacă putea să ducă la bun sfârșit totul.

Capitolul 8

Întreaga casă era cufundată în tăcere. Sara stătea întinsă pe spate, cu ochii în tavan încercând disperată să-și potolească neliniștea. Era aproape ora unu și bărbații nu se întorseseră. Se ridică în capul oaselor și-și potrivi perna mai sus, ca să-i fie mai comod. Îi era prea cald. Se duse la fereastră și o deschise, cu perdelele trase, ca să lase aerul rece să intre înăuntru. Trebuia să doarmă. Puse capul la loc pe pernă și închise ochii, concentrată. Așteptă mult, dar minutele se scurgeau încet. Auzi pendula de jos ticăind, apoi gongul bătând ora unu și jumătate și se întrebă dacă va rămâne trează o veșnicie.

Apoi surprinse uruitul îndepărtat al unui motor de mașină care se apropia, apoi se opri; uși trântite, glasuri de bărbați, ușa de jos deschizându-se. Ajunseseră acasă. închise ochii, și de data asta oboseala o învinse. Câteva minute mai târziu, dormea dusă.

Toată dimineața luă la index, pentru că Nicholas insistase ca Jack să facă o plimbare lungă cu el și cu câinii.

Caroline se încuiase din nou în cameră, pentru a termina romanul. Hal și gemenii nu reușiră s-o convingă să li se alăture la o partidă de tenis de masă. Mai bine lucra. Cu cât făcea mai mult, cu atât mai puțin îi rămânea pentru următoarea săptămână.

Se așeză la masă absorbită complet de notițe, de necesitatea de a potrivi perfect fotografiile cu numele și cu datele, pentru a fi trecute apoi pe curat. I se părea un fel de rebus ciudat, dar cu atât mai fascinant. Lucra mai bine singură; așa obișnuise dintotdeauna. La ora prânzului, își examinează rezultatele cu oarecare satisfacție. Încă două ore și ajunge la zi. Se întinse. Poate a doua zi reușea ceva mai mult. Promisese că după prânz avea să se antreneze într-un joc de tenis de masă iar seara urma petrecerea. Nu prea îi convenea, dar Caroline era foarte entuziasmată. Jack de asemenea. Deocamdată, nu știa ce părere să-și facă. Oare cum erau prietenii lor? Pentru ei, petrecerea însemna altceva decât pentru ea, fiindcă erau obișnuiți; ca angajată, era o simplă musafiră în casa lor.

Se duse la fereastră și se uită la peluza din fața casei, care continua cu pajiști întinse presărate cu copaci desfrunziți. Curând, aleea avea să se umple de mașini, iar casa de lumini și de râsete. Și ea participa, însă cu inima strânsă; avea să se prefacă binevoitoare. Domnul și doamna Wilson plecaseră după provizii și încă nu reveniseră. Aparent, întreaga casă se pregătea pentru seara ce urma.

La micul dejun, Caroline îi arătase fratelui ei o listă de nume, prieteni de-ai lor, iar el încuviințase. Aparent,

Caroline reușise să strângă jumătate din ținut, deci merita o medalie! În tot acest timp, Jack nu-și luase ochii de la Sara, iar când prinse un moment singur cu ea, îi zise:

- Nu te bucuri de petrecere?
- Nu neapărat, surâse ea vag. Tu?
- Eu, da. Ador petrecerile. O să facem câteva poze. Nu-ți face griji;
am eu grijă de tine.

Stând acum la fereastră, își aminti cuvintele lui. N-avea nevoie de nimeni care să se îngrijească de ea. Pur și simplu nu-și dorea să meargă. Nu știa exact de ce, dintr-o neliniște interioară, poate. Oftă și reveni la masă. Era ora prânzului. Poate tenisul de masă avea să-i prindă bine.

Și nu se înșelă, căci mișcarea se dovedea exact ce-i lipsea pentru a scăpa de energia negativă acumulată. Extenuată și transpirată, se retrase pe scaun după un meci în doi cu Hal.

- Ajunge! Mă duc să fac un duș.
- Încă unul, o rugă el. Un dublu. De data asta, o să fiu partenerul tău. Te rog. Hai să-i batem.
- Dar...

Hal repetă rugămintea. Nicholas tăcea, aparent preocupat că radiatorul nu mergea.

- Bine. Cu trei seturi.

Gemenii formau asistența, de pe margine, reacționând zgomotos la fiecare punct câștigat sau dimpotrivă, huiduind când se pierdea. După meci, Sara îi salută pe toți și urcă în camera ei. La cinci urma ceaiul, apoi la opt erau așteptați primii invitați. Pregătirile erau în toi și se desfășurau fără probleme. Ea își pregăti o cadă cu apă

fierbinte, în care puse săruri. Neliniștea se abătea din nou asupra ei, din varii motive. Apa fierbinte o ajută să se relaxeze cu adevărat. Nu era obligată să rămână toată noaptea. Nimeni n-avea să-i simtă lipsa, dacă pleca după câteva ore. După câte nume numărase pe lista Carolinei, aveau să fie în jur de treizeci-patruzeci de oameni, îndeajuns ca absența ei să nu deranjeze. Așa că începu să se frece cu săpun și să fredoneze un cântec.

Spre uimirea ei, subestimase numărul de persoane. Din ușa sufrageriei, aruncă o privire de ansamblu în jur. Peste tot vedea lume, străini, toți cu pahare în mâini, cu zâmbetul pe buze, antrenați în discuții aprinse, deși pe fundal se auzea muzică; unii dansau chiar; se vedeau oameni de toate vârstele, mai în vârstă, mai tineri.

Jack se ținea de cuvânt și se arăta foarte grijuliu, dar ea reușise să scape de atențiile lui, sau ale lui Hal. Stătea undeva mai retras și își făcea curaj să se aventureze până la bufet, în sufrageria împodobită superb. Era aproape zece. Totul începuse la opt, cu primii invitați. Caroline era desigur vedeta: îmbrăcată într-un superb caftan albastru cu broderie bogată, arăta fantastic. Sara purta o fustă lungă neagră, și o bluză albă de mătase cu un trandafir la gât. Părul și-l prinsese la spate într-un coc. Dorea pe cât posibil să treacă neobservată când Jack o zări și o prinse de mână.

- Ești superbă! De ce nu te-ai făcut model? Sau nu, mai bine nu răspunde. Și nu te mișca; lasă-mă să te admir.

Ea încremeni și se supuse, în speranța că nu-i auzise nimeni.

- Nu mai vorbi așa tare!

- Nu mă pot abține, șopti el, afectat. Îți dai seama că va trebui să duc o luptă cu toți invitații de sex masculin de aici?

- Mă îndoiesc, pentru că nu stau mult. Oricum, nu îndeajuns pentru toți să mă vadă.

- Uită-te puțin în jur și o să vezi că deja stârnești admirația unora. Dar nu-ți fie teamă, o să te apăr până la capăt...

Continuă pe aceeași notă, amuzând-o și făcând-o să ignore privirile pe care într-adevăr le atrăgea involuntar. Nicholas și Caroline făceau pe gazdele, așa că nu era greu să păstreze distanța față de el. O singură dată Sara își desprinsese privirea de interlocutorii ei, un cuplu, cunoștințe de-ale lui Jack, pentru ca ochii să-i întâlnească pe ai lui Nicholas. Se afla la capătul opus, în pragul biroului, cu un pahar în mână. O urmărea. După care, abia dacă apucă să-l vadă.

Muzica se auzea destul de tare. Gemenii Carolinei fuseseră însărcinați cu sortarea discurilor. Totul decurgea ca la carte, de parcă totul fusese planificat cu luni înainte. Sara se uita în jur și aștepta ceva, nici ea nu știa ce anume. Voia să mănânce ceva, apoi să se retragă nevăzută de nimeni. Era chiar obosită după veghea din seara precedentă și încă nu găsea explicația faptului că adormise abia după ce bărbații se întorseseră.

Ajunse la un moment dat la masa încărcată cu diverse feluri de mâncare, unde mai multe persoane își umpleau farfuriile. Doi bărbați discutau încet, cu spatele la ea. Tânăra se opri în dreptul lor, pentru că mai avea o doamnă

în față. Fără să vrea, auzi o frântură din conversația lor și realizează că asta așteptase toată seara. Încremeni la auzul cuvintelor rostite cu o stranie claritate, ce le făcea să reverbereze în ființa ei.

- ...nici nu mă îndoiesc. Asemănarea e prea evidentă, chiar dacă susține că o cheamă Good. Presupun că Raynor are motivele lui, deși credeam că are gusturi mai rafinate decât să angajeze pe cineva care-i amintește atât de pregnant de ce s-a întâmplat atunci...

Și brusc, unul din ei îi observă prezența și se întoarce șocat, roșu la față.

Sara fugi afară, căutând să se ascundă undeva. O cuprinse amețea. Găsi biroul unde era întuneric, liniște și pustiu. Închise ușa după ea și se sprijini de lemnul masiv, încercând să-și revină. Se duse împleticit până la scaunul ei și se așeză. În minte îi răsunau cuvintele bărbatului: "...chiar dacă susține că o cheamă Good..." Oare se știa? Chiar toată lumea știa? Vorbeau și alții despre ea? Își înfundă capul în palme și începu să plângă.

Cineva aprinse lumina, orbind-o. Ridică ochii, dar nu vedea nimic din cauza lacrimilor și auzi glasul ui Jack, parcă de pe altă lume:

- Sara? Ce s-a întâmplat?
- Du-te! Lasă-mă! El însă veni și se ghemui lângă ea.
- Nu pot să te las așa. Ce te-a supărat? Sau cine? Îl snopesc în bătaie...
- Nu-i nimic. N-a fost nimeni, zise printre sughițuri.

Atunci, el o luă în brațe și ea simți un val de căldură reconfortantă.

- Te rog, spune-mi. Nu plec până nu-mi spui. Nick?
- Nick? se miră ea. Nu, nu.
- Atunci? Haide, o încurajă.

Spre surprinderea ei, Sara începu să-i povestească, dar la un moment dat duse mâna la pandantiv. În acea seară, ca niciodată, îl purta sub bluză.

- Asta l-a făcut să mă disprețuiască...

Tocmai când rostea aceste cuvinte, ușa se deschise și intră Nicholas. închise ușa cu o mișcare sigură și înaintă.

- Sper că nu întrerup nimic. Se opri observând expresia de pe chipul Sarei, pe care-l fixă scrutător, iar tensiunea crescuse. Jack, ce naiba se întâmplă?

Se apropie de ei șocat. Amenințător și necruțător, părea că-i vine să-l doboare pe Jack dintr-o lovitură.

- Nu, îngăimă Sara. Te rog...
- îmi vine să te strâng de gât, Nick, mormăi Jack fără ocolișuri și cu mult calm, fără nicio urmă de trăire interioară. Nicholas se blocă și se întoarse spre prietenul său:

- Poftim?
- M-ai auzit, rosti Jack ferm. Sara mi-a spus totul. Știi de ce a venit aici? Pentru că a auzit o conversație între doi dintre bunii tăi amici. Pentru asta ai organizat petrecerea? Ca s-o umilești?

Fără un cuvânt Nicholas se duse și verifică ușa, apoi reveni. Era palid la față și foarte încordat. Sara își dădu seama că cei doi se aflau la cuțite. O mișcare sau un cuvânt greșite și scânteia se aprindea. Tremura de frică.

- Vă rog, îi imploră ea printre suspine. Cei doi uitară o

secundă de rivalitate și se îndreptară spre ea. Profită de ocazie pentru a-i împăca. Îl atinse ușor pe Jack: Nu, mă simt bine. Vă rog, nu vă mai certați, n-aș suporta mai mult. Se opri puțin să-și tragă suflarea și continuă: Eram în sufragerie, când am auzit doi bărbați discutând și conversația lor m-a indispus. De aceea am venit aici. Probabil Jack m-a văzut și... am început să plâng; el m-a întrebat ce am, și i-am povestit.

Căută o batistă, să-și sufle nasul. Explicația ei detensionă atmosfera, ceea ce nu putea decât s-o liniștească. Se așează pe scaun, cu o mână la frunte.

- Aș vrea ceva de băut, dacă se poate.

Bărbații se invitară reciproc din priviri, dar Jack se oferă să-i aducă. Înainte de a ieși, se opri totuși.

- Mă întorc într-un minut.

După ce închise ușa, se lăsă tăcerea.

- Cine erau cei doi? Întrebă Nicholas.

- Nu știu. Contează?

— Da.

- De ce? Încercă ea să schițeze un zâmbet ironic, fără să reușească.

- Ca să-i invit să plece.

- Ca să dai naștere la mai multe bârfe? Ce-i făcut, e bun făcut. Nu ți-aș spune nici dacă i-aș cunoaște. Mai bine mă retrag în camera mea. Nu vreau să stric seara Carolinei.

Jack se întoarse cu un pahar pe care Sara îl bău cu sete.

- Cine erau? insistă Nicholas spre Jack. I-ai văzut?

- Nu. Eram în sufragerie, cu un prieten al Carolinei. De ce te interesează? În primul rând din cauza ta e supărată, nu a

lor.

- Nu te privește.

- Pe naiba, nu mă privește! Ne cunoaștem de douăzeci de ani și am fost prieteni buni... până acum. Îmi vine să-ți dau un pumn în față, altceva n-am în minte.

- Încearcă, făcu Nicholas, sever.

Sara intuiti antagonismul, liniștea dinaintea furtunii. Simți că îndurase destule pentru o seară, așa că se ridică și se interpușe între cei doi. De data asta, ea își ieșise din fire.

- Ajunge, am zis! Vă certați ca niște adolescenți. Vreți să vă bateți și să vă rostogoliți pe-aici? Credeți că așa se rezolvă lucrurile?

Se uita când la unul când la celălalt, furioasă. Dacă vreunul încearcă să miște un deget sau s-o atingă... era mai mult decât pregătită. Furia ei era mult mai mare decât a lor.

- Îmi vine să vă dau cap în cap, pentru că de asta aveți nevoie. Săptămâna asta am stat aici și am scris la cartea ta. Totul e pregătit frumos în cutii, gata de trimis la editură. E munca mea, pentru care sunt plătită. Dacă aveți de gând să vă luați la harță, sugerez să scoateți cutiile afară. Nu muncesc de plăcere și n-am de gând s-o fac a doua oară nici pentru tine, nici pentru altcineva!

Fierbea de furie. Nimeni n-o mai înfuriase într-o asemenea măsură, iar acum că începuse, n-avea de gând să se oprească. Se întoarse spre Nicholas care o privea Iară nicio urmă de înțelegere în acei ochi metalici. Îi plesni tare peste obraz, după care se întoarse spre Jack și-i aplică aceeași corecție.

- Pentru amândoi! Eu mă duc în camera mea. N-aveți decât să vă ciondăniți cât aveți chef)

Ieși, trântind ușa după ea și fugi sus, ignorând privirile curioase din urmă. Se lungi pe pat și plânse minute în șir.

Când auzi un ciocănit ușor încremeni. Trecuse o jumătate de oră; eliberată de toată energia negativă acumulată până atunci, acum stătea pe pat, calmă.

- Se poate? auzi glasul blând al Carolinei. Sunt eu.

- Stai puțin.

Se duse și descuie. Femeia intră, stătu o secundă, apoi o îmbrățișă.

- Ești bine? Nicholas mi-a spus ce s-a întâmplat.

- Presupun că acum se așteaptă să mă duc, remarcă resemnată, îmi pare rău, Caroline, dar nu mai puteam suporta.

- Nu înțeleg. Ce nu mai puteai suporta?

- Nu ți-a explicat Nicholas? se miră Sara.

- Stai puțin! Cred că nu vorbim despre același lucru. S-o luăm cu începutul. M-am întâlnit cu Nick la bucătărie și mi-a spus că ai auzit doi bărbați care vorbeau despre tine și te-ai retras. Nu e așa?

Sara pufni în râs ușurată.

- Atât ți-a spus?

- Mai era ceva? îmi pare rău; nu știam că așa are să se întâmple.

- într-adevăr, scutură Sara din cap, în momentul respectiv bârfa m-a enervat foarte tare, dar mi-a trecut repede. Ah, Caroline, oftă ea, așezându-se pe pat. Nicholas și Jack mai aveau puțin și se lua la harță în birou din

cauza unei neînțelegeri. Iar eu am intervenit și... i-am oprit. Sper că e totul în regulă; adică, nu i-ai văzut pe niciunul cu ochii vineți.

De data asta, fu rândul celeilalte să izbucnească în râs.

- Nu cred. Jack era și el în bucătărie când m-am dus. Fura un copan de pui. Nu mi s-au părut la cuțite. Mi-aș fi dat seama dacă era ceva, crede-mă. După ce mi-a spus Nick, m-am gândit să vin la tine să te întreb dacă ai nevoie de ceva. E atât de frumos jos, doar că m-am plictisit puțin. Aș vrea să plece toată lumea.

- Eu mor de foame, remarcă brusc Sara. Voiam să-mi iau ceva când i-am auzit pe cei doi și... înțelegi, nu mi-a mai ars de mâncare.

— Am prins aluzia. Mă duc să văd ce-ți găsesc. Vrei să mai cobori?

- Nu tocmai. Mulțumesc foarte mult pentru tot. Cred că o să rămân aici, să citesc puțin.

- Bine, mă întorc imediat.

Caroline ieși discret. Sara se duse la măsuța de toaletă și începu să-și scoată agrafele din păr, apoi se pieptănă cu răbdare. Alese două cărți din raftul din colț. În adâncul sufletului, avea o senzație de mulțumire pe care n-o înțelegea. Abia după ce se cuibări din nou în pat și medită puțin înțelese că era un sentiment de ușurare și de satisfacție că cearta celor doi nu degenerase într-o altercație, care în momentul respectiv părase inevitabilă.

Când auzi din nou un ciocănit în ușă, strigă "intră" fără să-și dea seama că era un alt fel de ciocănit față de prima oară. Nicholas intră cu o tavă cu mâncare.

- Tu erai... murmură ea, posomorându-se.
- Da, eu. Puse tava pe masă. Ai destul?
- Da, mulțumesc. Caroline trebuia să vină, adăugă ea.
- Știu, dar s-a luat cu un musafir, așa că m-am oferit eu.

M-am gândit că vrei să știi că nu ne-am atins de cutiile cu hârtiile pe care le-ai lucrat. Urmă o pauză. Deci, terapia antișoc a funcționat. Noapte bună, Sara.

Plecă imediat, fără nicio altă explicație.

Sara rămase ca trăsniță. "Terapia antișoc"? Ce mai era și asta? Dar realizează pe loc ce se întâmplase și o cuprinse un val de căldură. Se uită pe tavă: pui, salată, pâine cu unt, cafea, prăjitură. O îmbiau la un festin și nu refuză nimic.

A doua zi când se trezi, avea deja totul plănuț în minte. Voia să se țină departe din calea celorlalți. Adică a lui Nicholas și a lui Jack, în mod special, fiindcă scena din birou o bântuise întreaga noapte și prevestise un dezechilibru emoțional. Intervenise prea dur în relația lor; încă mai avea coșmaruri cu ceea ce le aruncase în față și mai ales cu faptul că-i plesnise pe amândoi. Conta foarte mult faptul că Nicholas nu menționase nimic surorii lui și atitudinea lui împăciuitoare când venise cu tava contaseră foarte mult. De fiecare dată când rețraia acele scene o trecea un fior ușor și era conștientă că n-ar fi putut da ochii cu niciunul dintre cei doi. Mai ales dacă-i întâlnea împreună.

Fiind duminică, și cum petrecerea ținuse până târziu, se gândi că lumea mai zăbovea în pat. Era opt și un sfert. Voia să se strecoare în birou să ia toate documentele necesare pentru terminarea indexului și să lucreze în cameră. Masa

de la fereastră era ideală pentru a lucra, chiar dacă puțin cam mică. Pentru prânz, urma să facă un alt plan de a trece nevăzută.

Astfel că se strecură în cea mai mare tăcere în birou și-și luă toate hârtiile. Mirosea a tutun stătut. Paharul de apă adus de Jack era tot pe masă, ca o dovadă mută a ceea ce fusese...

- Ce naiba vrei să faci? o surprinse întrebarea neașteptată a lui Nicholas.

- M-ai speriat! spuse cu mâna la inimă, după ce-și reveni.

- Da? Cred că mai puțin decât m-ai speriat tu. Am crezut că cine știe care dintre musafiri s-a rătăcit pe aici. Ce faci cu hârtiile?

- Mă duc sus.

- De ce?

- Să lucrez.

- Mi-am dat seama. Dar de ce acolo?

- Ca să nu deranjez, veni răspunsul, după o mică pauză. Ar trebui să existe un motiv?

- Poate din cauza a ceea ce s-a întâmplat azi-noapte?

Cu fiecare replică, dialogul devenea mai lejer și ea se simțea tot mai în largul ei să discute cu el. Îl vedea pentru prima oară în halat peste pijamaua de mătase, în picioarele goale, ceea ce-i distrăgea atenția și-i dădea un motiv de încredere în sine. În plus, dormise foarte bine și se simțea odihnită.

- Poate, încuviință. Oricum, vreau să mă duc. Pot?

Vru să iasă, dar el îi blocă drumul.

- Nu poți. Vreau să discutăm ceva. Închise apoi ușa, ceea

ce o lăsa fără șansa de a protesta.

Puse jos vraful de materiale, probabil și pentru că simțea nevoia

să aibă mâinile libere, gata de orice.

- Deci? Înghiți ea în sec.

Nicholas își trecu degetele prin păr și spre surprinderea ei, păru pentru prima oară că nu-și găsește cuvintele.

- Caroline pleacă mâine, zise apoi.

- Știu. De ce îmi spui?

- Dacă vrei să te duci cu ea, n-o să te țin aici.

Ea nu pricepu în primele secunde, dar când înțelese, avu un adevărat șoc. Ca și cum cineva i-ar fi aruncat o găleată cu apă rece în față.

- Vrei să spui că... mă concediezi?

- Nu, nici vorbă. Dar știu că vrei să pleci. Cum ai avansat foarte mult... cred că pot să termin eu.

- Singur?

- Da, rosti el grav.

Sara îl privi atent. Era încercănat, probabil pentru că dormise prea puțin. Ea își simți gâtul uscat. Acum, era șansa ei să scape, șansa pe care o așteptase atâta timp. Se uită la teancul de foi de pe masă și la cele pe care urma să le ducă în cameră, apoi reveni la Nicholas.

- Nu pot să plec acum. Nu așa. Rămân să terminăm. Pentru asta am venit. Doar dacă nu vrei tu să plec... după ce s-a întâmplat aseară.

Urmă o pauză apăsătoare în care numai ticăitul pendulei din hol ajungea până la ei. Nicholas stătea în fața ei nemișcat, autoritar, și dintr-odată spațiul devenea din ce în

ce mai irespirabil pentru ea.

- Deja ți-am spus că nu vreau să pleci, zise ferm, cu o notă dură pe care ea n-o înțelegea.

- Atunci, de ce nu mă lași să mă duc să lucrez?

- Poți lucra aici. Azi nu vreau să fac nimic, n-o să fii deranjată.

Cred că asta urmăreai, nu?

— Da

- Doar dimineață. După-masă, te oprești.

- De ce?

- Pentru că așa vreau.

Privirile li se înfruntară și Sara fu prima care se întoarse.

- Bine. Doar dimineață.

- Te las să te pregătești. Jack pleacă după masa de prânz.

Părea că ar fi vrut să mai adauge ceva, dar ieși repede și închise

ușa în urmă. Sara se așează la masă. În minte avea cuvintele lui: "Dacă vrei să te duci cu ea, n-o să te țin aici". Dar ea luase decizia de a rămâne într-o fracțiune de secundă. Nu-și explica reacția ei. I se oferise totul pe tavă. "Am înnebunit de tot", își zise, căutând ceva de scris. Apoi realizează că în clipa în care-l privise în ochi descoperise ceva ce nu mai văzuse și nici nu s-ar fi așteptat să vadă. Durere.

Capitolul 9

Cineva ciocăni la ușă și Sara ridică ochii deranjată. Nicholas promisese că nimeni n-o va întrerupe.

- Intră.

- E unu și jumătate.

în prag era Nicholas.

- Da? Cred că a stat ceasul. Nici nu mi-am dat seama... Aveam ceva important, nu mă pot opri acum. Să termin și... Pot să mănânc aici?

- Nu, refuză el pe un ton care nu lăsa loc de comentarii. Ai luat micul dejun?

— Nu...

— Atunci, trebuie să mănânci ca lumea la prânz.

- Bine, vin într-un minut.

- Acum! Lucrul mai poate aștepta, faptul că trebuie să te hrănești, nu.

Din impuls, Sara vru să comenteze, dar se abținu. Nu era cazul că înceapă o altă ceartă, așa că aranjă totul frumos și se ridică.

- Bineînțeles, Jack vrea să-și ia la revedere de la tine înainte să plece.

- Da, sigur.

Se îmbujoră din nou, asaltată de amintirile serii precedente. Bietul Jack. El încercase doar să fie de folos și sfârșise prin a se alege cu o prietenie ruinată după douăzeci și patru de ani. În plus, primise și o palmă, de la o femeie. Iar acum voia să-și ia la revedere. Măcar să-și ceară scuze, acum că avea ocazia. Când intră în sufragerie, Jack o întâmpină cordial și chiar îi întinse un pahar de lichior.

- Salut. Nick mi-a zis că ai stat toată dimineața în birou.

Nu părea nici fals, nici cu vreun gând ascuns, doar prietenos.

- Mulțumesc, acceptă ea paharul. Da, am vrut să termin

indexul.

- Mă duc să-i aduc pe ceilalți, anunță gazda.

Acum era șansa ei, probabil singura de care să profite.

—Jack, vreau să...

- Nu, te rog. Ce s-a întâmplat aseară, n-a fost din vina ta.

- N-ar fi trebuit să te plesnesc, roși ea.

- N-a fost prima palmă pe care am primit-o... deși altădată altele au fost motivele. Oricum, n-aș fi lipsit de la această petrecere pentru nimic în lume. Dacă stau să mă gândesc bine, am meritat-o. Eu și cu Nick aveam nevoie de o lecție pe care tu ne-ai dat-o cu mult efect, își mângâie obrazul și continuă: N-o să uit niciodată cum ai intervenit între noi și ai lovit ca fulgerul. îmi pare rău doar că n-am fost eu primul.

- Am crezut că palma te-a...

Se opri, neștiind cum să explice.

— Da?

- Nu mi-am închipuit că o să reacționezi așa cum faci acum.

- Cum ai fi vrut să reacționez? o privi el blând. Sper să ne despărțim prieteni.

- Sigur că da.

Sentimentul de ușurare aproape o copleși, dar nu reuși să-l facă părtaș la bucuria ei, pentru că sora lui Nicholas apăru împreună cu Hal și cu gemenii. Apoi veni și Nicholas și încăperea se însufleți imediat de glasuri, râsete, clinchete de pahare. Se bău lichior în cinstea Carolinei care tocmai încheiase romanul. Două ore mai târziu, îl conduceau cu toții la plecare. Se întorcea la Londra. După

ce mașina dispăru, Caroline o luă pe Sara de mână și o trase deoparte:

- Hai să vorbim. Am nevoie de puțină comunicare, după ce m-am izolat atâta timp în cameră pentru afurisita de carte.

- "Afurisita de carte"? se amuză tânăra. Parcă îți plăcea să scrii?

- Da, o asigură Caroline, dar odată ce e terminată, gata; deja încep să am idei pentru alta!

Se întoarseră în salon, cu Hal. Nicholas îi luă pe gemeni la plimbare, cu câinii. Hal se scuză și el nu după mult timp și se făcu nevăzut.

- Acum că suntem singure, putem vorbi. Cât crezi că mai stai aici înainte de a veni la mine?

Sara se așteptase să fie întrebată detalii cu privire la seara precedentă. Nu dorea să discute cu nimeni despre incidentul din birou. Cel puțin deocamdată; voia timp de gândire, de analizare a aceluși eveniment și a altor detalii neliniștitoare.

După-amiaza trecu plăcut iar seara, după ce urmăriră cu toții un thriller la televizor până la ora zece, Caroline luă gemenii sus, să-i culce și să împacheteze. Sara se scuză și ea, ca să urce în cameră. Nu mai avea de ce să rămână. Oricum, nu-i surâdea ideea să se uita la știri și la piesa de teatru, singură cu Nicholas. Într-adevăr, gazda fusese tăcută toată ziua; desigur, nu fățiș, ci într-un mod discret, cu atât mai îngrijorător pentru Sara. Nu mai putea surprinde reacțiile sau gândurile lui și ori de câte ori se priveau, chipul lui nu trăda nimic trăire.

Tocmai se pregătea să se culce când Caroline ciocăni și intră. Aducea o carte de vizită.

- Pentru orice eventualitate, să mă suni înainte să vii, ca să pregătesc totul.

- Mulțumesc. O să-mi lipsești.

- Nu-l lăsa să te pună să muncești până nu mai poți, o sfătui ea seriosă. Nu știu ce l-a apucat în ultima vreme. Poate ar fi trebuit să primească mai multă bătaie în copilărie!

Imaginea care apăru în mintea Sarei era atât de ilară, încât nu se putu abține și izbucni în râs, urmată de Caroline.

- Poate cartea este o mare responsabilitate pe umerii lui. Deși sunt sigură că tu duci greul. Mă rog, câteodată nu-i înțeleg pe bărbați. Sunt ca niște copii.

"Ca niște copii" – replica reveni în mintea Sarei după ce Caroline închise ușa. Cu o seară înainte, în birou, Nicholas și Jack nu se comportaseră deloc ca niște copii, chiar dacă după numai o jumătate de oră uitaseră totul și se furișaseră împreună în bucătărie pentru a mânca și a savura un trabuc bun. La masa de prânz, Jack se arătase cât se poate de afabil. Păcat că venise ea acolo, nu Helen. Jack era exact genul ei de bărbat, cu simțul umorului, blând, amabil, nu ca alții. "Nu! Nu te mai gândi la el!" își zise ea. "Mâine, poimâine și răspoimâine numai cu el o să lucrezi, deci mai bine te obișnuiești cu ideea." Hotărâtă, urcă în pat și adormi.

Ca să-l ignore, nu putea decât să muncească mult. Caroline și copiii plecaseră într-un final după multe

îmbrățișări, iar Sara se îndreptă apoi spre birou, lăsându-l pe Nicholas să închidă ușa. Hârtiile erau în același loc în care le lăsase cu o zi înainte. Se apucă imediat de lucru.

- Cafea? îl auzi din spate.

- Doar dacă bei și tu.

- Da. Și plecă să aducă.

Sara oftă adânc. Era exact ca înainte. Ba chiar începea să simtă cum atmosfera apăsătoare se strecura în încăpere ca și cum după plecarea surorii lui, atmosfera de liniște și pace se evaporase.

Desigur, câteva lucruri se schimbaseră. Ea avansase mult cu scrisul și nu mai avea nevoie de ajutor. Știa unde și ce să caute. Hal lăsase totul în ordine pe masa lui. Știa numele celor din fotografii, prescurtări, locuri, obiecte. Se uită unde rămăsese și reîncepu.

- Mulțumesc, zise ea când primi ceașca, fără să se uite în sus.

Trei ore trecură fără ca vreunul dintre ei să scoată o vorbă. "E

ușor" își zise la ora prânzului, când mâncară împreună în sufragerie. După aceea se întoarse în birou și începu să sorteze fotografii. "Simplu și ușor. Eu îmi văd de treabă și totul merge strună."

Desigur, ar fi fost ideal să țină mai mult. Toată dimineața încercase să se convingă de perfecțiunea lucrurilor când de fapt încordarea - ei creștea cu fiecare minut. Durerea de cap era inevitabilă, deși reușise s-o ignore sau să simuleze că n-o simte. Până când, dintr-odată, tâmplele începură a-i zvâcni fără milă. își lăsă capul în palme.

- S-a întâmplat ceva?
- O durere de cap. Îmi trece. Cred că... din cauza scrisului mic, minți ea.

- Mai bine faci o pauză.

- Nu, îmi trece.

Dar durerea creșu. Câteva minute mai târziu, se ridică, palidă.

- Mă duc să iau o aspirină.

- Stai aici, îți aduc eu de la doamna Wilson.

Sara îl ascultă, dezamăgită. Îi aduse două aspirine și un pahar cu apă.

- Mai bine termini acum. Dacă o să continui așa, faci greșeli.

O impresiona preocuparea lui, deși îl îngrijorau mai degrabă greșelile decât starea ei. De ce să se preocupe de altceva, până la urmă?

- Mă duc să mă plimb puțin.

Aruncă o privire pe geam. Afară era înnorat, dar încă nu ploua și simțea nevoia de aer curat.

- Cum vrei, zise el de la birou.

Fără alte explicații Sara își luă geanta și plecă. Încălțată lejer, cu o haină caldă, făcu o plimbare până la poarta principală, unde se opri ascultându-și bătăile accelerate ale inimii. Respira destul de greu. Se uită la cărarea ce se desprindea din aleea principală. Niciodată nu se aventurase pe acolo. Nu era nimeni s-o oprească, și în plus putea merge pe unde voia. Cărarea se deschidea pentru ea ca o invitație la aventură. Era umbroasă și răcoroasă fiindcă urca prin pădure, dar cu siguranță undeva, în vreun

crâng, avea să descopere peisaje minunate.

Pădurea devenea tot mai deasă, iar cărarea tot mai abruptă. Nu părea să se termine. Călcând pe ramurile rupte de brad care se frângeau sub piciorul ei, Sara trăia un sentiment de satisfacție. În dreapta se auzea susurul unui râu care șerpuia din amonte spre o destinație necunoscută. Numai ciripitul păsărilor se auzea în depărtare. În sus, vedea un mic petic de cer și trunchiuri uriașe de copaci.

Își îndesă mâinile mai adânc în haină și continuă să urce. O durea mai puțin capul, ca o senzație vagă. Dacă voia, putea face cale întoarsă, pentru a lucra mai departe. Dar nu voia. Acum, avea ocazia perfectă pentru a medita. Se așeză lângă râu, pe un trunchi căzut, și se uită la apa sclipitoare.

Mai avea câteva zile până să plece definitiv de la conacul Raynor. Venise de mai puțin de două săptămâni, dar acele câteva zile fuseseră de-ajuns ca viața ei să fie dată peste cap. Din cauza lui. Nu mai întâlnise pe nimeni ca Nicholas Raynor și probabil nimeni nu-l egala. Din toate punctele de vedere. Gândurile o purtară din nou spre acele zile din Norvegia, de data asta cu mult calm. O singură zi, câteva clipe, și totul se schimbase. Crezuse că învățase ce e dragostea, cum e să iubești un bărbat, până când apăruse el ca să-i spulbere convingerile. Iar acum...

Singură în inima pădurii, nu mai putea evita adevărul pe care-l descoperise de câteva zile. Se îndrăgostise din nou. Sau poate nu din nou, poate așa fusese de cinci ani de zile, de când îl văzuse prima oară. Se întâmplase pur și simplu. Dar el n-avea să afle nicicând. Probabil avea să i se pară

ilar dacă ar fi auzit de la cineva. Deși într-adevăr îi aprecia munca, își masca foarte bine disprețul față de ea prin ce spunea sau făcea. "Mă urăște și nimeni sau nimic n-are să schimbe asta. Iar eu îl iubesc"

- îl iubesc, rosti cu voce tare, ascultând cum sunau cuvintele.

Da, se simțea mai bine, deci putea să se întoarcă. Era plecată de mai bine de o oră și începea să se lase întunericul. Undeva, cumva, avea să dea peste acel peisaj mirific la care visa. Trebuia doar să urmeze râul pe drumul de întoarcere. Cursul apei unduia atât de mult încât trebuia să-l traverseze dintr-o parte în alta de mai multe ori. Numărarea salturilor pe care le făcea sau faptul că trebuia să țină minte în ce punct se afla deveni un fel de joc. Începeau s-o doară picioarele, dar era hotărâtă să nu se oprească până ce nu ieșea din pădure.

La un moment dat, ajunse într-un luminiș, de unde se deschidea o priveliște spectaculoasă în jos. Văzu un lac și o fermă, atât de mică încât semăna cu o piesă de jucărie. Își ținu respirația în fața acelei frumuseți. Reușise. Cu siguranță, într-un anotimp cald era și mai frumos, dar chiar și pe vreme mohorâtă îți lua respirația.

Mulțumită și revigorată, se resemnă cu naivitatea ei de a se *îndrăgosti* de *persoana* greșită. Poate într-o bună zi avea să-l uite. Mai aruncă o ultimă privire lacului, dar constată cu uimire că nu-l mai vedea. Nici ferma. Totul dispăruse înapoia unei pânze lăptoase. Zâmbi în sinea ei, ajunsesse *exact la timp*. *Cinci* minute mai târziu, n-ar mai fi văzut acel peisaj. Atunci, realizează reversul medaliei...

O luă înapoi și după o bucată de drum pânza de ceață deveni mai deasă. Deci nu numai suprafața lacului fusese acoperită, ci întreaga zonă de jos. Acum, intra în inima pâclei. Se opri pentru a analiza situația. Cobora de-a lungul râului. Copacii deveniseră niște schelete fantomatice, abia vizibile. Tăcerea o înconjură ca un vâl și o făcea să tremure. Nu-i era frică, dar știa că unele locuri deveneau halucinante. Mai bine s-ar fi întors de la început. O luă din nou în salturi peste cursul de apă, dar la un moment dat, din neatenție, călcă greșit. Ateriza pe spate și-și scrânti glezna într-o gaură. Se retrase de lângă apă, să și-o maseze. Impulsurile dureroase le simțea până în creier. Îi venea să urle de durere. Atunci, simți primii fiori de teamă.

Se uită în jur după un băț mai mare, dar nu găsi decât rămurele sau ramuri chircite. Deasupra, formele copacilor se estompaseră de tot, înghițite de pâclă. Putea continua să coboare încet, dar nu mai putea sări peste apă. Deci, mai bine rămânea pe un mal. Și trebuia să pornească imediat, pentru că cerul mohorât avea să devină curând negru și atunci orice pas avea să fie și mai dificil.

Se ridică și șchiopată până la mal. După numai câteva minute de mers, simți nevoia să facă din nou o pauză. Își mușcă buzele de durere.

Atunci, se auzi strigată și avu senzația că niciodată numele ei nu fusese rostit mai frumos ca în acele secunde.

— Aici! răspunse tare. În susul râului!

Era Nicholas Raynor. Glasul venea de foarte departe, încât se întrebă dacă nu cumva își închipuise toate astea. Dar auzi mai aproape:

- Spune ceva! Vin cu câinii. Să nu te miști.

Auzi ramuri rupte sub pași grei și grăbiți. Teama îi trecuse pentru că știa că o caută câinii. Începu să-i strige pe nume cât de tare putea și auzi lătrăturile lor în semn de răspuns. În cele din urmă, trei câini veseli apărură din pânza lăptoasă, apoi Nicholas, ca un fel de cavaler întunecat care venea s-o salveze.

- Cât mă bucur că ai venit, explodă ea. Mi-am scrântit glezna când traversam râul și mă doare foarte tare.

- Să văd, se aplecă el. Dar e grav. Sus! Mai bine te iau în brațe.

- Nu, nu, încremeni ea. Dacă...

- Crezi că te scap? Se îndreptă de spate cu un zâmbet ironic. Mă îndoiesc. Oricum, nu poți merge pe picioarele tale. Ai o sugestie mai bună?

Se uită la el, tăcută. Ar fi preferat s-o invite să se sprijine de el și atât. Nu s-o ducă în brațe. Dar nu avea de ales.

- Aș vrea doar să mă țin de tine.

- Bine, scutură din umeri, nepăsător. Cu cât pornim mai repede, cu atât mai bine. Ceața e foarte păcătoasă. De ce nu te-ai întors când a trebuit?

- Pentru că eram în vârf de deal când am observat-o, replică ea. Nu pot zbura.

Nu doar durerea o făcuse iritată, ci propriile descoperiri legate de sentimentele ei față de Nicholas.

- Nu e nevoie să fii sarcastică, răspunse el blând, ca și cum se adresa unui copil impertinent. Deși era de înțeles, dată fiind situația.

- Da, e de înțeles...

- Deci, pune-ți un braț după gâtul meu și eu te țin de talie. E bine? Poți călca?

— Da.

Reușea într-adevăr să calce, acum că el îi susținea greutatea. Dar apropierea trupurile lor o tulbura mai profund ca durerea fizică. Se deplasară astfel un timp, câinii alergând înaintea. Până când el răbufni:

- E aiurea! Ține-te bine!

Până să-și dea seama, el o ridică în brațe.

- Pune-ți brațul pe după gâtul meu. Nu mușc.

În primele secunde Sara se simți jignită, apoi, treptat, cunoscuse senzația de căldură și de ocrotire. Brațele lui puternice o susțineau fără probleme. Inima lui bătea ritmic, ca și cum efortul fizic nu-l afecta. Mai rău era însă faptul că trebuia să se țină aproape de obrazul lui. Închise ochii, pentru a nu-l mai vedea. Dar voia să-l vadă, să-și imprime în minte fiecare cută și fiecare detaliu al chipului său, pentru ca după ce pleca din casa lui să-l aibă în memorie.

Ochii lui erau umbriți de gene dese, negre. Ciudat că până atunci nu le observase. Și cât de negri îi erau ochii! Nu se uita la ea, se concentra la cărarea din față. Sara se simți tentată să întindă mâna și să-i traseze forma nasului cu degetele, dar își mușcă buzele pentru a-și stăpâni impulsurile. Iar gura lui o fascina pur și simplu. Buzele bine conturate exprimau o *invitație mută*. El se întoarse brusc, ca și cum ar fi simțit privirea ei. Schiță un zâmbet și zise:

- Ești mai bine?

- Da. Tu? Nu sunt prea grea?

- Încă nu găfâi, nu?

— Nu, dar...

Se opri, pentru că-l văzu preocupat de o trecere peste apă. Fără să-și dea seama, el o strânse mai tare în brațe și Sara simți un val de căldură și ritmul inimii ei o luă razna. Se temea mai ales ca el să nu-și dea seama.

- Încearcă să nu vorbești, o sfătui el. Ai avut o durere de cap, nu? Sau ți-a trecut?

- Mi-a trecut.

Îi trecuse, deși mintea-i exploda de gânduri, de griji, de neliniști. Faptul că o ducea în brațe era departe de ipostaza ideală în care se visase vreodată. Îi venea foarte greu să respire.

- Mă lași jos puțin, te rog?

Nicholas o ascultă, după care o urmărește atent.

- De ce?

- Pentru că... Nu-și găsea cuvintele și se rugă în sinea ei să nu înceapă să se bâlbâie. Pentru că nu mai pot respira.

- Sper că nu din cauza brațelor mele.

Întinse imediat o mână caldă și puternică, s-o susțină.

- Nu, nu! Aș vrea să încerc să merg singură. Nu mai avem mult, nu? Cum ai știut unde să mă găsești?

- Am intuit. Oricum, până să-mi răspunzi te strigam deja de ceva timp. La început, am crezut că te-ai dus la o simplă plimbare prin grădină și când s-a lăsat ceața și am văzut că nu mai vii, mi-am dat seama că ai luat-o pe altă parte. Aici mi s-a părut cel mai logic să te caut. Am luat și câinii. Să mergem, curând se întunecă de tot.

- Da, știu.

Își dădu la o parte părul din ochi. Din cauza ceții, i se umeziseră șuvițele. Părul lui era ușor umezit și avea un luciu fin.

- Îmi pare rău că a trebuit să vii după mine.

- Nu te puteam lăsa aici, nu? Haide!

Se sprijini din nou de brațul lui, de data asta mai concentrată asupra fiecărui pas pe care-l făcea.

- Să știi că glezna mea scrântită n-are să mă împiedice să muncesc ca până acum. Într-o zi sau două, se vindecă.

- Pe cine încerci să convingi, pe mine sau pe tine?

Sara începea să obosească, pentru că-și forța prea tare piciorul. Voia să se așeze undeva, singură.

- Pe niciunul. Îți spuneam doar.

Îl văzu amuzat și se smuci să se desprindă. Atitudinea lui o exaspera. Nu știa dacă prefera mai degrabă expresia lui arogantă; măcar atunci știa cum să reacționeze.

- Știu. Haide, ține-te de mine.

- Termină cu aerele astea de superioritate! răbufni în cele din urmă.

- Nu înțeleg, o privi el, vizibil încântat de situație. Pur și simplu te aprobam. Ai vrea să strig la tine?

- Ți se potrivește mai bine.

Replica atrase o schimbare pe chipul lui, din cauza provocării.

- Bine, dacă asta vrei! O trase de un braț spre el, nu prea brutal. Haide, când îți spun! N-am toată ziua la dispoziție.

- N-am nevoie să mă duci tu!

- Nu? zise el și-și trecu o mână prin păr. Meriți o mamă

de băiate!

- Nu de la tine! N-am nevoie de ajutorul tău.

- Ba da, ai! Acum zece minute, te bucurai să mă vezi.

Chiar tu ai spus-o. Și acum te răstești la mine?

- Pentru că ești arogant.

- Arogant? Până și un sfânt și-ar ieși din minți cu atitudinea ta!

- Nu ești tu sfântul ăla!

Nicholas se opri din mers; avea chipul umbrît pentru că se lăsase întunericul. Înfățișarea lui, cum o privea de sus, învăluit în lumina cenușie a serii, o înspăimînta. Reuși totuși să nu se lase intimidată, ci să-l înfrunte mândră, cu toate că nu-și dădea seama de imaginea pe care o prezenta, aceea a unei femei vulnerabile. Bărbatul înjură în barbă, făcu un pas spre ea și o luă pe sus.

- Să nu te aud! scrâșni din dinți. Te duc în brațe și dacă te mai zbați, o să te strâng mai tare. N-ai decât să încerci să te agiți, pentru că nu ajută la nimic. Mi-a ajuns, înțelegeți!

Chemă apoi câinii și continuă drumul cu pași hotărâți. O ducea pe brațe de parcă era un sac de cartofi de care nu-i păsa dacă avea sau nu să cadă la un moment dat. Sara își mușcă buzele și se ținu strâns de gâtul lui, stăpînindu-și impulsul de a mai spune ceva, pentru că era conștientă că întrecuse măsura.

Ajunseră la capătul pădurii. Zidul protector se ridica în dreapta lor. Nicholas o coborî din brațe cu o mișcare rapidă.

- Dacă vrei, poți să mergi pe picioarele tale. Sau mă aștepți aici până aduc mașina. Sau te duc în brațe până

acasă. Ce alegi?

- Aștept aici să aduci mașina, îngăimă Sara, temătoare.

- Bine. Îl las pe Wolf cu tine. Wolf, rămâi! Voi, veniți cu mine. Porni spre poartă, dar la oarecare distanță se opri și strigă: e o bancă în afara porții. Stai acolo.

Sara șchiopătă până la băncuță și se așeză. Wolf se instalează alături și ea îl mângâie, gândindu-se la ironia sortii: stătea pe întuneric pe o bancă, păzită de un Dobermann, în așteptarea unui bărbat imposibil de care era din păcate îndrăgostită – ce se putea întâmpla mai rău de-atât? "Sper să nu se mai întâmple altceva" zise în sinea ei. Apoi, așteptă.

Capitolul 10

Doamna Wilson se dovedi la fel de eficientă și de săritoare ca o asistentă profesionistă. Bandajă glezna Sarei, insistă să rămână s-o supravegheze în timp ce lua cina, apoi își făcu de lucru prin cameră. Sara nu protestă. Cu cât îl vedea mai rar pe Nicholas, cu atât mai bine. La plecare, femeia o anunță că domnul Raynor lucra în birou și că la televizor era un film bun. O întrebă dacă vrea să coboare și ea încuviință. Ii găsiră un baston cu care se deplasă încet până în sufragerie. Rămase acolo până târziu, împreună cu câinii, după care se duse la culcare.

Dimineața de joi veni cu soare și cer senin, de nici nu s-ar fi zis că ceața amenințase să înghită întreg ținutul cu o seară în urmă. După micul dejun, Sara se duse în birou, pentru a începe o nouă zi de muncă.

- Ți-e mai bine glezna? ridică Nicholas ochii când intră.

- Da, mulțumesc.

Se instalează repede și începu să lucreze de unde rămăsese în ziua precedentă. El tăcea și oricum ea nu avea chef de vorbă. Lucrarea aproape toată dimineața, până când doamna Wilson ciocăni și intra.

- Au venit domnii cu obiectele de la licitație, anunță ea.

- Bine, se ridică el.

- Vrei o cafea? o întreabă pe Sara.

- Da, mulțumesc.

Din hol se auziră voci, apoi ușa se deschise.

- Aici, vă rog, îi invită Nicholas pe cei trei bărbați care aduceau pachetele.

Câteva minute, cei trei se plimbară înăuntru și afară, ca să pună totul într-un colț al încăperii. Ultimul obiect mare avea o formă dreptunghiulară, împachetat în hârtie maro. Bărbatul care-l adusese îi zâmbi Sarei înainte de a ieși. Ea își simți gâtul uscat. Cu toate evenimentele din ultimele zile, uitase complet de tabloul de Klee. Doamna Wilson o surprinse într-o ipostază visătoare în timp ce privea nostalgic tabloul nedesfăcut.

- Poftim cafeaua... Ești cam palidă. Te doare piciorul?

- Puțin, zâmbi Sara. Nimic îngrijorător.

- O să-ți prindă bine cafeaua.

- Mulțumesc.

Nicholas reveni în birou.

- Ne uităm acum la ele, anunță el. Sara, ia o foaie și scrie ce-ți dictez. Doamnă Wilson, vă rog să veniți cam într-un sfert de oră, să luați hârtiile de-aici.

- Bine. Aveți cafeaua pe birou. Să nu se răcească.

Apoi ieși, iar Nicholas începu să desfacă primul obiect.

- Gata?

— Da.

- Bun. Avem un sfeșnic de Johannes Mittnacht. Da?

— Da.

- Doi: serviciu de ceai Meissen, de voiaj, de proveniență germană, argintat, din porțelan. Trei: urcior argintat pentru apă de trandafiri, de Hans Ment. Cu farfurioară. Ai notat?

— Da.

- Ceșcuță Elisabeta I Magdalena; notează 1573- Da?

Sara scria repede, fără să ridice ochii; după câteva minute, începu s-o doară încheietura. Făcu o mică pauză și luă o gură de cafea. Înregistră pauza lungă făcută de Nicholas și ridică privirea. El desfăcea tabloul. Tânăra simți un fior rece, iar el se uită la ea parcă intuind reacția. Secunde treceau greu. Nicholas se dădu la o parte din fața tabloului și rupse hârtia cu o mișcare lungă.

- Ultimul; tablou de Paul Klee.

Sara notă încet, incapabilă să scrie mai repede, ca și cum stiloul nu mai voia să se miște pe hârtie. El știa. Veni la masă și ceru să vadă lista.

- Bine, zise el după ce o cercetă. Să o transcrii la mașină, te rog. în două exemplare. Apoi, mi-o dai.

Ieși din birou. Sara se ridică și se duse spre tablou, parcă atrasă de o forță invizibilă. Rămase în fața picturii, retrăind acei ani cu și mai mare intensitate decât la licitație. întinse mâna și atinse pânza. Ochii i se umplură de lacrimi. Amintirile o purtară înapoi în timp, în casa lor, în

biblioteca lor, unde obișnuia să stea și să admire acest tablou. Apoi avu impresia că mama ei avea să intre pe ușă în orice clipă, s-o cheme la ceai. Ușa se deschise, ea se întoarse bucuroasă, dar în prag era doar Nicholas. Simți șocul lui, îi auzi respirația apăsată și se întoarse la masa ei.

- Mă ocup de listă. Îmi cer scuze.

i—a fost al vostru, nu-i așa?

Nu era nevoie să specifice la ce făcea referire; faptul că știa era mai grăitor decât orice.

- Da. Iar tu știai. De aceea l-ai cumpărat?

- L-am cumpărat pentru că l-am vrut, răspunse el simplu.

- Minți.

- Nu-mi pasă ce crezi, rosti el rar, pentru a-și masca uluirea. Tabloul e al meu acum, altceva nu te mai interesează.

Era foarte calm, ceea ce o nedumerea, pentru că nu știa cum să răspundă. În schimb, o domina prin statură și atitudinea de superioritate, dar mai ales prin detașare.

- Termină lista. După aceea, continuă cu ce ai început. Pentru asta te plătesc.

În acea secundă, Sara vru să se ridice și să iasă, dar se încorda și se stăpâni până când senzația trecu. Unde să se ducă? Nu avea unde să scape de propriile trăiri și impulsuri. Pregăti două foi curate în mașină, pentru a scrie lista.

Când doamna Wilson se întoarse un sfert de oră mai târziu, Nicholas o anunță:

- După prânz, o să ies. S-ar putea să ajung târziu. Nu mă așteptați cu cina.

- Am înțeles, răspunse ea deloc surprinsă. Pesemne era obișnuită cu ieșirile lui.

Sara își văzu de lucru, întrebându-se de ce n-o anunțase și pe ea. Și se mai ridica o întrebare: intenția lui de a ieși existase dinainte de conversația lor? Sau era o decizie de ultim moment?

Apoi, nu-și mai vorbiră. El luă prânzul în birou și când ea reveni de la masă, nu-l mai găsi. Se așeză să lucreze. "Încă o săptămână, cel

mult. Rezistă! O să treacă repede, dacă te ții de muncă."

Obiectele aduse mai devreme nu mai erau nici ele în încăpere, dar tabloul rămăsese acolo. Din când în când, Sara arunca o privire spre el și de fiecare dată reușea să-l privească tot mai detașată. Indiferent ce motive avusese Nicholas să-l cumpere, nu mai conta. Era prea târziu pentru regrete.

La ora patru, se întâmplă ceva neașteptat. Sara constată că are nevoie de o fotografie pentru a termina paragraful la care scria. Căută de două ori în plicul pe care-l avea la dispoziție dar n-o găsi. Probabil era în biroul lui. Căută în sertarul în care știa că Nicholas ține hârtiile legate de carte și într-adevăr o găsi. Era o fotografie cu o ceașcă cu două toarte, pe care moșierul Raynor o achiziționase din Italia. Când se aplecă să închidă senarul la loc, lanțul ei se prinse de o în crustație care înfrumuseța piesa de mobilier. Dar Sara nu observă până când se îndreptă. Ceva plesni și simți că nu-i mai atârână la gât acea mică greutate cu care se familiarizase. Lanțul cu pandantivul căzură în sertar.

Le lua în palmă și închise ochii. Primul ei gând fu că nu

era nimeni în birou s-o vadă, apoi că dacă Nicholas ar fi fost acolo, nu s-ar fi întâmplat toate astea, pentru că ar fi căutat el fotografia. Vru să închidă sertarul de tot, dar ceva îl bloca. Forță, dar nu reuși, așa că încercă o mișcare mai blândă. Simți că ceva îl ține în spate. Se gândi să-l lase așa până la venirea lui, dar nu voia. Puse lanțul pe birou și se concentră asupra sertarului și a ceea ce-l ținea. Întinse mâna înăuntru și găsi un plic gălbui, apoi rearanjă sertarul și-l împinse, iar acesta intră corect în spațiul dreptunghiular.

Apoi se așază la masă, deschise plicul și se uită la hârtii. Prea târziu își dădu seama că era vorba de documente personale.

Observase și numele tatălui ei și nimic pe lume n-avea s-o oprească să citească până la capăt. Când termină, puse totul la loc și rămase cu privirea în gol, secată de orice trăire. Se uită la pandantivul de pe birou, apoi la tablou. Acum, totul se lămură, ca piesele unui puzzle care sunt aranjate corect într-o poveste care începuse cu mai bine de treizeci de ani în urmă și care continua. O străbătu un fior. Dacă ar fi avut fotografia la îndemână de la început, dacă sertarul nu s-ar fi blocat...

Scoase din geantă cartea de vizită a Carolinei, ridică receptorul și formă numărul. Simțea nevoia disperată de a discuta cu cineva și ea era singura care ar fi înțeles-o.

- Caroline? Sunt eu, Sara.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? Întrebă femeia, intuind că ceva era în neregulă.

- Tocmai am dat peste niște documente, într-un plic

ascuns în biroul lui Nicholas. Le-am citit... sunt contracte semnate de tații noștri, acum mai bine de treizeci de ani. N-ar fi trebuit să fac asta, dar... Nicholas a cumpărat un tablou și... pandantivul meu s-a rupt. Știi care, cel de argint... e îngrozitor...

- Stai, oprește-te. Inspiră adânc și ia-o de la capăt. Despre ce documente este vorba?

Calmul femeii o liniștea într-adevăr. Inspiră prelung și începu:

- Cred că au fost parteneri de afaceri cu mulți ani în urmă. Știai de asta?

- Aveam o vagă idee. Dar nu ți-am spus, pentru că n-am considerat necesar.

- Documentele sunt contracte de-ale lor, cu scrisorile pe care și le-au adresat, toate în ordine cronologică. Se menționează "datorii

de onoare"... Crezi că sunt de fapt datorii la jocuri de noroc?

- Posibil. Mai departe.

- Mai e tabloul. Nicholas a cumpărat un tablou de Paul Klee, care a fost al nostru; îl aveam în bibliotecă în copilăria mea, dar se pare că a fost al vostru mai întâi. Iar pandantivul – pentru care Nicholas îmi poartă pică – e menționat acolo. Nu mai suport!

O podidură lacrimile, fiindcă nu se mai putea controla și dialogul deveni incoerent.

- Ieri mi-am scrântit glezna, când m-am aventurat prin pădure. Nicholas a venit după mine, dar se vedea clar că îl deranjează. Apoi, azi-dimineață au venit să aducă obiectele

de argint cumpărate de el la licitație, era și tabloul cu ele, iar eu... l-am acuzat că minte când mi-a spus că l-a cumpărat pentru că așa a vrut...

Se opri brusc realizând că vorbea cu sora celui în cauză. Caroline profită de pauză pentru a interveni.

- Draga mea, spuse repede, ești prea agitată ca să gândești logic. Uite ce e, vino la mine chiar azi. Mă auzi?

- Nu pot pleca. N-am terminat cartea.

- La naiba cu cartea aia! Lasă-l pe el să termine. Nu mai poți rămâne acolo, în starea în care ai ajuns. Du-te și caută-l pe Wilson; vreau să discut cu el.

- Cu Wilson? se miră Sara, negăsind legătura.

- Da, el te poate aduce cu mașina. O s-o facă, dacă îi cer eu. Du-te, când îți spun! Apoi te duci sus, să faci bagajele.

— Dar...

- Să nu te aud!

Acum, tăcea cunoștință cu o altă față a Carolinei – cea care știa să obțină ce dorea. Într-un fel sau altul, Sara admitea în sinea ei că

tocmai o astfel de atitudine tranșantă așteptase.

- Închide și sun eu în cinci minute. O să vorbesc la bucătărie cu el. Pe curând.

Mult mai ușurată, Sara închise și se duse la bucătărie.

Lăsă totul în ordine și înainte de a ieși din birou mai aruncă o ultimă privire. Lipsea un amănunt ca despărțirea să fie totală. Așeză lanțul rupt cu pandantivul lângă plicul gălbui, pe biroul lui. Apoi, îi scrisese o scrisoare.

Își dădea seama că ruperea lanțului avea o semnificație. Cu greu reuși să termine ce avea de spus, apoi semnă chiar

când cineva ciocăni la ușă.

- Mașina e în față, o anunță doamna Wilson, îngrijorată. Wilson a dus bagajele și te așteaptă. Ești sigură că...

- Da, sunt sigură. I-am lăsat domnului Raynor un bilet. Îl anunțați când vine?

- Sigur că da. Dar o să fie foarte nedumerit.

- Știu. Îmi pare rău că trebuie să plec așa. Ați avut atâta grijă de mine. Se duse și o îmbrățișă.

- Nu-ți face griji. De la început a fost ceva ce n-a mers bine, nu-i așa? Mi-am dat seama din prima clipă. Domnul Raynor s-a schimbat; e... altfel, acum. Dar n-am știut de ce, și nici nu vreau să știu, stai liniștită. Dar mi-am zis că... Lasă, sunt doar închipuiri de-ale mele.

- E în ordine. Puteți spune până la capăt.

- Nimic, nimic. Haide, du-te. Drum bun.

Afară, aștepta Rolls Royce-ul. Dintr-odată Sara avu muștrări de conștiință pentru toată cheltuiala, dar era prea târziu să-și mai pună astfel de întrebări. Într-o oră sau două, ajungea la Londra și avea timp să analizeze lucrurile. Când mașina coti ultima oară pe alee, mai aruncă o privire asupra casei mari. Se terminase. Întorcea ultima filă a unui alt capitol din viața ei.

Wilson nu spuse nimic, ci deschise casetofonul. Treptat, Sara se relaxă. Când ajunseră la autostradă, șoferul mări viteza. Wilson era un șofer bun. Începu să-i vorbească Sarei despre casa Carolinei, iar ea ascultă și făcu mici comentarii. Dar de fapt, mintea nu-i stătea la locul de destinație, ci la o persoană anume.

- Dacă vrei să ne oprim pentru o cafea, să-mi spunei.

- Mi-e indiferent. Cum vreți.

Wilson nu răspunse, cufundat în gânduri. Sara nu înțelese de ce-i lua atât de mult să se gândească dacă vrea sau nu cafea. Apoi observă că bărbatul se tot uită în oglinda retrovizoare.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu sunt sigur... Cred că suntem urmăriți.

- De poliție? sări ea și se uită pe cadran, unde acul indica doar șaiszeci de kilometri la oră.

- Nu. De domnul Raynor.

Sara înlemni.

- Nu se poate!

Se uită și ea în oglinda laterală. într-adevăr, era o mașină la oarecare distanță; i se părea familiar modelul, dar desigur existau sute de astfel de mașini.

- Vedem imediat. O să ne depășească.

După câțiva kilometri, mașina ajunse în spatele lor și făcu un semn din faruri. La volan era Nicholas Raynor. Sara se afundă în scaun.

- Ce faceți acum? îngăimă ea.

- Nu știu, ridică el din umeri. Nu putem opri aici. Dar sunt sigur că nu ne urmărește din pasiune. Avem o benzinărie la vreo zece minute.

- Dar nu e cazul să opriți, nu? sări disperată.

- E șeful meu, domnișoară. Dacă îmi face semn, n-am de ales.

- Așa e. Dar dacă nu face niciun semn, putem merge mai departe, nu?

- Da. E simplu. Dar nu cred...

- Oare cum a știut unde suntem?
- Habar n-am. Poate a sunat acasă.

La mică distanță de benzinăria cu pricina, Nicholas făcu din nou semn din faruri, și semnaliză stânga. Sara urmări luminile intermitente cu o fascinație inexplicabilă. Wilson semnaliză și el și încetini.

Parcă între câteva dubițe, opri mașina, și așteptă ca Nicholas să vină la ei. Bărbatul veni în partea Sarei, deschise ușa și întinse spre Wilson cheile de la cealaltă mașină.

- Poftim. Te întorci acasă cu mașina aceea.
- Nu! se împotrivi tânăra. Mă duce la Carlisle.

Nicholas o privi pentru prima dată, cu ochi mai întunecați ca niciodată.

- Nu te duce nicăieri. Se întoarce acasă cu mașina cealaltă.
- Domnule Raynor, începu șoferul, n-aș vrea să plec așa...
- Vreau să discut cu Sara. Nu-i fac nimic.
- Eu n-am de gând să discut cu tine! răbufni ea.
- Poți rămâne, dacă vrei, se adresă în continuare bătrânului. Cum poștești.

Perplexă, Sara urmări cum Wilson iese. Știa că nu-i dăduse altă posibilitate de alegere, iar rugămințile ei îl puneau într-o situație jenantă. Nu-i putea face una ca asta. Dar nici nu voia să rămână singură cu Nicholas.

După ce bătrânul plecă, Nicholas închise portiera și ocoli să urce în mașină.

- N-am de gând să discut cu tine, și nici să te ascult. O să aștept ca Wilson să plece și ies. N-ai decât să-mi trimiți

bagajele.

Așteptă calm ca cealaltă mașină să dispară, apoi vru să deschidă portiera, dar Nicholas se întinse peste ea și o opri.

— Nu!

- N-ai niciun drept să mă ții aici.

- Atunci, încetează și ascultă-mă.

- Ba tu să mă asculți. Ți-am lăsat un bilet în care explicam totul. Ți-am lăsat și pandantivul pentru care s-a iscat tot scandalul. Ce mai vrei?

- Pe tine.

Sara încremeni. înnebunise. Se uită pe geam. Nicio mișcare în parcare, doar mai multe dubițe. Cu siguranță, una din ele mergea la Carlisle și o putea lua. Apoi observă pe cineva coborând dintr-una pe a cărei plăcuță de înmatriculare scria Glasgow. Calculă în minte distanța până acolo și cât de repede putea ajunge. Nu putea fugi din cauza gleznei. Ar fi fost ridicol să înceapă să strige după ajutor. Cel mai simplu era să iasă pur și simplu, să meargă la șoferul respectiv și să-l roage s-o ducă până la destinație.

- M-ai auzit?

Trebuia să-l ironizeze. Asta era rețeta de a răspunde unor replici atât de ridicole.

- Da, mă gândeam doar... Ai sunat cumva acasă? se întoarce spre el, zâmbitoare.

Cu coada ochiului, urmărea dubița. Șoferul urcase la volan.

- Da. Doamna Wilson mi-a spus că ai plecat și am venit

după tine.

- Deci, n-ai trecut pe acasă?

Foarte încet, căută clanța, mascând gestul cu geanta de pe genunchi.

- N-am avut când.

- Desigur, rosti încet.

Apăsă clanța, deschise ușa într-o fracțiune de secundă și ieși. O luă grăbită spre dubiță. În spate îl auzi pe Nicholas înjurând și alergând după ea. O prinse de braț tocmai când ajungea la locul unde era parcată dubița.

- Ți-am spus că vreau să discutăm! scrâșni din dinți.

- Lasă-mă! strigă ea și începu să lovească cu geanta în el.

Din dubiță ieșiră doi oameni, care se apropiară.

- Hei! Ce se întâmplă? strigă unul.

- Vă rog, ajutați-mă. Mă poate duce cineva până la Carlisle?

Nicholas o strânse mai tare de braț, încordat. Instantaneu, Sara

își regretă gestul. Dacă-l băteau? N-ar fi suportat să asiste.

- Sunteți în ordine, domnișoară? întrebă unul cu accent scoțian și-i aruncă lui Nicholas o privire grăitoare.

Ea ezită, neștiind ce să răspundă.

- Logodnica mea s-a supărat puțin. Ne certam.

Cei doi străini se uitară unul la celălalt, iar Sara se întoarse șocată spre el.

- Ce-ai spus?

- Că ești supărată.

- Da, dar înainte?

- Că ești logodnica mea.

Dintr-odată, cei doi străini, dubița, benzinăria, totul dispăru din peisaj. Nu-l mai vedea decât pe Nicholas.

- Sara, vrei să fii soția mea?

Nu știa dacă să râdă sau să plângă. Nu mai era sigură de nimic, doar că afară era frig și îngheța, pentru că ieșise fără haină. Apoi, auzi pe cineva tușind discret și se uită la cei doi bărbați, care așteptau, jenați.

- Pe noi ne scuzați. Avem puțină treabă și ne grăbim. Mai vreți să vă ducem sau nu?

- Nu... nu cred, răspunse cu un licăr de fericire în ochi. Dar mulțumesc oricum.

- Hai în mașină, zise Nicholas după ce dubița porni. Ți-e frig.

Se lăsă condusă și așezată în scaunul de lângă șofer, după care el

remarcă:

- Stai aici. Să nu fugi, și să nu începi să țipi. Urc și eu și o să purtăm o discuție civilizată, ca doi adulți, da?

— Da...

- Să știi că n-am glumit cu întrebarea pe care ți-am adresat-o mai devreme; n-a fost doar o metodă de a-i face pe ei să plece. Am vorbit foarte serios, deși nu-mi închipuiam că acestea vor fi împrejurările... Mă auzi?

— Da.

- Nu e cazul să te arăți umilită, sau împăciuitoare. Nu sunt obișnuit cu atitudinea asta, cel puțin nu din partea ta.

- Cred că am o cădere nervoasă, rosti ea încet, închizând ochii. Nu visez, nu?

- Nu; doar dacă mă incluzi și pe mine în visul tău. Jack mi-a deschis ochii. Sâmbătă, după mica noastră... neînțelegere, mi-a spus că dacă nu te iau eu de soție, te cere el. Așa că i-am explicat ce simt și mi-a spus că sunt un prost că nu acționez. Era să ne mai certăm o dată, dar ne-am stăpânit, crezând că tu o să vii din nou în birou, să ne mai ții un discurs. Așa că ne-am dat mâna și s-a oferit să-mi fie cavalier de onoare.

Se opri și-i luă mâna.

- Știu că nu mă pricep foarte bine la asta, pentru că e prima oară când m-am îndrăgostit cu adevărat, dar vreau să te rog să nu mă părăsești. Niciodată.

Cu mâna liberă, o mângâie pe obraz.

- Spune ceva, te rog. Orice, chiar dacă mă crezi un ratat. Măcar știu pe ce poziție mă aflu.

- N-am mai suportat. De aceea am sunat-o pe Caroline și ea m-a sfătuit să plec... Se opri, sigură pe sine și întinse mâinile spre el. Și eu te iubesc, dar am crezut că mă disprețuiești.

O sărută prelung și pasional, iar când se desprinsese într-un final, spuse răgușit:

- Dacă ai ști câtă nevoie am avut de asta. Toți anii pe care i-am pierdut...

Ea puse un deget pe buzele lui.

- Poate nu i-am pierdut. Poate așa trebuia să se întâmple, cine știe? Scrisorile pe care le-am găsit azi și pe care ți le-am lăsat la vedere, conțineau detalii despre afacerile părinților noștri. Din cauza lor am plecat, plus tabloul și lanțul care mi s-a rupt...

- S-a rupt?

- Da. Ți l-am lăsat pe birou, cu un bilet. Am simțit că așa trebuie.

O îmbrățișă și mormăi ceva în barbă, apoi rosti tare:

- Am fost atât de orb. Ai putea vreodată să mă ierți?

- Aș putea încerca, surâse ea. Amândoi am greșit, dar a trecut. N-am vrut să plec, mi s-a strâns inima de durere când am urcat în mașină.

- Mai devreme, de față cu cei doi străini care ne-au privit nedumeriți, te-am întrebat ceva.

- Ar trebui să mă mai întreb o dată, ceru ea încet.

- Vrei să fii soția mea?

- Da, da, da!

O mai îmbrățișă încă o dată, apoi zise:

- Hai să căutăm un telefon, să sunăm la Caroline și acasă. Parcă văd că n-o să se arate deloc surprinsă, râse el. Stai aici.

El ieși, ocoli mașina și-i deschise portiera.

- Sper că ai mărunțiș la tine. După cum o cunosc pe Caroline, o să avem nevoie.

Intrară în benzinărie mână în mână și căutară un telefon, să anunțe vestea cea mare.

Sfârșit

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.

Persoanele juridice pot achiziționa cărți și **direct** de la sediul firmei noastre din str. Panait Istrati, nr. 62, sector 1, București, beneficiind astfel de un rabat avantajos.

Cei interesați pot telefona la numerele: **021.223.63.07;**
021.224.16.98.

THE BEST

Pentru a face o favoare surorii ei, Sara acceptă să meargă în Ținutul Lacurilor, ca secretară a unui bărbat. În loc de sarcina liniștită la care se aștepta are surpriza unei confruntări, deoarece angajatorul ei e tocmai Nicholas Raynor, cu care se înfruntase în urmă cu câțiva ani. Nicholas pare hotărât să vadă în ea doar un personaj negativ. Va reuși oare să-l facă să-și schimbe părerea?

PRET: 10 LEI

ISBN: 978-973-580-630-9

5 948488 703073 >